

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே பரணம்

ஸ்ரீஸௌலைஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஸு
5111

விக்ருதி ஸு மார்க்டி
17, 1-1-2011

க்ரந்த பரிபாலந் ட்ரஸ்ட்
வெளியீடு

ஸ்ரீஸௌலைஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃னூர்ணவம்।
யதீந்த₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥
ஜீவோஜீவனஸङ்கல்பं ஹரே: பூர்ண வி஧ித்ஸுகாம் | ஶிரிய ஸत்யாஶிஷ் குர்வத்ஸदாசார்யபரம்பரா ॥
யாவத், விஜயதாம் தாவத்ஸீமாதிக்ராந்தவை஭வா | ஶ்ரீஶைலேஶ஦யாபாத்ரநாம்நீய் பத்ரிகா ஶுभா ॥

ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பாதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவெங்னவமஹாநிதி R.ரகுராமன் (பாலாஜி)

24/71, புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

പാരുണ്ടക്കമ്മ

மலர் 3 இதழ் 9

பக்கம்

சங்கத்தமிழ்மாலை

1-68

ആൺടാൻ തൈപ്പവും

(பூ.உ.வே.ப்ர.ப.காஞ்சீ அண்ணுஸ்வாமி)

முன்பு திரேதாயுகத்திலே விதேஹ தேசத்தில் மிதிலைமாநகரில் ஐநகமஹா ராஜன் யாகசாலை அமைத்தற் பொருட்டுக் கலப்பைகொண்டு பூமியை உழைக்கியில், அவ்வுழுப்படைச்சாலிலே ஸ்ரீதேவியின் அம்சமான ஒருமகள் தோன்ற, அவளை அவ்வரசன் தன் புத்திரியாகப் பாவித்துச் சீதையென்று திருநாமஞ்சாத்தி வளர்த்து வந்தான். அதுபோலவே பின்பு கலியுகத் திலே பாண்டியநாட்டில் ஸ்ரீவில்லிபுத்து ஸிலே பெரியாழ்வார் திருத்துழாய்ப் பாத்தி யமைத்தற் பொருட்டுக் களைக்கொட்டுக் கொண்டு திருநந்தவனத்தைக் கொத்து கையில் அக்கொத்தின நிலத்தில் ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவிகளின் அம்சமான ஒருமகள் ஆடிமாதத்துப் பூர்வபல்குநி நாளிலே தோன்ற, அவளை அவ்வாழ்வார் தமது மகளாகப் பாவித்துக் கோதை என்று நாமகரணஞ்செய்து வளர்க்கலானார். நுகரப்படும் பொருள் ஒருசிறிதுமில்லாத மண்ணாக்கிளையே எம்பொழுதும் சிந்தித்தல் துதித்தல் முதலியன செய்து நிற்கிற அச்சுரிகுழற்கோதை நாடோறும் விஷ்ணுசித்தர் வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குச் சாத்துதற்காகக் கட்டிவைத்த திருமாலையை அவரில்லாத ஸமயம் பார்த்து எடுத்துத் தன் குழலிலே தரித்துக்கொண்டு, 'அப்பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின் ரேனே இல்லையோ' என்று சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்து உயர்ந்த பட்டாடையை உடுத்துத் தன்னை அலங்கரித்து அவ்வொப்பளையழகைக் கண்ணைடியிலே கண்டு தந்தையார் வருவதற்குமுன் மலர்மாலையைக் களைந்து முன்போலவே செண்டாகச்சுற்றி பூங்கூடையினுள்ளே நலங்காமல் வைத்து வந்தாள். ரஹஸ்யமாக நடக்கிற அச்செய்தியை உணராமல் ஆழ்வார் அம்மாலையைக் கொண்டுபோய் ஸ்வாமிக்குச் சாத்திவர; பெருமானும் ப்ரீதியுடன் ஏற்றங்களினன்.

நிங்ஙவனம் பலநாள் கழிந்தபின்,
வெளியிற்சென்ற ஆழ்வார்
ல்ல மீண்டு வந்தபொழுது, பூமாலை
காதை சூடியிருத்தலைப் பார்த்துக்
கொண்டு ‘பெண்ணே! நீசெய்த இது
பசாரமான காரியம்; இனி இவ்வாறு
கு நினைப்புங் கொள்ளாதே’ என்று
கு நாப்பக்கி சொல்லிவிட்டு அன்றி

தந்தை முதலியோர் க

தந்தை வியக்கும்படி முதலியோர் கண்டு வடபத்திரசாயிக்கு மாலை சாத்தாமல் இளமை தொடங்கி திருப்பணிக்கு முட்டுப்பாடு நேர்ந்ததற்கு

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்யை கோதாயை நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

(ஸ்ரீ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி, காஞ்சிபுரம்)

பாதகங்கள் தீர்க்குமதாய், பரமனாடி காட்டுமதாய், வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகுமதான திருப்பாவையின் முடிவில் “பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன சங்கத்தமிழ்மாலை” என்றாற்றுளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதன் சுவையை நோக்கி “பாரோர் புகழ்மாலை, உய்வுமாலை, செல்வமாலை, மகிழ்மாலை,... திருவருள் மாலை” என்றிப்படி முப்பது மாலைகளாகப் பெயரிட்டு வெளியிட்டு ஒவ்வொருபந்யாஸகரும் அடைவே ஒவ்வொருமாலையைப்பற்றி ஸ்வல்ப நிமேஷங்கள் பேசவேண்டுமென்று கோரினார்களாம். இம்முப்பது மாலைகளையே சீர்ஷகமாக வைத்து அவற்றில் உபஜீவிக்கவேண்டிய அர்த்த விஶேஷங்களை ஈண்டு நாம் அடைவே உபஹுரிக்கிறோம். ரஸிகர்களும் விவேகிகளும் வாசித்து மகிழ்க. உபந்யாஸகர்களுக்கு இவ்வுபறூராம் மிகச்சிறந்த ஜீவாதுவமாகும்.

1. பாரோர் புகழ்மாலை

முதற் பாட்டின் ஈற்றடியில் “பாரோர்புகழ்” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைப் பெயர்க்குறிப்பு. “பாரோர் புகழ்” என்பதற்கு உலகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி யென்று பொருள். “க்யாதிலாப பூஜாபேகைஷயற மலர் நாடி யாட்செய்ய” என்பது ஆசார்யஹ்ருதய (205) திவ்யஸுக்தி. க்யாதியிலும், லாபத்திலும், பூஜையிலும் அபேகைஷயற்றிருப்பர் பெரியார். பாரோர் புகழவேணுமென்பதை விரும்பலாமோ? விரும்பினால் க்யாதி யில் அபேகைஷயிருப்பதாகவன்றே ஏற்படும். இது தகுதியன்றே. மேலே இருபத்தேழோம் பாட்டிலும் “நாடுபுகழும்

பரிசினால் நன்றாக” என்றுள்ளது. திருவாய்மொழியில் “ஓழியில் காலப் பதிகத்திற்குப் பலன் கூறும் நம்மாழ்வாரும் “வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே” என்றாற்றுளிச் செய்கிறார். பாரோர் புகழ்வதையும், நாடு புகழ்வதையும், ஞாலம் புகழ்வதையும் பரமைகாந்திகள் எதிர்பார்க்கத் தகாதே. தத்துவமிங்ஙனேயிருக்க, மேலே குறித்த ஸ்ரீஸுக்திகள் எங்ஙனம் அவதரித்தன வென்னில்; இதற்குப் பலவகையான ஸமாதானங்களுண்டு; ஒருவகையான ஸமாதானம் மட்டும் இங்குணர்த்து வோம். புகழ் என்றது மகிழ் என்றபடி. ஒருவர் மற்றெருவரைப் புகழவேண்டுமேயானால் முன்னம் மகிழ்ச்சியுண்டாக

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

வேணும். அந்தரங்கத்தில் மகிழ்ச்சியுண் டாகாமல் பண்ணும் புகழ்ச்சி இகழ்ச்சியேயாகும். ‘‘முகநக நட்பது நட்பன்று, நெஞ்சத் தகநக நட்பது நட்பு’’ என்ற திருக்குறள் இங்கு ஒருவாறு நினைக்கத் தகும். ‘‘உலகமெல்லாம் உகக்கும்படி’’ என்று பொருள் தேறிற்று. ஏவஞ்ச “காரணே கார்யோபசார:” என்ற ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஸ்தரஜ்ஞர்களின் வழக்குப்படி ‘பாரோர்மகிழ்’ என்ன வேண்டுமிடத்து ‘பாரோர் புகழ்’ எனப்பட்ட தென்றதாயிற்று. புகழ்ச்சி எப்படி விரும்பத்தகாததோ, அப்படி மகிழ்ச்சியும் விரும்பத்தகாததுதானே யென்ன வேண்டா. நம்முடைய செய்கை யினால் ஒருவர்க்கும் அருவருப்பு உண்டாகாமல் யாவர்க்கும் மகிழ்ச்சி யுண்டாகவேணுமென்று கோருவது ப்ராப்தமேயாகும்.

“பாரோர்புகழப் படிந்து நீராடப் போதுவீர! போதுமினே” என்கிற அந்வயம் போலவே “நாராயணனே நமக்கே பாரோர் புகழப் படிந்து பறை தருவான்” என்கிற அந்வயமும் கொள்ளற்பாலதே. இவ்வந்வயத்தில் படிந்து என்பதற்கு ‘விதேயனைகி’ என்று பொருளாம். திருவாய்மொழியில் (10-6-1) ‘ஆழியானருள் தருவானமை கின்றுன் அது நமது விதிவகையே’

என்றவிடத்திற்கு இருபத்து நாலாயிரப் படியிலும் ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படியிலும் இன்சுவை பொருளுள்ளது காண வேணும். ஈட்டு ஸ்ரீஸுக்தி வருமாறு :-

“(அது நமது விதிவகையே)’ அது நம்முடைய பாக்யாநுகுணமாகவிரே யென்று இதுக்குப் பூருவர்கள் நிர்வல்லிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி

‘இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது; நாம் விதித்தபடியே செய்வானுயிருந்தான் கிறார்’ என்றருளிச்செய்தார். ...நமது சொல் வகையே என்னுடே விதிவகையே என்பானென்னனில்; வித்யதிக்ரமத் தில் ப்ரத்யவாயத்துக்கு அஞ்சவாரைப் போலேஅஞ்சா நின்றுன....’.

இவ்வண்ணமாக இங்கும் பொருள் கொள்ள இடமுள்ளது. நாராயணன் நமக்குப் பறை தருமிடத்தில் “படிந்து பறைதருவான்” = நாம் கீறின கீற்றைத் கடவாமே நாம் விதித்தபடியே தருவான்; அப்படி அவன் தரும்படியைக் கண்டு பாரோர் புகழாதிருக்கமுடியாது. நிரங்குசல்வதந்திரனுன் நாராயணன் வல்லவீஜநவல்லபஞ்ப் பிறந்து இப்படி அவர்கள் விதித்தபடி செய்வதே! என்று அவனது எளிமையைப் புகழ் வேணுமென்கிற பொருள் ரஸவத்தரம். (1)

2. உய்வு மாலை

இரண்டாம்பாட்டின் ஈற்றடியில் “உய்யுமாறெண்ணி” என்றிருப்பதை

2

நோக்கியது இம்மாலைப்பெயர். “உய்யும் ஆறு” என்றவிடத்து (ஆறு) என்றது (6)

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஆறென்னும் லக்கத்தைச் சொன்னதாகி, எம்பெருமானுர்க்காகத் திருக்கச்சிநம்பிகள் தேவப்பெருமாள் பக்கலில் பெற்று வெளியிட்டருளின ஆறு வார்த்தைகளை நாம் சிந்தித்து உகப்பதும் ஸுசிதமாகிற தென்றும், இது அலங்கார ஶாஸ்தரத்தில் முத்ராலங்கார ப்ரக்ரியை யென்றும் நம்முடைய திருப்பாவை விஶேஷங்கார்த்த வுரையில் விவரித்துள்ளோம். இங்கு, கண்ணபிரான் விஷயமான ஆறு வார்த்தைகளை அருளிச்செயல் களிலிருந்து அருமருந்தாக எடுத்துக் காட்டி ரஸிகர்களை ரஸிக்கச்செய்வோம். கண்ணபிரான் விஷயமான ஆறு வார்த்தைகளாவன:-

1. வதுவை வார்த்தை
2. நெய்யுண் வார்த்தை
3. வெண்ணெய் வார்த்தை
4. நடந்த நல்வார்த்தை
5. மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை
6. கஞ்சன் விடுத்தானென்பதோர் வார்த்தை

இவ்வார்த்தைகளுக்கு ஆகரம் முன்னம் காட்டிவிட்டுப் பிறகு விவரணம் செய்வோம்.

1. திருவாய்மொழி 5–10–2 ‘வதுவை வார்த்தையளேறு பாய்ந்ததும்’
2. திருவாய்மொழி 5–10–3 ‘நெய்யுண் வார்த்தையுள்ளை கோல் கொள்ள’
3. திருவாய்மொழி 6–2–11 ‘ஆய்ச்சி யாகிய வன்னையாலன்று வெண்ணெய் ஸ்ரீஸஹஸதாயாபாத்ரம்— ஜூவரி 2011

வார்த்தையுள் சீற்றமுண்டமுகுத்தவப்பன்’ 4. திருவாய்மொழி 7–5–9 ‘தேசமறிய ஓர் சாரதியாய்ச் சென்று சேனையை நாசஞ்செய்திட்டு நடந்த நல்வார்த்தை’ 5. நாச்சியார் திருமொழி 11–10 ‘செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை’ 6. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2–8–6 ‘கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல் கரு நிறச் செம்மயிரப்பேயை, வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்தானென்பதோர் வார்த்தையுண்டு’ (சிறுகுறிப்பு: ஒன்று முதல் ஐந்து வரைக்குமுள்ள பாசுரங்களிற் காணும் வார்த்தைகள் ஸாக்ஷாத்தாகக் கண்ணபிரானையே ஸம்பந்தித்தவை. இப்படிப்பட்ட ஆருவது வார்த்தை யொன்று கிடைக்கவில்லையேயென்று அடியேன் அலமந்து ஆழ்வாராசார்யர் களின் திருவடிகளைச் சிந்தித்து நின்ற போது, மேலே கண்ட ஆருவது பாசுரத்தை (வார்த்தையை)ப் பரமகாருணிகரான ஆழ்வார் ஸ்புரிக்கச் செய்தார். அந்தப் பாசுரம் மற்ற ஐந்து பாசுரங்கள் போலல்லாமல் ‘என்பதோர் வார்த்தையுண்டு’ என்று விலக்கண மாக அமைந்திருப்பது – அடியேனத் தட்டி யெழுப்பிக் காட்டிக் கொடுப்பது போலன்றேவுள்ளது. இதையும் கண்ணபிரான் ஆறு வார்த்தைகளில் சேர்த்துக் கொள்ள என்ன தடை? தாராளமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளாய்— என்று நியமிப்பது போலவே பாசுரம் அவதரித்துள்ளதே யென்று பாவியேன்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாயிற்று) இவ் வாறு வார்த்தைகளைப் பற்றிச் சிறிது விவரணம் காட்டுகிறேன்—

1. வதுவை வார்த்தை: எம்பெருமானுடைய வொரு திவ்ய மஹிஷி ஜனக சக்ரவர்த்தியின் திருமாளிகையிலே ஸ்தாப் பிராட்டியாய் வளர்ந்தவாறு போல, மற்றொரு திவ்ய மஹிஷி நப்பின்னைப் பிராட்டியாய் கும்பர்மகளாய் வளர்ந்துவர, ஸ்தா விவாஹத்திற்கு வில் முறியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்ததுபோல நப்பின்னை திருமணத்திற்கு எருது முறியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்தார் அவளது திருத்தந்தையார். “எருதேழையும் நிரவிப்பாற்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவோம்” என்று பிறந்த பிரவித்தியே வதுவை வார்த்தை எனப்படும். எருதேழையுமடர்த்துப் பின்னைதோள் மணந்ததளவும் இந்த வார்த்தையில் அனுஸந்தேயம்.

2. நெய்யுண்வார்த்தை – யசோதைப் பிராட்டி, நெய்யைத் திரட்டிக் குறியிட்டு வைத்துப்போய்ச் சிறிதுபோது கழித்துவந்து பார்த்தாள். குறியழிந்து கிடக்கையாலே நெய் களவுபோயிற்றென்றாள். அவ்வளவிலே கண்ணன் கண்ணைப் பிசையத் தொடங்கினான்; அவ்வளவிலே யசோதை ‘நீராமிது செய்தீர்’ என்று ஒரு கோலைக் கையிலெலுத்தாள். தாயெலுத்தக் கோல்தானே, இதுதான் சிறுகோல்தானே, என்ன ப்ரமாதம் நேர்ந்துவிடும்! என்று

ஆறியிராமே தாமரைக் கண்கள் நீர்மல்க நின்றன; *அழுகையும் அஞ்சி நோக்கும் அந்நோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறு வாய் நெளிப்பதும் தொழுகையுமானன். இந்த விஶேஷம் நெய்யுண் வார்த்தையில் அநுஸந்தேயம்.

3. வெண்ணெய் வார்த்தை – *ஆய்ச்சி யாகிய வண்ணெயால் அன்று வெண்ணெய் வார்த்தையுள் சீற்ற முண்டமு கூத்தவப்பனும் நங்கண்ணன். ஊரிலே வெண்ணெய் களவுபோயிற்றென்றேரு வார்த்தை பிறந்ததாம். ‘கண்ணே! நீயா வெண்ணெய் திருடினைய்!’ என்று கேட்டாராருமில்லை. ஆயினும் இக்களவு வார்த்தை நம்மையன்றி வேறொருவரையும் இலக்காகக் கொள்ளாதென்று தானேயழைப்புக்கான். இவ்விடத்திற்கு பொருத்தமாக நம்பின்னை ஒரு லெளகிக் கதையை அருளிச்செய்வர; “மடம் மெழுகுவார் ஆர் என்ன, அச்சோத்தியன் என்றார்கள்! இப்பரப்பெல்லாம் என்னுலே மெழுகப் போமோ வென்றான்; அதுபோலே” என்று. அதாவது, பலர் கூடி ஒரு பெரிய மடத்திலே தங்கப்போனார்கள். அந்த மடம் அகலமும் நீளமும் அதிகமாகக் கொண்டிருக்கவே, இவ்வளவு பெரிதான இச்சத்திரத்தை நித்தியம் மெழுகி விளக்கவேணுமே, அது யார் செய்வதோ? என்று சிலர் பேசிக் கொண்டார்களாம். அதற்கு ஒருவன் பதில் சொன்னாரும். ‘தங்கி யறங்கி யெழுந்து போகவந்த வங்களுக்கு இந்த விசாரம் ஏதுக்கு? எவ்வேலேவாரு

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

விதவாபுத்ரன் அந்த வேலையைச் செய்து போகிறுன்’ என்று. அந்தத்திரளிலே மெய்யாகவே வொருவிதவாபுத்ரன் இருந்து அவன் காதிலே இந்த வார்த்தை விடுந்தது. ‘ஜேயோ! இவ்வளவு பரப்பு என்னுலே மெழுகிப் பெருக்கப் போமோ?’ என்று அவன் அழுத்தொடங்கினாலும். அதனுலே தன்னுடைய அவத்யத்தைத் தானே வெளியிட்டுக் கொண்டானாயிற்று. அதுபோலே, வெண்ணென்க களவு ப்ரஸங்க மாத்ரத்தில் அழுத கண்ணனும் தன்னுடைய களவைத் தானே வெளியிட்டுக் கொண்டானென்கை. இந்த விஶேஷமே வெண்ணென்க வார்த்தையில் அனுஸந்தேயம்.

4. நடந்த நல்வார்த்தை –* தாயஞ் செறு மொருநூற்றுவர் மங்க வோரைவர்க்காய்த் தேசமறிய வோர் சாரதியாய்ச் சென்று சேனையை நாசஞ் செய்திட்டு நடந்த நல்வார்த்தை இது. பஞ்சபாண்டவர்க்குக் கையாளாயிருந்து இழிதொழில் செய்து பார்த்தஸாரதி யென்று பேர்பெற்றுத் தாழை நின்று அநிஷ்டவர்க்கங்களைக் களைந்து “க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: , மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கதல் ஸ்வம்ஸதாநமுத்தமம்” என்கிறபடியே தன்னடிச்சோதிக்கு நடந்த நல்வார்த்தை யென்க. எம்பெருமான் திருநாடேற வெழுந்தருளினுடென்கிற விது தீயவார்த்தையே யொழிய நல்வார்த்தை யாகுமோ வென்ன வேண்டா; ‘களிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ் முடியன் கடல் ஞாலத்து ஸ்ரீஸௌஷந்த யாபாத்ரம்— ஜூன்வரி 2011

அளிமிக்கான்’ என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமான் இந்நிலத்திலே வாழ மிகவும் விருப்பமுடையவனே; ஸம்ஸாரிகளாய் எதிரம்பு கோத்து நலிய நினைப்பாரும், ‘அவஜாநந்தி மாம் மூடா:’ என்றும் ‘நமாம் துஷ்கருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:, மாயயாடபல்முருதஜ்ஞாநா ஆஸாரம் பாவமாச்சிதா:’ என்றும் தானே நெஞ்சாறல்படும்படி அவமானம் பண்ணுவாரும் மலிந்தபடியாலே ‘இவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பிப் போனால் போதும்’ என்றும்விட்டது அவன்றனக்கே. நல்லபடியாய்த் தன்னிடம் போய்ச் சேர்ந்தானே யென்று அன்பர்களும் உக்கக வேண்டியதாயிற்று. ஆகவே தன்னடிச் சோதியேற நடந்ததை நல்வார்த்தை யென்னக்குறையில்லை யென்க.

5. மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை
*செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையாவது, *மாயன்னறவர்தெய்வத் தேரினில் செப்பிய கீதையின் ஸாரமான ஸர்வதர்மாநித்யாதியாகவுள்ள சரம ச்லோகமாகிற வார்த்தை. கண்ணபிரான் வார்த்தையானவிதனைத் திருவரங்கர் தாம் பணித்த வார்த்தையாகச் சொல்லுவானென் னென்னில்; ‘வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந் தன்னுள் கவளாமால் யானைகான்ற கண்ணனை அரங்கமாலை’ என்றும், ‘கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனைய்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

வெண்ணென்றவாயன் என்னுள்ளங் கவர்ந்தானே அண்டர்கோன் அணியரங்கன்’ என்றும் கண்ணையும், அரங்கனையும் ஒரேவ்யக்தியாகவன்றே உகந்திருப்பது. பெரியாழ்வார் ‘வெண்ணென்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை’ என்கிற பதிகம் முழுவதாலும் கண்ண பிரான் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லிவிட்டு நிகமனப் பாசுரத்தில் ‘வண்டுகளித் திரைக்கும் பொழில் சூழ் வருபனற் காவிரித் தென்னரங்கன் பண்டவன் செய்த கிரீடை யெல்லாம்’ என்று ஸ்ரீரங்நாதனே செய்த செயலாகவன்றே தலைக்கட்டிற்று. ஆண்டாள் தானும் ‘கண்ணலங்கோடித்துக் கண்ணிதனைக் கைப்பிடிப்பான் திண்ணைர்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து அண்ணைந் திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்த பெண்ணைளன் பேணுமூர் பேருமரங்கமே’ என்றிரே மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை யென்ற அப்பாசுரத்தின் கீழ்ப்பாசுரத்திலே சொல்லிவைத்தது. ஆகவே திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கண்ணன் வார்த்தையேயாம். “அநாதிகாலம் பாபங்களை கண்டு நீ பட்ட பாட்டை அவைதான் படும்படி பண்ணுகிறேன், இனி உன்கையிலு முன்னைக் காட்டிதாரேன் என்னுடம்பி வழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனே? பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடா நிற்க நீ ஶோகிக்கக் கடவையோ?”

(முமுக்காப்படி 267,268); என்றஞானிச் செய்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையிது.

6. கஞ்சன் விடுத்தான்பதோர் வார்த்தை – தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த கண்ணனென்னும் கருந்தெய்வம் *சீதக்கடலுள்ளமுதன்னதேவகி கோதைக் குழலாளசோதைக்குப்போத்தந்த பேதைக் குழவியாய்த் திருவாய்ப்பாடியிலே யொளித்து வளர்கின்றது என்றறிந்த கம்ஸன் ‘ஸ தூர்தர்மாந் ஆஸார ஸத்தவ பேதாந் நேதா ஸமாஹுய ந்ருசமஸ சேதா: ப்ரஸ்தாபயாமாஸ பரைரத்ருஷ் யம் நந்தாஸ்பதம் நாதவிஹாரகுப்தம்’ என்று யாதவாப்யுதயத்திற் பணித்த படியே கண்ணை நலியும் பொருட்டுப் பலபல ஆஸார ப்ரக்ருதிகளை ஏவினு னென்றும் அவற்றிலே ஒன்று பூதனை யென்னும் பேய்ச்சியாய் பெற்றதாய் போல் வஞ்சக வேஷத்துடன் வந்து நஞ்சதீற்றிய முலையை யுண்ணைக் கொடுத்து முடிந்துபோனகதை ஸாப்ரஸித்தம். அந்தப்பூதனை வந்து மாண்டுபோய் எத்தனையோநாள் கடந்த பிறகு “கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல் கருநிறச் செம்மயிர்ப்பேயை வஞ்சிப் பதற்கு விடுத்தான்பதோர் வார்த்தையுமுண்டு” என்று யசோதை சொல்லுவதாக ஆழ்வாரஞாச் செய்த தானது விரோதி நிரஸநவார்த்தையை அநுஸந்தித்தபடியாமத்தனை. ஆக இந்த ஆறு வார்த்தையும் ரஸிகர்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயம். இவையே உய்யும் ஆறு. (2)

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

3. செல்வமாலை

முன்றும் பாட்டினீர்றடியிலே “நீங்காத செல்வம் நிறைந்து” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைப் பெயர். இங்கு ஆண்டாள் உத்தேசித்த செல்வம் அவனாலேயே ஸ்பஷ்டமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது; (அதாவது) “வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் நீங்காத செல்வம்” என்று சொல்தொடருள்ளது. கைம்மாறு கருதாமல் மஹார்த்தங்களையருளிச் செய்கையில் மஹா உதாரர்களாயிருப்பவர்கள் வள்ளல் எனப்படுவர்கள். “கவாம் அங்கேஷா திஷ்டந்தி புவநாநி சதுர்த்தா” என்கிறபடியே பதினுன்கு லோகங்களையும் தம்முட் கொண்டிருக்கும் பசுக்களைப் போலே பதினுன்கு வித்யைகளையும் தம்முள் தரித்திருப்பவர்களாய், பஞ்சகவ்யம் போன்ற அர்த்த பஞ்சகத்தினால் ஸகலாத்மாக்களையும் புனிதராக்குமவர்களான மஹாசார்யர்கள் இங்கு விவகஷிதர்கள். இவர்களாலே நீங்காத செல்வம் நிறைந்து - அத்யாத்ம வித்யையும் அதன் பலனை பக்தியும் ஒருநாளும் குறையாமே மேன்மேலும் பெருகிச் செல்லுமென்றபடி; நிறைந்து என்றது நிறைந்திடும் என்றவாறு. உலகத்தார் செல்வமென்று நினைக்குமது உபாதிவிஶேஷங்களாலே நீங்குமது; மேற்சொன்ன செல்வமே நீங்காததாகும். இந்த வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் எப்படிப் பட்டவை யென்றால், தேங்காதே புக்கிருந்து சீர்த்த முலைபற்றி வாங்கக் குடம் நிறைக்குமவை. தேங்குதல் - தயங்குதல், தியங்குதல் இவை பர்யாய ஸ்ரீஸஹஸத்யாபாதர்ம- ஜனவரி 2011

மொழிகள். ஆசார்யன் திருமாளிகையில் தயங்காமல் புக்கிருக்க வேண்டும். வருஷக்கணக்காக வாஸஞ் செய்வதிலும் “தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஸ்நேந ஸேவயா” என்று கீதாசார்யன் விதித்த கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதிலும் தயங்காமல் குருகுலவாஸம் செய்ய வேணும். (சீர்த்தமுலைபற்றி வாங்க) பசுக்கள் நான்கு முலைக்கண்களாலும் பால் சுரக்கும்; அதுபோல ஆசார்யர்கள் நான்கு ஹேதுக்களாலே சீரிய பொருள்களைச் சுரப்பர்கள். 1. எம்பெருமான் இவர்களை இந்நிலத்திற்கனுப்பியது ஸிஷ்யோஜ்ஜீவனத்திற்கே யாதலால் பகவதாஜ்ஞா பரிபாலன மென்னும் நினைவு, 2. ஸிஷ்யர்கள் வருந்தி வேண்டிக்கொள்ளுதல். 3. அவர்கள் வேண்டிக்கொள்ளவிட்டும் அவர்களது துர்கதி கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமை. 4. தாங்கள் வாய்விட்டுச் சொல்லாதொழி யில் தரிக்கமாட்டாமை - ஆக இப்படிப்பட்ட நான்கு ஹேதுக்களாலும் ப்ரவசனம் செய்ய வேண்டியவர்களாதலால் இவை சீர்த்த முலைகளாம். (பற்றி வாங்கக் குடம் நிறைக்கும்) அர்ஜ்ஞன் “ஸிஷ்யஸ்தேஹும்சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்று ஒரு சொல் சொல்லி ப்ரார்த்தித்தவாறே அத்யாயமத்யாய மாகக் கறந்த கீதாசார்யனைப் போலவும், “நாரதம் பரிபப்ரச்ச வால்மீகிர் முநிபுங்கவம்” என்கிறபடியே வான்மீகி முனிவர் கேட்டவாறே ஸ்ரீராமாயணம்ருத்ததைக் கறந்த நாரதமஹர்ஷி போலவும்,

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

“மைத்ரேய: பரிப்பரச்ச ப்ரணிபத்யா பிவாத்யச” என்கிறபடியே மைத்ரேயர் கேட்டவாறே ‘சிதசிதீஸ்வரத்த் ஸ்வபாவ போகாபவர்க்கததுபாயகதிகளைக் கறந்த பராஸரபகவான் போலவும், ‘ஹிதமருளிச்செய்யவேணும்’ என்று ப்ரார்த்தித்தவாறே ‘கடல்வாய்ச் சென்று மேகங் கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்ப்பட நீர்முகந்தேறி யெங்கும் குடவாய்ப்பட நின்று மழை பொழியும்’ என்றுப்போல தாரை தாரையாக வர்ஷித்துக் குடங்குட மாக நிறைப்பார்களாம் மஹாசார்யர்கள்.

குடம் என்பது பாத்ரமென்றபடியாய் ஆசார்ய தயாபாத்ர பூதர்களான ஸ்சிஷ்யர்களைச் சொன்னபடி. இவர்களை நிறைக்கையாவது – தம்மோடொக்க ஞானபூர்த்தியுடையவர்களாகச் செய்கை. இப்படிச் செய்யவல்ல வள்ளல் பெரும் பசுக்களாலே (மஹாசார்யர்களாலே) நீங்காத செல்வம் நிறைந்திடும் – ஒரு நாளும் அழியாததும் குறையாததுமான ஜானபக்திச் செல்வம் நிறையும் என்றதாயிற்று.

4. மகிழ்மாலை

நாலாம்பாட்டின் ஈற்றியில் “நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைப் பெயர். திருப்பாவையில் மார்கழி நீராட்ட மென்கிற ப்ரஸ்தாவம் நாலைந்து பாசுரங்களில் வருகிறது. நீரிலே படிந்து குடைந்தாடுகையாகிற நீராட்டமன்று ஆண்டாளுக்கு விவக்ஷிதம். பின்னை எது விவக்ஷிதமென்னில்; அதை அடுத்தபடி தெரிவிப்போம்; நீரில் படிந்தாடுகை விவக்ஷிதமன்று என்றதை முன்னம் முதலிப்போம். முதற்பாட்டில் “நீராடப் போதுவீர் போதுமினே” என்று நீராட வருகிறவர்களைல்லீரும் வாருங்களென்று அழைத்து, இந்த நாலாம் பாட்டில் மேகத்தையும் விளித்து “நாங்களும் மார்கழி நீராட வுலகினில் பெய்திடாய்” என்று மழைபெய்ய நியமித்திருக்கிறுன். இவற்றைப் பார்க்கும்போது நீராடுவதற்கே

ஆண்டாள் (அல்லது ஆய்ச்சிகள்) புறப்படுவதாகவும் நீராடுவதற்கே தோழிகளையும் அழைப்பதாகவும் நீராடுவதற்கு வேண்டிய தீர்த்தஸம்ருத்தியுண்டாவதற்காகவே மழைபெய்ய மேகதேவதையை நியமிப்பதாகவும் தெரியவருகிறது. இதுவே உண்மைப் பொருளாகில் இவர்களெல்லாருங்கூடி ஒரு பொய்கைக் கரைக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். நீராடுமிடம் பொய்கையன்றே. இவர்கள் ஒரு பொய்கைக் கரையில் சென்று சேர்ந்ததாகத் திருப்பாவையில் ஒருபாட்டிலுமில்லை. ஸ்ரீநந்தகோபருடைய திருமாளிகைக்குச் சென்று அங்கு நப்பின்னை கொங்கை மேல் வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பனை யுணர்த்தி நப்பின்னைப் பிராட்டியை யுணர்த்தி அவர்களைத் தோத்திரஞ்செய்து, சிற்றஞ்சு சிறுகாலை யெழுந்து இங்கு நாம்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

வந்தது எதற்காக ‘உன்றன்னேடுற்றுமே உனக்கே நாமாட்செய்வோம் என்று விண்ணப்பம் செய்வதற்காகவே யென்று தலைக்கட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படி தில்ய தம்பதிகளிடம் சென்று ஸேவிப்பது தான் இவர்கள் தாம் கொண்ட மார்கழி நீராட்ட மென்று நன்கு விளங்கிற்றுயிற்று. ஆகவே ‘நீராடப் போதுவீர்’ ‘நாங்களும் மார்கழி நீராட’ ‘குள்ளக்குளிரிக் குடைந்து நீராடாதே’ ‘உக்கமுந் தட்டொளியும் தந்துன் மனைளைன் இப்போதே யெம்மை நீராட்டு’ ‘மாலேமணிவண்ணை மார்கழி நீராடுவான்’ என்கிற பாசுரங்களில் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்ட நீராட்டமானது தண்ணீரில் தோய்வதன்று என்று தேறிற்று.

இனி, பகவத் ஸம்பர்லேஷ்ட்தையும் பாகவத் ஸம்பர்லேஷ்ட்தையும் ஆசார்யகுல அவகாஹனத்தையுமே நீராட்டமாகக் சொல்லிற்றென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப் போது மான ஒளசித்யமுள்ளது. இதை மூவாயிரப்படியில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யும், ஆரூயிரப்படியில் அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரும் ஸ்பஷ்டமாக விளக்கியேயுள்ளார்கள். ‘நீராடப்போதுவீர்’ என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸுக்தி வருமாறு – “(நீராட) இத்தால் இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ணஸம்பர்லேஷம். தமிழரும் கலவியைச் சுனையாடலென்றார்கள். ‘ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி கர்ஷ்மே ஶ்ரீதமிவ ஹ்ரதம்’ என்று பகவத்

ஸம்பர்லேஷத்துக்கு கர்ஷ்மகாலத்தில் குளிர்ந்த மடுவில் படிவதை த்ருஷ்டாந்த மாகச் சொல்லிற்றிரே” என்று. ஆரூயிரப்படி ஸ்ரீஸுக்தியுமிப்படியே. ஏவஞ்சு, மார்கழி நீராட்டமென்பது மார்கழி மாதத்திற் செய்யும் ஸ்நாநமன்று என்பது சிக்கெனக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. மார்கஸரீஷ மென்னும் வடசொல்லே மார்கழி யென்று விகாரப்பட்டதாதலால் பகவானிடத்தில் சென்று சேர்வதற்கு உறுப்பான மார்கங்களில் – உபாயங்களில் எது ஸ்ரீஷமானதோ (தலையானதோ) அதில் அவகாஹிப்பது தான் மார்கழி நீராட்டமாகக் கூறப்படுவது. உபாயங்களில் தலையான உபாயம் எது வென்றால் “காலை நன்ஞானத்துறைபடிந்தாடி” என்று (திருவிருத்தத்தில்) நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே நன்ஞானத்துறையான ஸதாசார்ய ஸன்னிதியிலே அவகாஹிப்பதுதான். இதனிலும் மேம்பட்ட தொன்றுண்டு: அதாவது

“ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈஸ்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை என்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும். ஸ்வஸ்வாதந்தர்யபயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று. பகவத் ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே காலன் கொண்டு மோதிர மிடுமோ பாதி, ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்”

என்கிற ஸ்ரீவசந்புஷண திவ்யஸாஸ்தர ஸ்ரீஸௌஷந்த யாபாத்ரம் – ஜூவரி 2011

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

(443–447) ஸர்வஸ்வமான ஆசார்யாபி மாநம், அதில் படிந்து விட்டால் மகிழ்ச் சிக்குக் குறையேது? இந்த மகிழ்ச்சியே நாலாம் பாட்டில் “நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட” என்பதனு லுணர்த்தப் படுகிறது.

இப்பாட்டுக்காக மாலைமகுட மிட்டவர்கள் மகிழ்ச்சிமாலையென்றே, மகிழ்வுமாலையென்றே இடாமல் மகிழ்மாலையென்று இட்டதனால் மகிழ்

லக்ஷ்மீநாத₂ாக்யலிந்தெ₄ள ஶடரிபுஜலத₃: ப்ராப்ய காருண்யநீரம் நாத₂ாத₃ராவப்₄யஷிஞ்சத் தத்துரகு₄வராம் பே₃ாஜசகஷார்ஜூராப்₄யாம் குத்வா தாம் யாமுநாக்₂யாம் ஸரிதமத₂ யதீந்த₃ராக்ய பத்துமாகரேந்த₃ரம் ஸம்பூர்ய ப்ராணிஸஸ்யே ப்ரவஹுதி ஸததம் தேஶிகேந்த₃ர ப்ரமேளகை₄:॥

நம்மாழ்வாராகிற காளமேகம் ஸரியःபதி யென்னும் கடலிலே புக்குக் கருணையாகிற நீரை முகந்துகொண்டு பூநீமந்நாதமுனி களாகிற மலை யுச்சியில் வர்ஷிக்க, அந்த மழை உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பிகளாகிற இரண்டு அருவிகளாகப் பெருகி யமுனைத்துறைவர் (ஆளவந்தார்) என்னும் ஆற்றிலே தங்கி, அங்கு நின்றும் பெருகி எம்பெருமானாகிற ஏரியிலே நிறைந்து, வீராணத்தேரியின் தீர்த்தம்

5. பிழைமாயும் மாலை

ஐந்தாம்பாட்டில் 7,8 அடிகளில் “போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைப் பெயர். (போய பிழையும் புகுதருவா னின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்) ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் பெறுவதற்கு முன்னே

மாலைமார்பினரான நம்மாழ்வாரைப் பற்றி இப்பாட்டில் பேசவேணு மென்கிற கோரிக்கையும் தெரிந்து கொள்ளலா கிறது. இப்பாட்டில் “ஆழிமழைக் கண்ணை!” என்று (மேகமாக) விளிக்கப்படுபவர் நம்மாழ்வார் என்பதும் பொருந் தும். இதற்குச் சார்பாகப் பூருவர்கள் பணித்த வோர் அற்புதமான ஸ்லோக ரத்தமும் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தகும் அதாவது – என்பதாம். இதன் பொருளாவது,

எழுபத்துநான்கு மதகு வழியாகப் பெருகிப் பலதூர் வயல்களிலே பாயுமா போலே எழுபத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸ நாதிபதிகளின் வழியாய் ஸ்ஸாரி சேதநர்கள் பக்கவிலே இடையருது பெருகிக் கொண்டிருக்கின்ற தென்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட மேகம் வர்ஷிக்கப் பெற்றதனால் நாமெல்லாரும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராடப் பெறுகிறோம்.

நிகழ்ந்த பாபங்கள் போயபிழையாம். ஆசார்யனை யடிபணிந்த பின்பு புத்தி பூர்வகமாகப் பாபங்கள் விளைவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. பரக்குதி ஸ்வபாவத்தா லும் ஸஹவாஸ தோஷாதிகளாலும் ப்ராமாதிகமாகச் சில பிழைகள் நேரும். அவை புகுதருவானின்ற பிழைகளாம்.

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஆக, இருவகுப்பான அபசாரங்களும் தீயிலிட்ட தூசு போல் உருமாய்ந்தொழிய மென்கை.

“வேதமளைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் ஜயைந்துமைந்தும்” என்று ஆன்றேரரூஸிச் செய்தபடி திருப்பாவையென்னுமிந்த தில்யப்பிரபந்தமானது வேதமளைத்துக்கும் வித்தாகையாலே, “தத்திகம உத்தர பூர்வாகயோ ரஸ்லேஷவிநாஸெள தத்வயபதேஸராத்” என்கிற ப்ரஹ்மஸுத்ரத்தில் விளக்கப் பட்ட வேதாந்தவிழுப்பொருள் இங்கே நன்கு விளங்குமாறு காண்க. சாரீரக மீமாம்பஸையில் நான்காவது அத்யாயத் திலுள்ள அந்த ஸுத்ரம் வித்யையின் பலனைச் சொல்லுவதாம். கீழே வித்யா ஸ்வரூவம் ஸோதிக்கப்பட்டது. இப்போது வித்யையின் பலன் ஸோதிக்கப்படுகின்றது என்று பாஷ்ய காரர் அவதாரிகை யிட்டருளியுள்ளார். ப்ரஹ்மவித்யை யுணர்ந்த புருஷனுக்குப் பூர்வபாபங்களின் விநாசமும் உத்தர பாபங்களின் அலேபமும் உபநிஷத்துக்களில் ஒத்ப்படுகிறது. பூர்வபாபம், உத்தர பாபம் என்கிற நிர்தேசம் உபநிஷத்தில் இல்லை; ப்ரஹ்மஸுத்ரத்தில் தானுள்ளது. உபநிஷத்தில்லாததை ஸுத்ரகாரர் எங்ஙனம் சொல்லுகிறார்ந்னில்— இங்ஙனம் சொல்லும்படியாகவாயிற்று உபநிஷத் வாக்யமுள்ளது. கேண்மின்; “தத் யதா இஷீகதாலம் அக்னெள ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸ்ரீஸெஸத்யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2011

ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே” என்னுமொரு உபநிஷத் வாக்யமானது பாபங்களின் விநாசத்தைக் கூறுகிறது. “யதா புஷ்கரபலாஸே ஆபோ ந ஸ்விஷ்யந்தே ஏவம் விதி பாபம் கர்ம ந ஸ்விஷ்யதே” என்றும், “தஸ்யைவாத்மா பதவித் தம்விதித்வா, நகர்மணை லிப்யதே பாபகேந” என்றுமள்ள உபநிஷத் வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மவித்தினிடத்தில் பாபங்கள் ஒட்டவேமாட்டா என்கின்றன. இவை ஒன்றேடொன்று சேராமலிருக்கின்றன; ஏனென்னில்; பாபங்கள் ஒட்டவே மாட்டா என்னும்படியானால் அவற்றுக்கு விநாசம் சொல்ல ப்ரஸக்தி ஏது? ஒட்டினாலன்றே விநாசம் சொல்லவடுக்கும். அஸங்கதமாக உபநிஷத்து ஒதாதாதலால், பாபங்கள் நசிக்குமென்று ஸ்ருதி பூர்வபாப விஷயமென்றும், பாபங்கள் ஒட்டமாட்டா என்கிற ஸ்ருதி உத்தரபாப விஷயமென்றும் ஸுத்ரகாரரால் விஷய விபாகம் செய்யப்பட்டது ப்ரஹ்மவித்யா ப்ராப்திக்கு முற்பட்ட பாபங்கள் நசித்தொழியும்; ப்ரஹ்மவித்யா ப்ராப்திக்குப் பிறகு புத்திபூர்வகமாகப் பாபம் நேராது; நேர்ந்தால் அவை தாமரையிலையில் தண்ணீர் போலே ப்ரஹ்மவித்தினிடத்தில் ஒட்டவே மாட்டா என்று விஷயம் வகுக்கப்பட்ட தாகி ஸமஞ்ஜஸமாயிற்று.

ஸாஸ்த்ரங்களில் “நாபுக்தம் கூஷியதே கர்ம கல்பகோடி ஶதைரபி” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கருமங்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

களின் பலனை அனுபவித்தே தீரவேணும்; வேறு விதமாகக் கருமம் தொலையாது; கல்பகோடி ஸாதமானாலும் கருமபலாநுபவம் பண்ணியேயாகவேணும்— என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கு முரணை பிழைகள் மாய்ந்தொழியுமென்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமானால்; ப்ரஹ்மவித்யா மாஹாத்மியத்தினால் கூடுமென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்படுகிறது. ‘நாபுக்தம் கூஷியதே கர்ம’ என்கிற ஸாஸ்தரத்துக்கும் உத்தரபூர்வ பாபங்களின் அச்சேலேஷ விநாசங்களைச் சொல்லுகிற ஸாஸ்தரத்துக்கும் பரஸ்பரவிரோதந்தானுமில்லை; கேண்மின்; ஒருவன் நெருப்பினுடைய பிரபாவத்தைப் பேசுகிறுன்; மற்றொருவன் தண்ணீரினுடைய பிரபாவத்தைப் பேசுகிறுன். நெருப்புப் பற்றினால்

6. குளிர்மாலை

ஆரும்பாட்டின் நூற்றியில் “உள்ளாம் புகுந்து குளிர்ந்து” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக் குறிப்பு. இங்கு உள்ளாம் குளிர்ந்ததாகச் சொல்லப் படுகிறது. எதனால் குளிர்ந்ததென்னில், அரியென்ற பேரரவம் உட்புகுந்ததனு லென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அரியென்ற பேரரவம் யாருடையதென்னில், முனிவர்களும் யோகிகளுமானவர்களி னுடையதென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முனிவர்கள் என்பதும் யோகிகள் என்பதும் பர்யாய நாமங்கள் போலவே தோன்றும்; ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மணமுநி:

வீடுவீடாக தலித்தேவிடுமென்கிறுன் முந்தினவன்; தண்ணீர் எப்படிப்பட்ட நெருப்பையும் அனைத்துவிடும் என்கிறுன் பிந்தினவன்; இவற்றுக்கு ஏதேனும் பரஸ்பரம் விரோதமுண்டோ? தண்ணீரில்லாத விடத்தில் நெருப்புக்கு ப்ராபல்யமும், தண்ணீருள்ள விடத்தில் நெருப்புக்கு அகிஞ்சித்கரத்துவமும் சொல்லப்படுவது பொருத்தந்தானே. அதுபோல ப்ரஹ்மவித்யாப்ராப்தியில் லாத வ்யக்திகளிடத்தில் கர்மப்ராபல்யமும், அஃதுள்ளவிடத்தில் கருமங்களுக்கு அகிஞ்சித்கரத்துவமும் தேறுமாயின் இதில் பொருத்தமின்மை யொன்றுமில்லையே. இத்தகைய வேதாந்த விழுப்பொருளை போயபிழையுமித்யாதி திவ்யஸுக்தி வெளியிட்டதென்க.

ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மணயோகீ என்றாலும் பொருளில் வாசியில்லையே; ஸ்ரீமத்வரவரமுநி: என்றாலும் ஸ்ரீமத் வரவரயோகீ என்றாலும் அப்படியேயன்றே. வாசியற்றிருக்க, வாசியுள்ளது போல் சொல்லி யிருப்பதற்குப் பொருளென்? என்று பரிசீலிக்கவேணும். இத்தகைய சொற்செறிவு மற்றும் பலவிடங்களிலும் காணப்படுவதுண்டு; ஒன்றிரண்டிடங்களையெடுத்துக் காட்டுகிறேம்; “வைகுண்டே து பரேலோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்தயாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹி” என்று பரமபதத்தில் இருப்பைச்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

சொல்லுகிற பகவச்சாஸ்தர ஸ்ரோகத்தில் ‘பக்தை: பாகவதைஸ் ஸஹி’ என்றுள்ளது. பக்தர்களுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் என்ன வாசி? திருவாய்மொழியில் ‘குழ்விசம்பணி முகிற்’ பதிகத்தில் ‘வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும் வியந்தனர்’ என்ற ருளிச் செய்யப்பட்டது. அமரரும், முனிவரு மாகிற வாசி எதனால்? கேண்மின்; பகவத் ப்ரவணர்களில் இரு வகுப்புண்டு; குணநுபவ நிஷ்டர்களென்றும், கைங்கர்ய நிஷ்டர்களென்றும். இளையபெருமாள் போல்வார் கைங்கர்ய நிஷ்டர்கள்; பரதாழ்வான் போல்வார் குணநுபவ நிஷ்டர்கள். ஆக இந்த வாசியைப் பற்றவே ஆங்காங்கு இரண்டு சொற்களையிட்டுச் சொல்வது *முனிவர் களும் யோகிகளுமென்ற இவ்விடத்தும் இவ்விரு வகுப்பினர்களே விவகஷிதர் களாகக் கடவர்கள். இவர்கள் பள்ளியை விட்டெடமுந்திருக்கும்போது அரியரியரி யென்று உத்கோஷித்துக் கொண்டே யெழுந்திருக்கின்றார்களாம். அரி என்னும் சொல்லுக்கு மூன்று பொருள்கள் ப்ரஸித்தமானவை; தென்மொழியில் ஹகாரம் கிடையாதாதலால் ஹரியென்ற வடசொல் அரியெனத் திரியும். பத்துப் பொருள்களையுடைய அந்த வட சொல்லுக்கு நாராயணனென்ற பொருளும், சிங்கமென்ற பொருளும் திவ்யப்பிரபந்தங்களில் ப்ரஸித்தமாக உள்ளன. அரி: என்றே ஒரு வடசொல் உண்டு. அதற்கு விரோதியென்று ஸ்ரீஸஹஸத்யாபாதரம்— ஜனவரி 2011

பொருள். திருப்பல்லாண்டில் ‘அந்தியம் போதிலரியுரவாகி அரியை அழித்தவனே’ என்றவிடத்து முதலிலுள்ள அரி சிங்கமென்ற பொருளிலும், இரண்டாவ தாகவுள்ள அரி விரோதியென்ற பொருளிலும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பது காண்க. *அரியென்ற பேரரவ மென்ற விவ்விடத்து மேலே காட்டின முப்பொருளும் விவகஷிதமே, சிலர் நாராயணனை விவகஷிதது ஹரியென்பர்கள்; சில *அசோதையினஞ்சிங்கத்தை விவகஷிதது ஹரியென்பர்கள்; சிலர் விரோதியை (அதாவது விரோதி நிரலந்ததை) விவகஷிதது அரி யென்பர்கள். குணநுபவநிஷ்டர்கள் “ஹரிர் ஹரதி பாபாநி” என்கிறபடியே பாபஹரத்வம் முதலானதிருக்குணங்களைச் சிந்தைசெய்து கொண்டும், அசோதை யினஞ்சிங்கம் *காட்டை நாடித்தேனுக னும் களிறும் புள்ளும் உடன் மடிய வேட்டையாடி வரும் செளர்ய வீர்ய பராக்ரமங்களைச் சிந்தைசெய்து கொண்டும் எழுந்திருப்பர்கள். கைங்கர்ய நிஷ்டர்கள் *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்கிற விடத்தில் கழிக்கப்படுகிற விரோதி தலைகாட்டாதிருக்க வேணுமே யென்று விரோதியைப் பற்றின சிந்தனை யோடு எழுந்திருப்பர்கள். ஸ்வரூப விரோதியென்றும், உபாயவிரோதி யென்றும் விரோதிகள் மூவகைப்பட்டிருக்கும். ஸ்வரூபவிரோதியும், உபாயவிரோதியும் லேசாகக் கழிந்துவிடும். ப்ராப்யவிரோதி

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

கழிவது மிகவுமரிது. ஸ்தோத்ராத்நத்தில் “கதாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹரஷியிஷ்யாமி” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தவிடத்தில் உய்த்துணர வேண்டிய மஹார்த்தமிது. இதை மேலே (29) காமங்கள் மாற்று மாலை என்றவிடத்து இன்னமும் விவரிப்போம்.

7. தேசமாலை

ஏழாவது பாட்டின் ஈற்றடியில் ‘தேசமுடையாய்’ என்றதை நோக்கியது இந்த மாலைக்குறிப்பு. தேசம் என்றெருா தமிழ்ச்சொல் கிடையாது. தேஜஸ்ஸென் கிற வடசொல் தேச என்றும் தேசம் என்றும் திரியும். ஐந்பதவாசகமான தேசமென்னும் வடசொல்லும் தேசமெனத் தற்சமமாகும். இருபொரு ஞம் இங்கு விவக்ஷிதமே. தேஜஸ்ஸென் னும் பொருளை முன்னம் விவரிப்போம்.

1. விலக்ஷன வ்யக்திகளிடத்திலே “ரூபமேவாஸ்யைதந் மஹிமாநம் வ்யா சஷ்டே” என்று வேதமோதின கணக்கிலே முகத்திற்காணும் ப்ரஹ்ம வர்ச்சஸ் ஸூடைமை சொன்னபடி. “ப்ரஹ்மவித இவ தே ஸோம்ய! முகம் பாதி” என்ற உபநிஷத்வாக்யமும் இங்குக் கூட்டிக் கொள்ளத்தகும். 2. பகவாந் என்கிற திருநாமத்திற்கு ஓட்டகுண்ய முடையவ னென்று பொருள். “ப்ரக்ருஷ்டம், விஜ்ஞாநம், புலமதுலமைச்சுவர்யமகிலம் விமர்யாதம் வீர்யம் வரது! பரமாஸக்திரபி ச பரம் தேஜஸ் சேதி ப்ரவர குணஷ்டகம்” (வரதராஜ.ஸ்தவே

ஆக இவ்வர்த்த விஶோஷங்கள் ஸ்புரிக்கும்படி உச்சரிக்கப்படுகிற அரியென்ற பேரரவம் உட்புகுந்தால் உள்ளம் குளிராதிருக்க வழியுண்டோ? கமர்பினந்த விடத்தே ஒரு பாட்டம் மழை பொழிந்தாற் போலே குளிர்ச்சி மிக்கிருக்குமத்தனியிரே.

15) என்று கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்த படியே ஐஞாநம், பரக்தி, பலம், ஜஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்ஸூ என்கிற ஆறு குணங்களுக்கு ஓட்டகுண்ய மென்று பெயர். இவற்றுள் தேஜஸ்ஸூம் சேர்ந்தது. தேஜஸ்ஸாவது இன்னதென் பதை பட்டர் விவரித்தருளுமிடத்து “ஸஹகார்யபேக்ஷ மபி ஹாதுமிஹு ததநபேக்ஷகர்த்ருதா, ரங்கதந! ஜயதி தேஜ இதி” என்றருளிச்செய்தார். அஸஹாய சாமரத்வமே தேஜஸ்ஸென்றதாயிற்று. இப்பாட்டில் உணர்த்தப்படுகிற வ்யக்திவிஶோஷத்தினிடத்தில் இக்குண முமுள்ளதாகச் சொல்லிற்றுயிற்று. ஏகாகியாயிருந்து கரதூஷணுதிகளான பதினாலாயிரம் அரக்கர்களை அவலீலையாக மாய்த்தொழித்த சக்ரவர்த்தி திருமகனுரை வேதாந்த தேசிகன் ரகுவீரகத்யத்தில் ‘அஸஹாய சாமரி’ என்று விளித்தார். அப்படிப்பட்ட போர்வல்லமையன்று இங்கு விவக்ஷிதம்; தத்தவஹிதபுருஷார்த்தங் களை உபபத்தி மிக்கதாக ஸ்தாபிக்கும் வாதப்போரில் அஸஹாய

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஸாமர்த்யத்தைச் சொன்னபடியாம்.

பெரியதிருவந்தாதி யில் நம்மாழ்வார் ‘உண்ணெட்டுத் தேசன்றே’ என்கிற பாட்டில் ஒரு விலகங்னமான தேஜஸ்ஸை யருளிச் செய்கிறார்; அதற்கு உண்ணெட்டுத் தேசு என்று திருநாமம் சாற்றினர்; ‘பரமபதத்துத் தேஜஸ்ஸா’ என்பது பொருள். அதுதான் எது வென்னில்; ‘மண்ணெட்டிலாராகி எவ்விழி விற்குனலும் ஆழியங்கை பேராயற்கு ஆளாம் பிறப்பு— உண்ணெட்டுத் தேசன்றே’ என்றுள்ளது பாசுரம். (கருத்து) எவ்வகையான இழிகுலத்திற் பிறந்தவர்களானாலும் எவ்வகையான நடத்தைகளை யுடையவர்களானாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலாகிற ஒரு நலம் உள்ளதாகில் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பிறப்பு நித்யஸுரிகளின் திருமேனி போலே மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடையதேயாம் என்கை. ஆசார்ய மூருதயத்தில் (81) ‘பண்டை நாளிற் பிறவி உண்ணெட்டுத் தேசிறே’ என்ற ஸ்ரீஸுக்தியும் இங்கே இணக்கத்தக்கது. பண்டைநாளிற் பிறவி யென்பது இங்கே ஸங்கேதவ்யபதேசம் திருவாய்மொழி யில் (9-2) ‘பண்டை நாளாலே’ என்கிற பதிகத்தில் “பல்படிகால் குடிகுடிவழி வந்தாட் செய்யும் தொண்டர்” “உன் பொன்னடிக் கடவாதே வழிவருகின்ற வடியர்” “தொல்லடிமை வழிவருந் தொண்டர்” என்று சொன்னபடியே அடிமைக்கு இடையூருள் ஜன்மாதிகளால்

வரும் அபிமானமின்றிக்கே கைங்கர்யா நுரூபமான குடிப்பிறவி “ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு— உண்ணெட்டுத் தேசன்றே” என்கிறபடியே பகவத் விமுகர் நிறைந்து புறநாடான லீலாவிபூதி போலல்லாமல் அவனுக்கு அந்தரங்கமா பிருக்கிற பரமபதத்துத் தேஜஸ்ஸை யுடையதன்றே என்பது மேலே யெடுத்துக் காட்டின ஸ்ரீஸுக்தியின் கருத்து. ஆக, இத்தகைய தேஜஸ்ஸை பொலிந்த திருமேனியையுடைய வ்யக்தி விஶேஷமும் இப்பாட்டினால் உனர்த்தப்படுகின்றதென்று கொள்ளலாம்.

இனி ஜநபதவாசகமான தேச ஸப்தமாகக் கொண்டால் ஸகலதேசங்களையும் தன்கையிலே யுடைமை சொல்லிற்கும். ஸகலதேசங்களும் மென்பதில் உபயவிபூதியுடன்கும். “பொன்னுலகாளீரோ, புவனிமுழு தாளீரோ” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது உபயவிபூதியையும் தாமிட்ட வழக்கு என்னும் அத்யவஸாயத்தாலன்றே. ‘அருளார் திருச் சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்’ என்றும், ‘பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான்’ என்றும் உபயவிபூதி நிர்வாஹகளுக்க் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான் *தம்மையே யொக்க அருள்செய்யுங் கணக்கிலே சில வ்யக்திவிஶேஷங்களிடத்திலே அந்த நிர்வாஹத்தை

ஸ்ரீஸஹஸத்யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2011

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஓப்படைப்பதுண்டாகையாலே
அத்தகைய வொரு வ்யக்தி
விஶேஷத்தை இங்கு விளித்தபடியாம்.
ஆக, தேசமுடையாய்! என்றது

உபயதேசவாஸிகளையும் தன்கையிலே
யுடையாய்! என்றதாயிற்று. ஸ்வாமி
ராமாநுஜர்க்கு உடையவர் என்ற
திருநாமமும் இப்பொருளதே. (7)

8. அருள்மாலை

எட்டாம்பாட்டின் ஈற்றடியில் *ஆவாவென்றாராய்ந்தருளென்றதை நோக்கியது இந்த மாலைக்குறிப்பு. தேவாதி தேவேனை நாம் சென்று ஸேவித்தால் (அவன்) ஆராய்ந்து ஆவா வென்றருளும் என்று இங்குள்ளது. வடமொழியில் (ஹாஹா) என்கிற அவ்யயச் சொல்தொடர் தமிழில் ஆவா வென்று திரிந்தது. தமிழில் ஹகாரம் கிடையாதாதலால் (ஹா) என்பது ஆவென்றாகும். எனவே ஹாஹா வென்று அருள் செய்வன் என்றதாயிற்று. ஸந்தோஷம் மிக்கபோதும் ஹாஹா என்பதுண்டு. ஸங்கடம் மிக்கபோதும் ஹாஹா என்பதுண்டு. ஜயோ! என்பது போலவாமிது. திருப்பாணைழவார் பெரியபெருமாலை ஆனந்தமாக ஸேவித்தபோது “நீலமேனி ஜயோ! நிறை கொண்டதென்னெஞ்சினையே” என்றும், “செய்யவாய்ஜயோ! என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே” என்றும் பேசினவிடங்களில் ஜயோ வென்றது ஸந்தோஷாதிஶயத்தைக்காட்டுவதன்றே. இனி, ஸங்கடத்தில் ஜயோவென்பதற்கு நாம் உதாரணம் காட்டவேண்டுமோ? உலகில் ஜயோ வென்பதெல்லாம் ஸங்கடத்தில்தானே. ஆக, இங்கு எம்பெருமான் ஹாஹா

வென்றருள்வன் என்றது ஸந்தோஷத்தி னலுமாம்; ஸங்கடத்தினலுமாம். என்ன வென்று ஸந்தோஷமென்னில்; இவ்வாயர் சிறுமிகள் குளிருக்கு அஞ்சியும் கோபாலக்கிழவர்களுக்கு அஞ்சியும் இடத்தைவிட்டுப் பெயராமல் கிடந்துறங்க வேண்டியிருக்க, இங்ஙனே சிற்றஞ்சிறுகாலையில் எழுந்து பதறியோடி வந்தது ஆற்றுமையின் கனத்தாலன்றே? இவர்களுடைய பக்திதான் என்னே! ‘ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷா தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:, நராணும் கஷ்ணபாபாநாம க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே’ என்று மிகவரிதாகச் சொல்லப்பட்ட பக்தி இவர்களுக்கு இவ்விளமையில் அநாயாஸமாகக் கிடைத்தபடி என்னே! நம்முடைய பிரிவுக்கு ஆற்றமாட்டாமல் இவர்கள் என்ன பாடுபடுகிறார்கள்! ‘ஸ மஹாத்மா ஸதுர்லப:’ என்று ‘ஓரு வ்யக்தி பெறுதற்கரிது’ என்று நாம் சொல்லியிருக்க, இத்தனை வ்யக்திகள் எளிதாகக் கிடைப்பதே! ஹாஹா! என்ன ஆப்சர்யம்! என்ன அதிஶயம்! என்று எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும். ஆக, நாம் சென்று ஸேவித்தால், ஆராய்ந்து – நம்முடைய பக்திப் பெருங்காதலை ஆராய்ந்து பார்த்து,

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஆவாவென்று அருள்வன் – ஸந்தோஷா திஶாயங்காட்டி க்ருபைபன்னூவன் என்றதாயிற்று.

இனி, ஸங்கடப் பொருளையும் விவரிப்போம். சக்ரவர்த்தி திருமகன் தண்டகாரணியத்திற் கெழுந்தருளிய போது மஹர்ஷிகளின் ஆஸ்ரமங்களில் தானே சென்று அவரவர்கள் அரக்கர்களால் பட்டநலிவுகளை விசாரித்து ஈரக்கையாலே அவர்களைத் தடவிக் கொடுக்க வேணுமென்றும் அவர்களுக்கு அபய ப்ரதாநம் பண்ணியருளவேணுமென்றும் (பெருமாள்) நினைப்பிடிடிருக்க, முந்துற முன்னம் அந்த மஹர்ஷிகள் தாமே பெருமாளுடைய பர்ணசாலையேறத் திரண்டோடிவந்து படுகாடுகிடக்க, அதைக் கண்ட பெருமாள் தாம் பெரிய அபராதம் செய்துவிட்டதுபோல வருத்தங்கொண்டு “ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரோஷா ஹி மமாதுலா, யதீத்ருஸூர ரஹம் விப்ரை: உபஸ்தேயை ருபஸ்தித:” என்று அஞ்ஜலி பந்தத்துடனே

‘மஹர்ஷிகாள்! என்னுடைய மஹத்தான அபராதத்தை நீங்கள் கூழித்தருள வேணும்; எனக்கு வாசாமகோசரமான வெட்கத்தை யுண்டாக்கிவிட்டார்களே! உங்களிடந்தேடி நான்வரவேண்டியிருக்க, என்னிடந்தேடி நீங்கள் வந்தது தகுதியன்றே; என்னைப் பெரிய குற்றவாள ஞக்கி விட்டார்களே! இக்குற்றத்தை நீங்கள் பொறுத்தேயாகவேண்டும்’ என்றார். அவ்வாருக, ‘பெண்காள்! நீங்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டு இவ்வளவும் வந்தீர்களே; உங்களிருப்பிடம் தேடிவந்து உங்களை நோக்குகையன்றே எனக்குக் கடமை; அதுமாருடி விட்டதே!’ என்று ஸங்கடம் தோற்றப் பேசுவன் கண்ணபிரானும். பரகதஸ்வீகாரத்தாலே பேறு என்றிருக்க வேண்டியது ப்ராப்த மாயிருக்க, ஸ்வகதஸ்வீகாரத்திலே யிழிந்தால் எம் பெருமானுடைய திருவுள்ளம் புண்படும் என்கிற ஸாஸ்தரார்த்தம் இப்பொருளில் விளங்கு மாயிற்று.

9. திருநாமமாலை

ஓன்பதாம்பாட்டின் ஈற்றடியில் “நாமம் பலவும் நவின்று” என்றிருப்பதை நோக்கியது இப்பாசுர மாலைக்குறிப்பு. முன்னடியில் “மாமாயன் மாதவன் வைகுந்த னென்றெறன்று” என்றருளிச் செய்திருத்தலால் ப்ரக்ருதத்தில் உத்தேச்யமான திருநாமங்கள் இன்னின்னவை யென்பது ஸ்பஷ்ட மாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்கிற திருநாமங்கள் எம் பெருமானுக்கும், ஆசார்யனுக்கும் பொதுவானவை. பாட்டுத்தோறும் பகவத்பரமான அர்த்தம் போலவே ஆசார்யபரமான அர்த்தமும் பொதிந்திருக்கையாலே ஆண்டாள் திருவுள்ளத்திற்குச் சேர இரு பொருள்களையும் விவரிப்போம். முன்னம் பகவத்பரமான பொருள்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

கேண்மின்; (மாமாயன்) மஹத்தான மாயையை யுடையவன். பகவத்கீதையில் ‘அஜோபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநா மீஸ்வரோபி ஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா’ என்றவிடத்து பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி யெடுத்துக்காட்டியுள்ள “மாயா வயநம் ஜிஞாநம்” என்கிற நிகண்டுவின்படி மாயையாவது ஸங்கல்பம். ஸங்கல்ப மாத்திரத்தாலே ஸகலத்தையும் நிர்வவஹிப்பன் என்றபடி. அதவா, அந்த கீதையிலேயே “தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா” என்று ஒரு குருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கப்போகாதாப்போலே பகவான் தான் ஒருமாயப் பிணை பிணைத்து வைத்திருக்கையாலே அதைச் சொல்லிற்றுக்கவுமாம். அன்றிக்கே மிகவும் ஆஸ்ரசர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னவுமாம். “அதுவிதுவது என்னலாவனவல்ல என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும்” என்று ஆழ்வார் ஈடுபடும் படியான அவற்றைச் சிறிது கேண்மின்; *பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்து அதன் மேலேறித் தித்தித்த பாலும் தடாவினில் வெண்ணையு முன்பது, கன்றுகளோடச் செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்திடுவது, வெண்ணைய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அதனேசை கேட்டு நிற்பது, புண்ணில் புளிப்பெய்தா வொக்குந் தீமைகளை மனை தோறுஞ் சென்று செய்வது, உருகவைத்த குடத்தொடு வெண்ணைய் உறிஞ்சி

உடைத் திட்டுப்போந்து அருகிருந்தார் தம்மை அநியாயஞ் செய்வது, இல்லம் புகுந்தொரு மகளைக் கூவிக் கையில் வளையைக் கழற்றிக் கொண்டு கொல்லையில் நின்றுங் கொணர்ந்து விற்ற அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து நல்லன நாவற் பழங்கள் கொண்டு நானல்லே னென்று சிரிப்பது, ஆற்றிலிருந்து விளையாடுபவர்களைச் சேற்றுலெறிந்து வளைதுகில் கைக்கொண்டு காற்றில் கடியனு யோடி யகம்புகுவது, வண்டமர் பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு விண்டோய் மரத்தேறுவது, மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக் கச்சொடு பட்டைக் கிழித்து காம்பு துகிலவை கீறி நிச்சலும் தீமைகள் செய்வது, தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடுவது, ஓளியா வெண்ணை யுண்டானென்று உரலோ டாய்ச்சி ஒண் கயிற்றுல் விளியா வார்க்க வாப்புண்டு விம்மி யழுவது, கஞ்சனுங் காளியனுங் களிறு மருது மெருதும் வஞ்சனையில் மடிய வளர்வது, ஆயனைக் ஆயர் மங்கை வேயதோள் விரும்பியது, குன்றெடுத்தா நிரை காத்துக் கோவலனுய்க் குழலூதி யூதிக் கன்றுகள் மேய்த்துத் தன் தோழரோடு கலந்து வருவது, சீமாலி கனவளேடு தோழமைக் கொண்டு சாமாறவளை எண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டது, நாறிய சாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்ன தேறியவளும் திருவுடம்பிற் பூச ஊறிய கூனினை உள்ளே யொடுங்க

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

எறவுருவியது, வார்கடாவருவி யானை மாமலையின் மருப்பினைக் குவடிறுத் துருட்டி ஊர்கொள் திண்பாக னுயிர் செகுத்து அரங்கின் மல்லரைக் கொன்று போர்கடாவரசர் புறக்கிட மாடமீமிசைக் கஞ்சனைத் தகர்த்தது, பொய்ச் சூதில் தோற்ற பொறையுடை மன்னர்க்காய்ப் பாரதங்கைசெய்தது, பற்றலர் வீயக்கோல் கையில் கொண்டு மலைபுரை தோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் தன் தேர்முன் நின்றது, பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக் கருளிப் பகலவளைளிகெட ஆழியாலன்றங் காழியை மறைத்தது, கொல்லாமாக் கோல் கொலை செய்து பாரதப்போர் எல்லாச் சேனையு மிருநிலத் தவித்தது, மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை ஒதுவித்த தக்கனையா உருவுருவே கொடுத்தது, படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனு முடனேற்ற திண்தேர் கடவிச் சுடரொளி யாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தது முதலான மாமாயச் செயல்களை அநுஸந்திப்பது. மாதவன் என்பதற்கு லக்ஷ்மீபதி யென்னும் பொருளேம், வைகுந்தன்னென்பதற்கு வைகுண்டபதி யென்னும் பொருளேம் உலகறிந்ததே.

இனி இம்முன்று திருநாமங்களுக்கும் ஆசார்யபரமான பொருள் கேண்மின்; (மாமாயன்) எம்பெருமான் செய்ய மற்புதச் செயல்களிற் காட்டிலும் ஸ்ரீஸௌஷந்த யாபாத்ரம்— ஜூவரி 2011

ஆசார்யர் செய்ய மற்புதச் செயல்களே மேம்பட்டவை. இராமானுசநூற்றந்தாதி யில் (52) ஒரு பாசுரமே இங்குப் போதும்; “பார்த்தான் அறுசமயங்கள் பதைப்ப, இப்பார் முழுதும் போர்த்தான் புகழ் கொண்டு புன்மையினைடைத்தான் புகுந்து தீர்த்தானிருவினை, தீர்த்து அரங்கன் செய்ய தாளினையோடார்த்தான் இவை யெம்மிராமானுசன் செய்ய மற்புதமே” என்னுமிப் பாசுரத்தில் ஆசார்ய ஸார்வபெளமருடைய அற்புதச் செய்கைகள் அத்புதமாகச் சொல்லப்பட்டி ருப்பது காண்க. இப்பாட்டுக்கு நமது விரிவுரை நோக்கத்தக்கது. (மாதவன்) இப்போது லக்ஷ்மீபதி யென்று பொருளன்று. மஹா தபஸ்வி யென்று பொருள். மா—பெரிய, தவன்—தவத்தை யுடையவன். தைத்திரீயோபநிஷத்தில் “ஸத்ய மிதி ஸத்யவசா ராதீதரः” என்று தொடங்கி தபஸ்வின் அர்த்தத்தை இருவர் வாக்காலே இரண்டு படியாகச் சொல்லி, முடிவாக ‘‘ஸ்வாத்₄ யாய ப்ரவசநே ஏவேதி நாகோ மெளத்துக்குல்ய: தத்துதி₄ தபஸ் தத்துதி₄ தப:’’ என்று தலைக்கட்டியுள்ளபடியே ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநங்களே தபஸ்ஸாகையாலே தந்நிரதர் என்றபடி. (வைகுந்தன்) “தத்தே ரங்கீ₃ நிஜமபி பது₃ தே₃ ஶ்ரிகாதே₃ ஶர காங்கீ” என்கிற ந்யாஸதிலக (24) ஸுக்திப்படியே வைகுண்ட ப்ரதாயக னென்றபடி. ஆசார்யருடைய அநுமதி யின்றி ஸர்வேச்வரன் திருநாடு தருவதில்லை யாதலால் ஆசார்யனையே

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

வைகுண்ட ப்ரதனைகச் சொல்லத் ஆசார்யர்க்கும் ஸாதாரணமான தட்டில்லை. ஆக எம்பெருமானுக்கும் திருநாமங்களை நவின்ற தாயிற்று.

10. தேற்றமாலை

பத்தாம்பாட்டின் ஈற்றடியிலே “தேற்றமாய் வந்து திற” என்றதை நோக்கியது இப்பாசுரமாலைக் குறிப்பு. தேற்றமாவது தெளிவு. தெளிவாய் வந்துதிற வென்கை. திருநெந்தாண்ட கத்தில் (21) “இருவராய் வந்தார்” என்றவிடத்து இருவராம்படி வந்தாரென்று வியாக்கியானம் செய்தருளப்பட்டிருப்பதுபோலே இங்கும் தேற்றமாய் என்பதற்கு தேற்றமாகும்படி யென்று பொருள் கொள்ளத்தக்கது. இப்பாட்டிலுணர்த்தப்படுகிற பெண் பிள்ளை மிகத்தெளிவுடைய வ்யக்தியென் னுமிடம் “நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனுய்” என்கிற விளியினாலும் அருங்கலமே! யென்கிற விளியினாலும் விளங்கா நின்றது. எங்ஙனே யென்னில்; பேற்றுக்கு ஒருஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணு மென்றும், என்ன ஸாதநத்தை யநுஷ்டிக்க லாமென்னும் சிந்தித்திருக்கும் நிலை தெளிவில்லாத நிலையாகும். “தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:” என்றும் “செய்தவேள்வியர்” (திருவாய் 5-7-5) என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ருதக்ருத யராயிருக்கும் நிலை தெளிந்த நிலையாகும். “ஸாஸ்தரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த, ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்

போலே இருகையும்விட்டுக் கரை குறுகுங்கால மென்னுவர்கள்’’ என்னுமாசார்ய ஹ்ருதய சூரைண்யும் (19) அதன் வியாக்கியானமுங் கொண்டு இதில் தெளிவு பெறவேணும். ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யானது பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி யென்றறுதியிட்டு, அப்படி பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யில் நின்றும் கையொழிந்து நிற்கும் நிலையுண்டே இதுவேதான் தெளிந்தநிலை யெனப்படும். “சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:” என்னும் ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரோகத் தில் ‘சாபஞ்ச முமோச’ என்பதற்கு முற்பட்ட நிலையைக் கலங்கின நிலையாக வும்; ‘கச்சாநுஜாநாமி’ என்று பெருமாள் திருவுள்ள மிரங்குகைக் குறுப்பாக ‘சாபஞ்ச முமோச’ என்றிருந்த நிலையைத் தெளிந்த நிலையாகவும் நிருபிப்பர்கள் நம் ஆசார்யர்கள். த்ரெளாபதி யினுடைய அநுஷ்டாநத்தையும், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வா னுடைய அநுஷ்டாநத்தையும் ஆராய்ந்து தெளியவேணும். த்ரெளாபதி தன் அபிலக்ஷித ஸித்திக்கு உறுப்பாக என்ன செய்தாளொன்று பார்க்கில், ஒன்றும் செய்திலள்; “இருகையும் விட்டேனே த்ரெளாபதியைப்போலே” என்கிறபடியே மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே தான் படும் பரிபவத்திற்குப் பரிஹாரமாகப் புடவையை இறுக்கிக் கொண்டிருந்தமையாகிற

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ப்ரவ்ருத்தி நிலையை விட்டுத்தொலைத்த துண்டே இது தான் த்ரெளபதி செய்தது. கஜேந்த்தராழ்வானும் “கஜ ஆகர்ஷதே தீரே கராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே” என்கிற படியே முதலை நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கு இழுத்துக் கொண்டிருந்தமையாகிற ப்ரவ்ருத்தி நிலையில் நின்றும் கையொழிந்தமை யத்தனையே யாயிற்று செய்தது. அஷ்டஸ்லோகியில் “ஆத்மத்ராணேந்முகச் சேத் நம இதி ச பதம்” என்று பட்டராளிச்செய்தபடியே ஸ்வரகஷனே ஸ்வாந்வயம் ஸ்வரூப விருத்த மென்கிற துணிவு ஹ்ருதய பூர்வகமாக (அனுஷ்டாந பர்யவஸாயியாக) வண்டானால் இதனில் மிக்க தெளிவு வேறில்லையாம். “நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனுய!” என்பதற்கு - செய்யவேண்டியதைச் செய்துமுடித்து ப்ரஹ்மாநந்தாநுபவம் செய்து கொண்டிருக்கிறவளே! என்பது பொருள். உண்மையில் இவ்வதிகாரிக்கு செய்யவேண்டியதென்று ஒன்று

இருந்தாலன்றே அதைச் செய்து முடித்ததாவது. கீழே உபபாதித்த அத்யவ ஸாய விஶேஷத்தாலே ஸித்திக்கிற தாயிற்று க்ருதக்ருத்யத்வம். “தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:” என்றதும் “செய்த வேள்வியர்” என்றதும் அதையிட்டே யன்றே. ஸாத்யோபாய நிஷ்டர்களன்றிக்கே ஸித்தோபாய நிஷ்டராயிருக்குமவரைச் சொன்னவாறு. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் “காம்பறத் தலைசிரைத்து உன் கடைத்தலையிலிருந்து வாழுஞ் சோம்பார்” என்றருளிச் செய்தது இத்தகைய அதிகாரியையேயன்றே. **அருங்கலமே!** என்றது துர்லபமான ஸத்பாத்ரமே! என்றபடி. இத்தகைய நிஷ்டை எளிதன்றே. மிகவுமரிதான தொன்றே. பெறுதற்கரிய நிஷ்டையைப் பெற்ற ஸத்பாத்ரமே! என்ற விது மிக அவசியமான விளியாகும். உனக்குண்டான தெளிவு எமக்கு முண்டாம்படி வந்து வாயைத் திறந்தருள வேணுமென்றதாயிற்று. (10)

11. பொருள்மாலை

பதினேராம் பாட்டின் ஈற்றடியில் “எற்றுக் குறங்கும் பொருள்” என்றிருப்பதை நோக்கியது இப்பாசுரமாலைக் குறிப்பு. இத்தனை சிறுமிகள் நாங்கள் உணர்ந்து வந்து திரண்டு நிற்க நீ மட்டும் உறங்குகைக்குப் பொருளென்ன? என்று கேட்கப்படுகிறதிங்கு. பொருளாவது - அர்த்தம். உறங்குகைக்கு என்ன அர்த்தம் என்றது, என்ன பிரயோஜிநத்திற்காக நீ உறங்குகிறும்? என்றபடி. உலகத்தில்

உறங்குகிறவர்கள் ஒரு பிரயோஜிநத்திற் காகவா உறங்குகிறார்கள்; இல்லையே. அப்படியிருக்க இக்கேள்வியின் கருத்து என்ன? என்று ஆராயவேணும். ஆராய்வோம். ஸம்ஸாரிகளின் உறக்கம் தமோ குணத்தினாலாயது. *வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலெலாரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே கண் வளர்ந்தருளுமவனுடைய நித்திரை எதனாலாயது? ஜகத்ரகஷணசிந்தையினை

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

லாயது. நங்காய் உன்னுடைய நித்திரை எதனுலாயது? என்று கேட்கிறூர்களன்க. ஆங்காங்கு திவ்யதேசங்களில் எம்பெருமான் துயில் கொள்ளும்படியை அனுபவிக்கின்ற ஆழ்வார்கள் “நடந்த கால்கள் நொந்தவோ? நடுங்க ஞால மேனமாய், இடந்த மெய்குலுங்கவோ விலங்குமால் வரைச்சரம், கடந்த கால் பரந்த காவிரிக் கரைக் குடந்தையுள் கிடந்தவாறு” (திருச்சந்த. 61) என்றும், “கொடியார் மாடக் கோளூரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியா தின்னே நீ துயில் மேவி மகிழ்ந்தது தான் அடியாரல்லல் தவிர்த்த அசைவோ? அன்றே லிப்படி தான் நீண்டு தாவிய அசைவோ பணியாயே” (திருவாய் 8-3-5) என்றும் வினவுகின்றார்கள். திருப்பாவையில் உணர்த்தப்படுகிறவர்கள் உத்தமாதிகாரிகளாகையாலே இவர்கள் உறங்க ப்ரஸக்தியேயில்லை. *தொல்லை மாலைக் “கண்ணரக் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றூர்க்கு முன்டோ கண்கள் துஞ்சதலே யென்கையாலே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் ‘ஸதாபர்யந்தி’யாகையாலே உறக்க மில்லை” (முமுகஷாப்படி 109) யென்கிறார் பிள்ளையுல காசிரியர். இந்நிலத்தில் பிறந்தவர் களுக்கு நித்திரை அவர்ஜூநீய மென்று கொண்டாலும் க்ருஷ்ண குணைபவத்தி லீடுபட்ட திருவாய்ப்ப பாடிப் பெண்கள் ப்ராஹ்ம முஹார்த்தத்திலே அதிலும் மார்கழி மாதத்திலே கிடந்து உறங்குகை ஸர்வாத்மநா

அஸம்பாவிதம். ஆனாலும் பாசுரந் தோறும் உறங்குவதாக வைத்து எழுப்புகை காணப்பட்டு வருகின்றது. இதற்கொரு பொருள் சொல்லியாக வேண்டும். “எற்றுக்குறங்கும் பொருள்?” என்று கேட்கிற வ்யாஜத்தினால் அந்தப் பொருளை ஆராய்ச்சி செய்ய ஆண்டாள் நமக்கு உத்போதனம் செய்கிறாயிற்று. இது அஜ்ஞாத ப்ரச்நமன்று, ஜ்ஞாத ப்ரச்நமேயாகும். நன்னாலில் “அறிவறி யாமை ஜெயல் கொள்ள கொடை, ஏவல்தரும் வினா...” என்பதொரு சூத்திரம். அறியாத விஷயத்திற் கேள்வி கேட்பதுபோல அறிந்த விஷயத்திலும் கேள்வி கேட்பதுண்டு. அறிந்ததில் கேள்வி எதுக்கு? என்னில்; தாம் மட்டுமறிந்தால் போதாதே; பிறரையும் அறியச்செய்ய வேண்டியே கேட்கிறபடி.

திருமங்கையாழ்வார் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனப்பெருமாளை நோக்கி “சேயோங்கு தண்திருமாலிருஞ் சோலை மலை யுறையும் மாயா! எனக்குரையாயிது, மறைநான்கினுளாயோ? தீயோம்பு கைமறையோர் சிறு புலியூர்ச்சலசயனத்தாயோ? உனத்தியார் மனத்தாயோ அறியேனே” என்கிறார். உண்மையில் அறியாததா இவ்விஷயம். கூரத்தாழ்வான் தேவப்பெருமாளை நோக்கி “புக்தாநாம் யத்து, வபுஷி தலைரம் பண்டிதம் புண்ட்டுக்கம் யச்சாம்லாநம் வரது! ஸததாத்து, யாஸநாத, ஸநாத, ஸநாதம் ஆம்நாயாநாம் யத்துபி சுரியோ யச்சமூர்த்தா பார்த்து ஹஸ்தத்துரேர் வா

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

கிம் அதிலூக்கதும் தேவூ பாதுப்பஜ யோஸ் தே?" (வரதராஜ ஸ்தவே 59) என்றெரு கேள்வி கேட்கிறார். இதுவும் அஜ்ஞாத ப்ரச்ந மன்று. அறிந்ததிலும் கேள்வி கேட்பதில் ஒரு ரஸவிசேஷ முண்டு. ஆழ்வாராசார்யர்களின் திவ்ய ஸுக்திகளில் இத்தகைய கேள்விகள் எண்ணிறந்தவையுள்ளன. ஆங்காங்கு நம்முடைய வியாக்கியானங்களிலே நிரூபிக்கப்பட்டுள்ள ரஸவிசேஷங்களை ரலிகர்கள் குறிக்கொண்டேயிருக்கின்றார்கள். *எற்றுக் குறங்கும் பொருளென்ற விவ்விடத்தில் இந்த உறக்கத்தின் மருமத்தை உய்த்து உணரவேண்டுமென்பதே ஆண்டாள் திருவுள்ளாம்.

"அநாதிமாயயா ஸுப்தः" என்றவிடத்துச் சொல்லப்பட்ட உறக்கம் போலன்றிக்கே விலக்ஷணமான உறக்கமே விலக்ஷண வ்யக்திகளுக்குள் எது. பகவத் கீதையில் (2-69)'யா நிஶா ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யமீ, யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிஶா பஸ்யதோ முநே' என்னுமிந்த ஸ்ரோகமானது ஸம்ஸாரிகளின் ஜாகர நித்ரைகளையும் யோகிகளின் ஜாகர நித்ரைகளையும், நன்கு உணர்த்துவதாகும். ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் எது இரவோ அவ்விரவில் ஜிதேந்தரியனுவன் விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றுள்ளன்றது இந்த ஸ்ரோகரத்நத்தின் பூர்வார்த்தத்தில். ஸர்வப்ராணிகளும் கண்விழித்துக் கொண்டிருக்கும்படியான பகலானது ஜிதேந்தரியனுக்கு இரவாகிறது என்றது

ஸ்ரீஸஹஸத யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2011

உத்தரார்த்தத்தில். இந்த வார்த்தை மருமமாகவுள்ளது. நாம் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க விரும்பாமல் வெறுத்திருக்கும் விஷயத்தை ஜிதேந்தரியர்கள் விரும்பிப் பார்க்கிறார்களென்பது வாஸ்தவந்தானே. பகவத்பாகவத விஷயங்களை நாம் விரும்பிப்பாராமல் அவற்றிலே வெறுப்புக் கொண்டிருக்கிறேமென்பதும், இவ்விஷயங்களை ஸாதுக்கள் விரும்பிப் பார்க்கிறார்களென் பதும் உண்மைதானே. இதுதான் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்ட தாயிற்று. நாம் விரும்பிப்பார்க்கிற லெளகிக விநோதங்களைக் காணக் கண்கூசி பிருப்பர்கள் ஸாதுக்களென்பது உத்தரார்த்தத்தின் தாத்பர்யம். நம்முடைய பகல் ஸாதுக்களுக்கு இரவாகிறது. ஸாதுக்களின் பகல் நமக்கு இரவாகிறது என்று சொன்னவிது அநுபவத்திற் கிணங்கிதேயன்றே. ஸ்வரூபாநுரூபங்களான விஷயங்களில் கண்ணேட்டம் செலுத்தாமல் ஸ்வரூபநாசகங்களான விஷயங்களேயே நாம் கண்ணேட்டம் செலுத்தியிருப்பது தகாது என்கிற சிகஷணத்தில் இந்த கீதா ஸ்ரோகத்திற்கு முழுநோக்கு. இப்பாட்டிலுணர்த்தப்படுகிற உத்தமவ்யக்தி உறங்குவதாகச் சொல்லப்படுவதன் பொருள் இப்போது நன்கு விளங்கிற்றுயிற்று. ஸம்ஸாரிகளின் பகலை இரவாகக் கொண்டு கண்மூடியிருக்கும் விலக்ஷண வ்யக்தி யல்லவோ நீ; நாங்களும் உன்னைப்போன்றவர்களே யாதலால் கண்திறக்கலாம் என்றதாயிற்று. (11)

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

12. அறிவுமாலை

பன்னிரண்டாம் பாட்டின் ஈற்றடி யில் *அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தென்றதை நோக்கியது இம்மாலைக் குறிப்பு. *அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தென்ற விதற்குப் படிபலயாகப் பொருள் கூறுவர். “இனித்தானென்முந்திராய் ஈதென்ன பேருறக்கம்” என்று சொன்னவுடனே *அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தென்று கூறினவிதன் கருத்தை ஆழ்ந்து நோக்க வேணும். ‘நங்காய்! உண்மையில் நீ உறங்குகின்றுயல்லை; பகவத்விஷயாநுபவத்திற்குப் புறம்பு அதிகாரிகளில்லாமையாலே நாம் ஏகாந்தமாகவிருந்து அனுபவிக்கவேணுமத்தனை யென்று நினைத்து (குருகை காவலப்படனைப்போலே) ரஹஸ்யமாக அநுபவிக்கிறும் போலும்; புறம்பே இதற்கு அதிகாரிகளில்லை என்று நினைக்கவேண்டா; அனைத்தில்லத்தாரும் பகவத்விஷயாவகாஹனம் முற்றியிருக்கும்படியான இப்பாடியிலே இஃத்தியாதாருமுளரோ? பகவதநுபவமறியாத இல்லமேயில்லைகான்’ என்பதாகக் கொள்க. பொய்கையார் தமது திருவந்தாதியில் (22) “அறியமுலகெல்லாம் யானேயுமல்லேன்” என்கிறார். ‘ஆழ்வார்களில் முதன்மைபெற்ற முதலாழ்வார்களிலும் முதல்வருன யான் மட்டு மறிவேனல்லேன்; உலகெல்லாம் அறிந்துளது’ என்பதன்றே இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி அறியப்பட்ட விஷயம் எதுவென்னில் ‘வெறிகமழுங் காம்பேய் மென்தோளி கடை வெண்ணே யுண்டாயை, தாம்பே

கொண்டு ஆர்த்த தழும்பு” என்பதனால் அஃது இன்னதென்று விளக்கப்பட்டது. வெண்ணெயுண்ட குற்றத்திற்காக யசோதைப் பிராட்டி உன்னைக்கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டிவைத்திருந்ததனால் உன்னுடம்பு தழும்பேறிக்கிடக்குஞ் செய்தியை நாடென்றுவன் மட்டுமா அறிவேன்? உலகமெல்லாமறியுமே யென்று கூறினர். அவனுடைய பரத்வத்தை யறிவதற்கு அதிகாரிகள் தூர்லபரானாலும் ஸெளாலப்யத்தை யறியாதாருளரோ? கருஷ்ணவதாரத்தில் ஸாந்தீபநி புத்ராநயநம், வைதிகபுத்ராநயநம் முதலான பரத்வசரித்ரங்களையறிவார் மிகச்சிலரேயாயினும், வெண்ணெய் களாவுகண்டான், கட்டுண்டான் அடியுண்டமுதேங்கினேன் என்கிற எளிமைச் சரிதையை அறியாதார் ஒருவரேனுமுளரோ? இத்தகைய ஸெளாலப்யத்தை யநுபவிப்பதன்றே சிறந்தவநுபவமாவது; இவ்வனுபவத்திற்கு அதிகாரிகள் ஊராக மலிந்திருக்கையாலே சடக்கென எழுந்துவந்து நீயுமித்திரளிலே சேர்ந்து அநுபவிக்கப்பாராய் என்பதாகக் கருத்தை விரிக்க.

அன்றியும் முன்னம் “சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானைப் பாடவும்” என்று ராமவருத்தாந்தம் சொன்னதனால், ‘கருஷ்ணருணங்களே வெள்ளங்கோத்திருக்குமித் திருவாய்ப்பாடியிலே கருஷ்ண கதையை விட்டு ராமகதையைச் சொல்லுவது நீதியோ? “ராமோ ராமோ

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ராம இதி ப்ரஜாநாம் அபவந் கதா:" என்ன நின்ற அயோத்தியிலே க்ருஷ்ணநாமம் சொன்னால் ஸஹித்திருப்பர்களோ? நந்தன் மைந்தனை அசோதையினாஞ்சிங்கத்தின் சீர்மல்குமிப்பாடியிலே ராமன் பேர்சொன்னால் ஸஹித்திருக்கத்தகுமோ? அந்தியான இப்பெயரை இங்குப் பேசுவாரார்?' என்று சிவிட்டென் றிருந்தாயாகில்; ராமக்ருஷ்ணர்களின் அபேதத்தை (ஒற்றுமையை) இங்கு அறியாதாரில்லை; அனைத்தில்லத்தாருமறிந்துள்ளார்கள் காண் – என்றதாகவுமாம். நாம் சிற்றிலிழைக்க அதைச் சிதைத்தவன் கண்ணாயிருக்க “சிதை

வாயமுதமுண்டாய்! எங்கள் சிற்றில் நீசிதையேல்” என்றிலோமோ? நம்முடைய வளை துகில்களைக்கைக்கொண்டு வேண்டவும் தாராதான்கண்ணாயிருக்க “இரக்கமே லொன்று மிலாதாய்! இலங்கை யழித்த பிரானே!” என்றிலோமோ? ஆக, தென்னிலங்கைக்கோமானைச் செற்றவனும், நம்மனத்துக்கினிய கண்ணானும் வெவ்வேறு வ்யக்தி களன்றிக்கே ஒரு வ்யக்தியே யென்பதை அனைத்தில்லத்தாரும் அறிந்திருக்கையாலே சீறுபாறென்னாதே கடுகவந்துசேர் என்கிறதாகவுமாம். (12)

13. கள்ளந்தவிர்மாலை

பதின்மூன்றும் பாட்டின் ஈற்றடியில் *கள்ளந்தவிர்ந்து கலந்தென்றிருப்பதை நோக்கியது இப்பாசுரமாலைக்குறிப்பு. இப்பாட்டி ஒன்றத்தப்படுகிற ஆய்மகள் கள்ளங்கொண்டிருப்பதாக வைத்து அதைத் தவிர்ந்து தங்களோடே கலக்க வேணுமென்று கூறப்படுகிறது. ஸாஸ்தரங்களில் “யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேனுத்மா பஹாரிணை” என்றெருரு வசனம் காண்கிறோம். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட தன்னை ஸ்வதந்திரனை கவோ அந்யஸேஷஷ்புதனைகவோ நினைப்பது கள்ளமெனப்படுகிறது. பிள்ளைப்பெருமாள் ஜயங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி யில் கச்சிநகரில் விளங்கும் கள்வரென்னும் ஸ்ரீஸௌஷந்யாபாத்ரம்– ஜனவரி 2011

பெருமாளுக்கு பாடினபாட்டு, “பண்டேயுன் தொண்டாம் பழவுயிரை என்னதென்று கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூருதே – மண்டலத்தோர் புள்வாய் பின்த புயலே! உனைக் கச்சிக் கள்வா வென்றேதுவது என் கண்டு?” என்றிங்ஙனேயுள்ளது. இதனாலும் ஆத்மாபஹாரக்கள்மே பாபங்களில் தலையான கள்ளமென்று காட்டப் பட்டுள்ளது. இத்தகைய கள்ளம் இங்கு நெஞ்சால் நினைக்கவும் அப்ரஸக்தம். பகவத்பாகவத ஸேஷுத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கும் உத்தமவ்யக்தி யன்றே உனர்த்தப்படுகிறார்கள். அவளுக்கு இத்தகைய கள்வம் புக வழி ஏது? பின்னை எத்தகைய கள்ளம் தவிரவேண்டுமென்கிறது இங்கு?

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

என்னில்; அநுபவ நிஷ்டர்களில் ஏகாந்தமாக அசலறியாதபடி அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுவர் சிலர். “அணியரங்கன் திருமற்றத்து அடியார் தங்களின்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே யென்று கொலோ விருக்கும் நாளே” (பெருமாள். திரு.1-10) என்று குலசேகராழ்வார் பாரித்தபடியே அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடி *மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கைத் திருவாய் மொழிப்படியே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு வர் சிலர். இலங்கையில் பிராட்டியைக் கண்டு திரும்புகையில் மதுவனத்திற் புகுந்த வானரமுதலிகள் படியிலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டிருக்கு மவர்கள், உள்ளே தனியிருந்து ஏகாந்தாநு பவம் பண்ணுவதைக் கள்ளமாகக் கருதுமவர்களாதலால், ‘நங்காய்! கைவல்யாநுபவம் பண்ணுமாபோலே தனியிருந்து செய்யும் அநுபவமானது எங்களையெல்லாம் வஞ்சித்துச் செய்ய மதாகையாலே கள்ளமேயாகுமத்தனை; அதனைத் தவிர்ந்து எங்களோடே கலந்து அநுபவிக்கவாராய்’ என்றதாயிற்று.

கள்ளத்தை மற்றொருவிதமாகவுங் கொள்ளலாமிங்கு. (இப்பாட்டின் முதலடியையும் இரண்டாமடியையும் நோக்குக.) நாங்கள் புள்ளின் வாய் கீண்டவனுன கண்ணபிரானுடையவும், பொல்லவரக்களைக் கிள்ளிக் களைந்தவனை இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமாலைகளை வாசியறப் பாடுமவர்களாயிரா நின்றேம். இதற்குக் காரணமென்னவென்றால்,

யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனை அழைக்கும்போது ‘கண்ணை! இங்கு வா’ என்றழையாமல் “வருக வருக வருக விங்கே வாமன நம்பி வருக விங்கே, கரியகுழல் செய்யவாய் முகத்து என் காகுத்த நம்பீ வருக விங்கே” என்று ‘வாமனமூர்த்தி! இங்குவா; இராம பிரானே! இங்குவா’ என்றும் “என் சிற்றுயர் சிங்கமே சீதை மணைா” என்று மழைப்பது வழக்கமாதலால் அதற்கு இணங்கவே நாங்கள் உபயரையும் அநுபவிக்கிறோம்; நீ இங்கு ‘ராமனை யநுபவிப்பது தேவதாந்தர பஜனத்தோ டொக்குமென்று நினைத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ண குணைநிந்தனத்தை மட்டும் செய்கிறுய் போலும்; இது யதாப்ரதிபத்தி யன்றுகை யாலே கள்ளமேயாகும். இக்கள்ளத்தைத் தவிர்ந்து நந்தன் மதலையையும் காகுத்தனையும் நவின்று பாடுமெங்கள் கோஷ்டியிலே கலந்து உபயாநுபவமும் பண்ணப்பாராய் என்கிறதாகவுமாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் “தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கிணியானை” என்றேம். “என்று மெனக்கிணியானை என் மணிவண்ணனை” என்று அசோதை கூறினதற்கு முரணை வேறொலை மனத்துக்கிணியானைக்க கூறிய இவர்களோடே நமக்கென்ன சேர்த்து யென்று நினைத்துத் தனியநுபவம் பண்ணுகிறயாகில் இந்த அயதாப்ரதி பத்தியையும் தவிரவேணுமென்கிறார்களென்றுணர்க. (13)

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

14. பாடல்மாலை

பதினெண்காம் பாட்டின் ஈற்றடியில் *பங்கயக்கண்ணைப் பாட என்றதை நோக்கியது இப்பாசுரமாலைக் குறிப்பு. இப்பாட்டில் பங்கயக்கண்ணை மட்டு மன்றிக்கே சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையைனையும் பாடுகின்றார்கள் (அல்லது) பாட விரும்புகின்றார்கள். தடக்கையில் சங்கொடு சக்கரமேந்து மழகும் பங்கயக் கண்ணழகும் அநுபோக்தாக்கஞக்கு அரிய பெரிய விருந்தாகும். சிறிது அநுபவிப்போம். கண்ணபிரான் சக்ரவர்த்தி திருமகனுகத் தோன்றின முந்தின அவதாரத்தில் திருவாழி திருச்சங்குகளைக் கொள்ளவேயில்லை. ஸ்ரீராமசரிதாம்ருத ஸாகரத்தில் சங்கசக்ரப்ரஸ்தாவமே யில்லையன்றே. ஆயினும் இராவணன் மாண்டொழிந்த பின்பு ப்ரேத பூமியிலே புலம்ப வந்த மந்தோதரி பெருமாளைப் புகழ்ந்து பேசும் பேச்சுக்களில் “தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:” (ரா.யு.114-15) என்று (பெருமாளைத்) திருவாழி திருச்சங்குடையவராகப் போற்றினன்) இதற்கு முன்னே பம்பாஸரஸ்ஸின் கரையிலே ஸாக்ரீவ ப்ரேரணையால் பெருமாளைக் காணவந்த திருவடி “ஆயதாஸ்ச ஸாவ்ருத்தாஸ்ச பாஹுவ: பரிகோபமா:, ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா:” (கிஷ்ண.3-15) என்று கேள்வி கேட்டிருக் கிறார். இங்கு “ஆயதெள ஸாவ்ருத்தெள ச பாஹு தே பரிகோபமெள ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹெள கிமர்த்தம் ந ஸ்ரீஸௌஷத்யாபாதரம்— ஜனவரி 2011

விபூஷிதெள்’ என்று தவிவசன மிட்டு ஸ்ரோகம் கூடுவதாயிருக்க, பஹாவசந மிட்டிருக் கைக்கு அடி ஆராயவேணும். இளைய பெருமாளையும் கூட்டிப் பேசிவருகிற ப்ரகரணமாகையாலே அவருடைய இரு பஜங்களையும் சேர்த்து பஹா வசநப்ரயோகம் பண்ணிற்றென்று நிர்வலி ப்பாருமுண்டு. வ்யாக்க்யாத்ரு ஸார்வபெளமரான கோவிந்தராஜர் இங்கு மூவகைப் பொருள் பணிக்கையில் “திருவடி பக்த ஸ்ரேஷ்டராகையாலே இவர்க்குப் பெருமாள் சதுர்புஜராக ஸேவை ஸாதித்தார்’ என்னும் பொருளை மத்யஸ்தமாக்கிப் பணித்தார். இப்பொருளே ஸம்ப்ரதாயத் தலைவர்கள் ஆதரிக்குமது. இது எப்படியானாலும் மந்தோதரி வாக்கு ஸாஸ்பஷ்டமாக அமைந்துள்ளது. அவள் ‘ஶங்கசக்ர கதாதர:’ என்று பெருமிடறு செய்து சொன்னதைக் கேட்ட பெருமாள் இவ்வவதாரத்தில் ஶங்க சக்ர கதைகளுடன் வந்திலோமே! என்று மனக்குறை யுற்று இனி அடுத்த அவதாரத்திலே ஶங்க சக்ர கதைகளில்லாமே வருவதில்லை யென்று திடமாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு, அடுத்ததான க்ருஷ்ணவதாரத்திலே “ஜாதோஸி தேவதேவேஸ! ஶங்க சக்ர கதாதர!” (வி.பு.5-3-10) என்று தாய் தந்தையர் உகந்து சொல்லும்படி ஶங்கசக்ரகதா பாணியாகவே தோன்றினன். ஆனாலும் “உபஸம்ஹர விச்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதி

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஜந்மஜை” (வி.பு.5-3-1) என்கிற வேண்டு கோருக்கினங்கி திவ்யாயுதங்களை மறைத்துக் கொண்டான். உகவாதார்க்குக் கூசியே மறைக்கச் சொன்னபடியாலே உகந்தார்க்கு ஸேவை ஸாதிப்பித்துக் கொண்டேயிருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2-1) ‘மெச்சுது பதிகத்தில்’ ‘அப்பூச்சி காட்டுகின்றுன் அம்மனே! அப்பூச்சி காட்டுகின்றுன்’ என வருமிடத்து வியாக்கியானத்திலுள்ள ஜதிஹ்யம் அற்புதமானது. அப்பூச்சி காட்டுகையா வது— கண்ணை இறுத்துவது, மயிரால் முகத்தை மறைத்துக் காட்டுவது முதலானவை செய்து சிறுவர்களுக்கு அச்சத்தை விளைவிக்கும் சேஷ்டித் விஶேஷம் என்று ஸாமான்யமாகக் கொள்ளுவர் மருமமறியாதார். நம்பெருமான் ஸந்நிதியில் சிறிய திருவத்யயநோத்ஸவத்தில் அரையர் இப்பதிகம் ஸேவிக்கையில் (எம்பெருமானுர் காலத்திலே) உய்ந்தபிள்ளை யென்பாரோரு அரையர் அபிநியிக்குமளவில் அப்பூச்சி காட்டுகின்றுள்ளன்பதை கண்ணன் கண்ணிமையை மடக்கிக் கொண்டு வருவதாக அபிநியித்துக் காட்ட, அப்போது கோஷ்டியில் உடையவர் பின்னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார் அத்தகைய அபிநியத்தில் வைரஸ்யத்தைக் காட்டி, தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, இச் சுவடறிந்த அரையர் தாம் முன்பு அபிநியித்த ரீதியை விட்டு

எம்பார் காட்டினபடியே எம்பெருமான் திருத்தோள்களில் சங்கு சக்கரங்களைத் தரித்துக் கொண்டு சிறுவர்களையும் சிறுமிகளையும் அஞ்சச் செய்வதாக அபிநியித்துக் காட்ட, உடையவர் மிகவு முகந்தருளினார். இதனால் தேறுவதாவது (பாரதங் கை செய்த அத்தாதனப் பூச்சி காட்டுகின்றன) தூதனுய்த் தன் ஸெளாலப்பயத்தை வெளியிட்டு ‘நம்மிலே ஒருவன்’ என்று இவ்வுலகத்தவர் கொள்ளும்படி யிருப்பவன் அவர்கள் வெருவும்படி சில காலங்களில் ஈப்பரத்வ சின்னங்களைத் காட்டுவது முண்டு என்பதாம். அப்படிக் காட்ட கண்டவர்கள் இவ்வாய்ச்சிகளாகை யாலே இவர்கள் சங்கொடு சக்கரமேந்து மழுகைப் பாடவிரும்புவது பாங்கே.

கண்ணபிரான் வடமதுரையீ விருந்து நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே வந்து சேர்ந்தவுடனே யசோதைப்பிராட்டி அத்தெய்வக் குழுவியின் பாதாதி கேசாந்த மான வடிவழகை ஆயர்மங்கையர்களையழைத்துக் காட்டுகையில் “நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய கைத்தலங்கள் வந்து காண்ரோ” என்று காட்டியதையும் குறிக்கொள்க. கண்ணன் காளிய மர்த்தனம் செய்து திரும்புகையில் யசோதை ‘அஞ்சுட ராழியுன் கையகத்தேந்துமழகா! நீ பொய்கைபுக்கு நஞ்சமிழ் நாகத்தினேடு பினங்கவும் நானுயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்’ என்று கையுந் திருவாழியுமான வழகை யநுபவித்துப் பேசுமழுகு என்னே!

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

“அஞ்சுடராழி யுன் கையகத்தேந்து மழகா!” என்பது பாசுரத்தில் ஒரு முறையிருந்தாலும் இதனை யசோதை ஒருமுறையா சொல்லி யிருப்பள்ள? பன்முறை பேசியும் த்ருப்தியடையா திருப்பள்ளன்றே. மேலே *போற்றி போற்றி யென்று மங்களாஸாஸநம் செய்யுமிவர்கள் “வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல் போற்றி” என்று திருவாழியாழ்வானுக்கள்றே பல்லாண்டு பாடுவது. பகவத்கீதையில் விச்வரூபங்கண்ட அர்ஜூநன் அக்காட்சியில் அத்ருப்தியைக் காட்டி “கிர்திநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்தம் இச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்ப்புஜேந...” என்று பழைய ரூபத்தையே காட்டியருளவேணுமென்று வேண்டுகிறான். இங்கு பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி “பூர்வவத் கிர்திநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்தம் த்வாம் த்ரஷ்டுமிச்சாமி; அத: தேநைவ பூர்வவித்தேந சதுர்புஜேந ரூபேண யுக்தோ பவ” என்றருளிச் செய்வதனால் அர்ஜூநன் சதுர்புஜூபதர்ஶாநத்தில் பழகியிருக்கிறுனென்பதும் தெரியவருகிறது.

அன்றியும் கண்ணபிரானது திருக்கைத் தலங்களிலுள்ள சங்கசக்ர ரேகைகளைப் பற்றவும் இது சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஏந்தும் என்றதற்கு இது அவ்வளவு சோராதாயினும் கொள்ளக்குறையில்லை. யாதவாப்யுதயத்தில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் 30,31,32 ஸ்ரோகங்களிலுள்ள இன்சுவைமிக்க ஸ்ரீஸௌலேஶத்யாபாதர்ம— ஜூவரி 2011

கதையை உபேக்ஷிக்கமனமில்லை. *ஆரண்யகாநாம் ப்ரபவ: பலாநாம் இத்யாதி, திருவாய்ப்பாடி வீதியில் ஒரு குறத்தி காட்டுப்பழங்களைக் கொணர்ந்து விற்கையில் அவற்றை வாங்கியுண்ண வேணுமென்று விருப்பங்கொண்ட கண்ணபிரான் நெல்லைக் கொடுத்து அந்தப் பழங்களை வாங்க வேணுமென விரும்பிக் கைநிறைய நெல்லைக் கொண்டு உள்ளிருந்து புறப்பட்டான்; இளங்கையாகையாலே நெல்லுகள் கையில் தங்காமல் கீழே விழுந்து கொண்டே வந்தன. பழக்காரியிடம் வரும்போது வெறுங்கையஞகவே காணப்பட்டான் கண்ணன். ‘ஸ்ரீராத ரேகாமய ஶங்க சக்ரம் தாம்ரோதரம் தஸ்ய கராரவிந்தம் விலோகயந்த்யா: பலவிக்ரயின்யா: விக்ரேது மாத்மாநமஷ்ட விமர்ச:’ கண்ணன் வெறுங்கையை விரித்தவாரே அந்தக் கையில் சங்கும் சக்கரமும் ரேகையாக நன்கு காணலாயின. அவற்றைக்கண்ட அக்குறத்திக்கு ‘ஜயோ! இந்த பரம புருஷக் குழந்தைக்கு இந்தக் காட்டுப் பழங்களையா நாம் விற்பது! ஆத்மாவையே விற்கவேண்டாவோ’ வென்று தோன்றிற்றும். இப்படிப்பட்ட கதைகளைப் பாடவிரும்பினபடியைச் சொல்லிற்றுக்கக் கொள்க.

(பங்கயக்கண்ணைனப்பாட) “க: புண்டரீக் நயந?: புருஷோத்தம: க:?” என்னும்படி புருஷோத்தமத்வ பிசுநங்களான செந்தாமரைக் கண்களினழ்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

கையும் பாட விருப்பம். *பங்கய தாமரைக் கண்ணனே கண்ண*. (14) நீணயனத்தஞ்சன மேனியனே! *தண்ணந்

15. வேறேர் பாடல் மாலை

பதினெந்தாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் ‘மாயனப்பாட வென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக்குறிப்பு. வந்பர்த்தி கத்வால்ஸம்ஸ்தான ஸதஸ் ஸில் வேதபரீகைஷ கொடுக்கப் போனார் ஒரு ஸ்ரோத்ரியர். பதக்ரம ஜடா கனங்களிற் போலே ஸம்ஹிதையிலும் பரீகைஷ நடக்கிறது. பரீகைஷகர் “யத்வை” என்றார். பரீகைஷயர் உடனே “வைஹோதாத் வர்யும்” என்று ஆரம்பித்தார். அப்போது பரீகைஷகர் தெலுங்கில் “வை, காது” (“வை அன்று”) என்ன, பரீகைஷதர் “வா அநீசாநோ பாரமாதத்தே” என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினார். வேதம் ஓதாதவர்களுக்கு இங்கு ரஸமொன்று மேற்படாது. விவரிக்கிறோம் கேண்மின்; “யத் வை ஹோதா” என்று தொடங்கும் பஞ்சாதி மூன்றாங் காண்டத்திலுள்ளது; “யத் வா அநீசாநோ பாரம்” என்று தொடங்கும் பஞ்சாதி ஆரும் காண்டத்தில் உள்ளது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டாவது பதம் (வை) என்பதுதான். ஆனால் முந்தின விடத்தில் ஹல்லெலழுத்து பரமாயிருப்பதால் அந்த பதத்திற்கு (வை) என்றே ஸ்ரவண மூள்ளது. பிந்தின விடத்தில் அச்செழுத்து பரமாயிருக்கை யாலே வை என்பது (வா) என்றாய் விட்டது. பரீகைஷகர் தாம் விரும்பும் பஞ்சாதியை வ்யக்தமாகச் சொல்லி பரீகைஷயாமல் மருமமாகக் கேட்டிருக்

கிருர். (யத்வை) என்றவுடனே (யத்வை ஹோதா) என்கிற பஞ்சாதி தான் எவர்க்கும் அநாயாஸமாக ஸ்புரிக்கும். வேறேனிருக்கிற தென்பது நினைவுக்கே வராது. பரீகைஷகர் ஜடாராயிருந்தால் ‘இதைப் போல் வேறேறிடம் இருக்கிறதா? பார்? என்பர். பரீகைஷயனும் அவனுக்குத் துணைவனுயிருந்தால் திசிதிசி விலோல நயநஞ்சியிருப்பன். இங்கு பரீகைஷகரும் சதுரர்; பரீகைஷதரும் அதி சதுரர். (வை, காது) என்று சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள்ளே சொல்ல வேண்டிய தைச் சொல்லித் தீர்த்து விட்டார் பரீகைஷதர். அதாவது ஆருங்காண்டத்துப் பஞ்சாதி யைச் சொல்லிமுடித்தார்.

ப்ரக்ருதத்தில் திருப்பாவையில் அப்படிப்பட்ட பரீகைஷயில்லை. “ஓவ்வொரு காலகேஷப் ஸ்வாமியும் அடைவே ஓவ்வொரு பாட்டின் ஈற்றடியை உயிராகப் பற்றிக் கொண்டு பேசுவது” என்றாலே போதும். மாலையாகவே குறிப்பிடவேண்டில் (14) பாடல்மாலை. (15) அதுவே என்று குறித்து விட்டால் குறிப்பறியமாட்டாரா? ப்ரச்நமாலிகையில் எவ்விதமான சாதுர்ய மூம் சுவையுமில்லையே. வேதலகங்களைக் களில் எழுத்தடையாளம் காட்டியிருப்பது போல் ‘ணைனப்பாடல்மாலை’ “யனைப் பாடல்மாலை” என்றிட்டாலாவது அது

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

வொரு விலக்ஞன வகங்களத்தில் சேரும். கண்ணைப் பாடல் மாலை, மாயைப் பாடல் மாலை என்றிட்டாலும் மழகியதே. திருமங்கையாழ்வார் சிறிய திருமடலில் “வெண்ணெய் திரண்டதனை வேறேர் கலத்திட்டு” என்றார். இங்கு வேறேரென்றதற்கு ரஸமான பொருளுண்டு; யசோதை தான் கடைந்த வெண்ணெயை வெண்ணெய்க் கலத்தில் இட்டு வைத்தால் கள்வக் கண்ணன் தெரிந்து கொள்வனென்று உப்பு, புளி, மிளகாய் வைக்கிற கலத்திலே அதை இட்டு வைத்தாளாம். இப்பொருளை ரஸிகர்கள் கேட்கும்போது மிக ரஸிப்பர்கள். ‘வேறேர் பாடல்மாலை’ என்று அழுர்வ ரஸிகர்கள் இட்டவிம் மகுடத்தில் ஒரு சுவையுமில்லையே.

வல்லானை கொன்றுளை மாற்றுரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயைப் பாட விரும்பினார்கள் இங்கு ஆய்ச்சிகள். இந்தப்பாடல் பூங்கருஷன விஷயத்திற் போல ஆசார்யவிஷயத்திலும் நன்கு பொருந்தும். கண்ணன் கம்ஸனால் அக்ரூரையிட்டு மதுரைக்கு தன்னுடைய வில்விழ வென்கிற வியாஜத்தினால் வரவழைக்கப்பட்ட போது அங்கு அரண்மனை வாசலில் மதமுட்டி நிறுத்தப் பட்டிருந்த குவலயா பீட மென்னும் யானையைப் பாகனேடுங் கூட அவலீலையாகக் கொன்றிட்ட கதை வல்லானை கொன்ற கதை; இதனைப் பாடுகையாவது, ‘ஆவரிவை செய்வதறிவார் அஞ்சன மாமலைபோலே, மேவ சினத்தடல் பூங்கைலேசுத்தயாபாத்ரம்— ஜனவரி 2011

வேழும் வீழ முனிந்து, அழகாய காவிமலர் நெடுங்கண்ணைர் கைதொழு வீதி வருவான் வாழ்க வாழ்கவே’ என்றும், *கவள யானை கொம்பொசித்த கண்ணன் வாழி, *காமருசீர்க்குவளை மேகமன்னமேனி கொண்ட கோனென் னை வாழி யென்றும் பாடுகை. (மாற்றுரை மாற்றழிக்க வல்லான்) கண்ணபிரான் பகைவரைக் கண்டால் ‘இன்றுபோய்நாளைவா’ என்ற இராம பிரானைப்போல் ஒரு பேச்சுப் பேசான்; மார்சனையும் சூர்ப்பணகையையும் முடித்திடாதே விட்டு வைத்து அனர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்டது போல் விளைத்துக்கொள்ளான்; வெட்டொன்று துண்டிராண்டாக்கி முடித்திடுவன். (மாயன்) இத்தனையும் சிரமப்பட்டுச் செய்கையன்றிக்கே “எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானம்...தே கொண்டு எல்லாக் கருமங்களுஞ் செய் எல்லையில் மாயைனக் கண்ணனை” என்கிற திருவாய்மொழியின்படியே ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினால் செய்து தலைக்கட்டுமவ னென்கை. இத்தகைய கீர்த்திமைகளைப் பாட விரும்பியடி.

இனி ஆசார்ய விஷயத்திற் கேண்மின்; *வல்லானை கொன்றுளை யென்றவிடத்து ஆனை யென்னுஞ் சொல் பால்பகா அஃறினைப் பெயரதாதலால் ஒரு யானையை யன்றிக்கே பல யானைகளையுஞ் சொல்லும்; கண்ணன் முடித்திட்டது ஒரு யானையை; ஆசாரியர் களோவென்னில் “வாரிசுருக்கி

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

மதக்களிறைந்தினையும் சேரிதிரியாமல்” (47) என்ற பொய்கையா ராருளிச் செயலின்படியே பஞ்சேந்திரியங்களாகிற ஐந்து யானைகளைத் தகர்த்தவர்கள். “வஹ்தி மஹினாமாத்யோ வேதா:” இத்யாதி யதிராஜஸப்ததி (45) ஸுக்தி யின்படியே ஜிதேந்திரியர்களென்கை. மாற்றுரை மாற்றழிக்கும் வல்லமையும் இவர்கள் பக்கலிலே புஷ்கலம். “நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கி யாதொன்று மில்லை, கலியுங்கெடும்” “கொன்று யிருண்ணும் விசாதி பகைபசி தீயனவெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்” “இடங்கொள் சமயத்தை யெல்லா மெடுத்துக் களைவன போலே தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்” என்று *பொலிக பொலிக(திருவாய் 5-2)விலே ஆழ்வார் பகர்ந்த பெருமை இவர்களுடையதே

16. நேயமாலை

*நாயகனுய் பாசுரத்தின் ஈற்றஷில் *நேச நிலைக்கதவம் நீக்கென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக்குறிப்பு. திருப்பாவை முக்கியமாக ஸ்வாபதே சார்த்தத்தையே உயிராகக் கொண்டிருப்பதால் ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் விரிவான ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை நாம் நம்முடைய விரிவுரைகளிலும், விஶேஷஷித்து ஸம்ஸ்கருத வியாக்கியானத்திலும் விவரித்துள்ளோம். இப்பாட்டில் நேசநிலைக்கதவம் நீக்கென்றதன்

யன்றே. (மாயனை) எம்பெருமான் தானவதரித்து ஆனைத்தொழில்கள் புரிந்தும் திருத்தப் போகாத வுலகத்தைத் திருத்திப் பணிகொண்ட ஆச்சரியத்தை யநுஸந்திப்பது. “மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து எங்கள் மாதவனே கண்ணுற நிற்கிலும் காணகில்லா வுலகோர்களெல்லாம் அண்ணவிராமானுசன் வந்து தோன்றியவப்பொழுதே நண்ணரு ஞானம் தலைக்கொண்டு நாரணற் காயினரே” என்கிற இராமானுச நூற்றந்தாதிப் (41) பாசுரத்தை இங்கே பொருத்தமாக அநுஸந்திப்பது. இரும்பைப் பொன்னுக்குமாப்போலே நித்யஸம்ஸாரியான சேதநை *வெள்ளுயிராக்கி, நித்யஸமரிபரிஷத் திலே வைக்குமாச்சரியம் ஆசிரியர்கட்கே அஸாதாரணமானது. ஆக இங்ஙனம் கண்ணபெருமானையும், ஆசாரியர்களை யும் ஏகயோக்த்யாபாடப் பாரித்தபடி. (15)

இன்சுவைப்பொருள் நெஞ்சிற்படவேணு மானுல் பாசுரத்தின் பூர்த்தியான ஸ்வாபதேசார்த்தம் முன்னம் குறிக்கொள்ளப்படவேணும். ஆகவே அதைச் சுருக்கமாக விளக்கிக் காட்டிவிட்டு, பிறகு நேசநிலைக்கதவம் நீக்க வருவோம்.

(நாயகனுய் நின்ற) ஆசார்ய கோஷ்டியில் நடுநாயகமாக நிற்பவர் எம்பெருமானுர் என்று காட்டுகிறபடி. “அமுநா தபநாதி ஶாயிபூம் நா

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

யதிராஜேந நிபந்த நாயகபூரி:” என்ற யதிராஜஸ்பத்தி(15)ஸுக்தியும் காண்க. (நந்தகோபன்) எம்பெருமானைப் புத்ரஞகப் பெற்ற விஷயத்தில் எம்பெருமானர்க்கு நந்தகோபனேடு ஸாம்யம். யதிராஜ ஸம்பத்குமாரனெனப் படுகிற செல்வப்பிள்ளையை கருஷண கிசோர ஸ்தானீயனுகக் கொள்க. (உடைய) ஸ்வாமிக்கு உடையவெரன்று வழங்குந் திருநாமத்தை ஸுசிப்பித்தபடி. (கோயில் காப்பான்) கோயிலென்கிற சொல் திருவரங்கம் பெரியகோயிலை மட்டும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம்; மற்றும் பல கோவில்களையும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம். ‘தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்தான் வாழியே’ என்றும், ‘ஸ்ரீமந் ஸ்ரீரங்கச்சரிய மநுபத்ரவாமநுதிநம் ஸம்வர்த்தய’ என்றும் சொல்லுகிற படியே திருவரங்கச் செல்வத்தைக் காத்தருளினவரென்கை. ‘மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்று முவந்திடு நாள்’ என்கிறபடியே ஸகலதிவ்யதேசங்களையும் உத்தரிப்பித்தவர் ஸ்வாமியே யாதலால் கோயில்களைக் காத்தருளினவரென்பது பொருத்தமே. (கொடித் தோன்றுந் தோரணவாசல் காப்பானே) “கொடியனி நெடுமதின் கோபுரம் குறுகினர்” என்றும், “நெடுவரைத் தோரணம் நிறைத்தெங்குந் தொழுதன ரூலகே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொடியும் தோரணமான வாசல் பரமபதவாசல்; அதுதனையும் ஸ்வாமி ஸ்ரீஸஹஸத்யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2011

எம்பெருமானர் தம் முடைய ஆளுகையிலே வைத்துக்கொண்டிருப்ப ரென்கை. எம்பெருமானர் திருவருளைப் பெருதவர்களுக்கு அந்த வாசலிற் புகுவது அரிது என்கிற ப்ரலித்தியைக் காட்டினபடி. (மனிக்கதவம் தாள் திறவாய்) மனியாவது ரத்னம். நவரத்ன மென்று சொல்லப்படுவதனால் ரத்னங்கள் ஒன்பது என்று ப்ரலித்தம். நவரத்னங்கள் போன்ற ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களை ஸ்வாமி பணித்தருளினார். வேதார்த்த ஸங்கரஹும், ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், வேதாந்ததீபம், வேதாந்தஸாரம், ஶாரணைகதிகத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம், வைகுண்டகத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களையே இங்கு மனிக்கதவ மென்கிறது. கதவு எப்படி பதார்த்தங்களுக்கு ரகஷகமோ அப்படியே இந்த திவ்யக்ரந்தங்களும் மறைப்பொருள் களுக்குச் சேமக்காப்பாக அமைந்தவை யாதலால் கதவென்றது மிகப்பொருத்தம். (கதவு, கதவம் இவை பர்யாயமே) இந்த கரந்தங்களிலுள்ள பொருள்களை நாங்கள் அநுபவிக்கும்படி செய்தருளவேணு மென்பது தாள்திறவா யென்றதன் கருத்து. “ஆயர்சிறுமியரோ முக்கு மனிக்கதவம் தாள் திறவாய்” என்று அந்வயிப்பது. அறிவிலிகளான எங்களுக்குப் புரியும் படி யருளிச் செய்யவேணுமென்கை.

(மாயன் மனிவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்) எம்பெருமான் தன்னுடைய ஶராஸ்தரங்களிலே முன்னமே தேவரீரைப் பற்றிச்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

சோதிவாய் திறந்து பணித்துள்ளானென்று கருத்து. “கலெள ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருதி:” “கலெள கப்சித் பவிஷ்யதி” “உபதேகஷ்யந்தி தே ஜிஞாநம் ஜிஞாநிநஸ் தத்தவதர்ஸரிந:” இத்யாதி ப்ரமாணங்களை இங்கே அனுஸந்திப்பது. (தூயோமாய் வந்தோம்) ‘ஆசார்யாதிஹு தேவதாம் ஸமதிகாம் அந்யாம் ந மந்யாமஹே’ என்கிறபடியே ஆசார்யர்க்கு மேற்பட்ட தெய்வமில்லை யென்கிற பாவசத்தி யோடே வந்திருக்கிறோம் என்கை. தூயோமாகவந்தோம் என்றும் கொள்ளலாம். ஸகலார்த்தங்களையும் நாங்கள் தெரிந்துகொண்டு பவித்திரர்களாம்படி வந்தோமென்றவாறு. (துயிலெழ பாடுவான் வந்தோம்) “அநாதி மாயயா ஸாப்த:” என்னும்படி அநாதிமாயயையினாலே உறங்கிக்கிடக்கிற நாங்கள் அவ்வுறக்கம்விட்டு உனர்ச்சிபெறுவதற் காகவும், ‘ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே’ என்கிறபடியே ஸாமகானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கவும் வந்தோம். (வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றுதேயம்மா) ‘நாஸ்மவத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்ரூயாத்’ இத்யாதிகளைச் சொல்லி எம்மை விலக்கித் தள்ளாமல் அங்கீகரிக்கவேணுமென்கை.

இனி நேயமாலைக்கு வருவோம். (நீ நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு). கதவுகள் இரட்டையாயி ருப்பது போலே, திருமந்தரமும், தவயமும், சரமஸ்லோகமும் இரட்டையாயிருக்கையாலே அவற்றைக் கதவாக விவக்ஷித்து அவற்றின் பொருள்களையும் உபதேசித்

தருளவேணுமென்கிறது. திருமந்தரமாவது-ப்ரணவம், மந்த்ரஸோஷமென்று இரட்டை; தவயம் - பூர்வவாக்யம், உத்தரவாக்யமென்று இரட்டை, சரமஸ்லோகம் - பூர்வார்த்தம் உத்தரார்த்தம் என்று இரட்டை. இவையே நேசநிலைக்கதவமாகச் சொல்லப்பட்டன. இவற்றைத் திறப்பதாவது - இவற்றின் பொருள்களை விவரித்தலாம்.

கதவம், நிலைக்கதவம், நேசக்கதவம் என்று மூன்றுக்குப் பிரித்து முறையே திருமந்திரத்தையும், சரமஸ்லோகத்தையும், தவயத்தையும் பொருளாகக் கொள்க. (கதவம்) நம்முடைய பொருளைக் காப்பாற்றித் தருவது கதவு. *என்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளான ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடுப்பதான் திருமந்திரம் கதவு. (நிலைக்கதவம்) நம்மை நிலை நின்று ரக்ஷிப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞாந செய்கிற சரமஸ்லோகம் நிலைக்கதவம். (நேசக்கதவம்) எம்பெருமானைக் காட்டிலும் நம் பக்கலில் நேசமுள்ளவளான பிராட்டியின் மந்திரமான தவயம் நேசக்கதவம். “இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேசாம் பொறுக்க மாட்டாதே அவனுக்குப் பத்னியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம், திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே” என்கிற முமுக்ஷாப்படி சூர்ணைகள் (128,129)

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

இங்கே அனுஸந்திக்கத்தக்கன். ஆக, தவயார்த்தத்தை திறந்தருளவேணு ரஹஸ்யத்ரயத்தின் பொருளை விளக்கி மென்றும் பிரார்த்தித்தபடியாயிற்று. (16) யருளவேணு மென்றும், விஶேஷங்கித்து

17. உறங்காமாலை

பதினேழாம்பாட்டின் ஈற்றடியில் “உம்பியும் நீயுமுறங்கேல்” என்றிருப்பதை நோக்கியதாம் இம்மாலைக் குறிப்பு. ‘உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்’ என்பதன் உயிரான பொருள் உள்ளத்திற் பதிய வேண்டுமானால் இங்கும் பாசுரத்தின் பூர்த்தியான உயிர்ப்பொருள் உணரப்பட வேண்டும். அதனை முன்னமுணர்த்து வோம்.

இப்பாட்டில், நந்தகோபர் யசோதை கண்ணபிரான் பலராமன் என்கிற வியாஜத்தினால் முறையே ஆசார்யன், திருமந்தராம், திருமந்தரார்த்தம், திருமந்தரார்த்தஸாரம் ஆகிய இந்நான்கும் உரிய சொற்களால் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. எங்குனே யென்னில்; நந்தகோபாலன் அம்பரமும், தண்ணீரும் சோறும் அறஞ்செய்வதாகச் சொல்லியுள்ளது. இம்மூன்றும் ஆசார்யனே அறஞ்செய்யக்காண்கிறோம். அம்பரமென்பது ஆகாஸம்; பரமாகாஸர ஶப்த வாச்யமான *நலமந்தமில்லதோர் நாடெனும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கச் செய்வதே அம்பரம் அறம் செய்கை. தண்ணீரென்பது விரஜையாறு. விரஜா நதீஸ்நானத்தைச் செய்விப்பவன்கை. சோறு என்பது –“அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்” என்று உபநிஷத்தில்

அன்னமாக ஒதப்பட்ட ப்ரஹ்மமேயாம். “அஹமந்நாதோஹ மந்நாதோஹமந்நாதः” என்று ஸாமகானம் செய்துகொண்டு ப்ரஹ்மாநுபவம் செய்யும்படி பண்ணுவிப்பவர் ஆசார்யர். நந்தகோபாலன் என்றதும் ஆசார்யரிடத்திற் பொருந்தும். ‘எடுத்த பேராளன் நந்தகோபன்’ என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி நந்தகோபர் நிதியெடுத்தாற்போலே அகஸ்மாத்தாகக் கண்ணைப்பெற்றுப் பரிபூர்ண பகவத நுபவம் செய்தவர். ஆசார்யரும் அப்படியேயன்றே.

இனி கொம்பனாக்கெல்லாம் என்று தொடங்கி இரண்டடிகளால் பகவானைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற மாதாக்களுள் மிகச் சிறந்தவளே! என்று சொல்லி யசோதைப் பிராட்டி எழுப்பப்படுகிறார்கள். “மந்த்ரோ மாதா குரு: பிதா” என்ற ப்ரமாணத்தின் படி மாதாவாகச் சொல்லுகிறது மந்தரத்தையே. மாதாவானவள் ப்ரஜையைத் தன் வயிற்றினுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருப்பது போல மந்தரமும் பகவானைத் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்குமே. பகவானுடைய மாதாக்களுள் யசோதை ‘ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கை மீர்! நானே மற்றுருமில்லை’ என்னும்படி

சங்கதமிழ்மாலை முப்பது

சிறப்புற்றது போலத் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரம் மற்றுமுள்ள மந்த்ரங்களிற் காட்டில் சிறப்புற்றதன்றே. முழுக்ஷூப் படியில் (8-11) ‘பகவந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்; அவைதான் வ்யாபகங்கள் என்றும், அவ்யாபகங்கள் என்றும் இரண்டு வர்க்கம். அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்; இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்’ என்றாருளிச் செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

இதற்கு மேல் “அம்பரமுடறுத்து தோங்கி யுலகளாந்து” இத்யாதியால் திருமந்த்ரார்த்தம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாகிறது. எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபகன் என்பதே நாராயண மந்த்ரார்த்தமாதலால் அந்த ஸர்வவ்யாபகத்வமே இங்கு அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. திருமங்கை யாழ்வாரும் திருநெந்தாண்டகத்தில் (4) “மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல்” என்று திருமந்த்ர ப்ரஸ்தாவம் செய்தவுடனே (5) ‘ஒன்மிதியிற் புனலுருவி’ என்கிற அடுத்த பாசுரத்தினால் திருமந்த்ரார்த்தமான திரிவிக்ரமாபதானத்தையேயன்றே அநுஸந்தித்தது. இதற்குமேல் ‘செம்பொற் கழுலடிச் செல்வா பலதேவா’ இத்யாதியினால் பாகவதோத்தமனை நம்பி

முத்தபிரானை (பலராமனை) யுணர்த்தியது ‘நின்திருவெட்டெடுமுத்தும் கற்று நானுற்று முன்னடியார்க்கடிமை’ (பெரிய.திரு.8-10-3) என்று திருமங்கை யாழ்வார் திருமந்த்ரத்தின் ஸாரார்த்தமாக எடுத்துக் காட்டியருளினது பாகவத ஸேஷ்ட்வமாகையாலே அதனை ஸுசிப் பித்தபடி. இங்கு ‘உம்பியும் நீயுமுறங்கேல்’ என்று இருவரையும் ஒன்று சேர்த்துச் சொன்னது பகவச்ஸேஷ்ட்வமும், பாகவத சேஷ்ட்வமும் ஒன்றை விட்டொன்று பிரிந்திராதென்கிற தத்துவத்திற்கு ஸ்மாரகமாகும்.

சிலர், பகவச்ஸேஷ்ட்வம் வேறு, பாகவதசேஷ்ட்வம் வேறு என்று மயங்கி யிருப்பர்கள்; அது தவறு. பகவச்ஸேஷ்ட்வ காஷ்டையே பாகவத சேஷ்ட்வமாகும். காஷ்டாபந்ந பகவச் சேஷ்ட்வமேவ பாகவத ஸேஷ்ட்வம் இத்யர்த்த: இங்கு “யஸ் ஸப்த பர்வ வ்யவதாந துங்காம் ஸேஷ்ட்வகாஷ்டா மபஜந்முராரே:” என்கிற பாதுகாலஹஸ்ர திவ்யஸுக்தி அநுஸந்தேயம். ஆக இவ்விரண்டு சேஷ்ட்வமும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியாதென்பதை உணர்த்தவே ‘உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்’ என்று இருவரையும் சேர்த்துப் பினைத்துப் பேசிற்று. (17)

18. மகிழ்ச்சி மாலை

பதினெட்டாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் ‘வந்து திறவாய் மகிழ்ந்து’ என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக்

குறிப்பு. ‘பந்தார் விரலி யுன்மைத்துனன் பேர்பாடச் செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளையொலிப்ப மகிழ்ந்துவந்து திறவாய்’

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

என்னுமளவும் ஒரு வாக்கிய மாகையாலே இவ்வளவுக்கும் உயிரான பொருளை அறிந்தாலல்லது ‘மகிழ்ச்சி மாலை’ அறியப்போகாதாலால் அதனை அறிவிக்கிறோம் முன்னம்.

(பந்தார்விரலி) ‘ஹரே விஹரலி க்ரீடா கந்துகைரிவ ஜந்துபி:’ என்கிற படியே லீலோபகரணமாயிருக்கின்ற பிராணிகளையே பந்தாகச் சொல்லுகிறது. இவர்களைக் கைப்படுத்தி அவர்களோடே போது போக்குவர் ஆசாரியர். (செந்தாமரைக்கையால்) யதிராஜஸப்ததி யில் (25) “உந்நித்ரபத்மஸாபகாம் உபதேச முத்ராம்” என்று கூறியிருப்பதை நினைப்பது. உபதேசமுத்தை கொண்ட திருக்கையினுலென்றபடி. (சீரார் வளையொலிப்ப வந்து திறவாய்) த்வனிப்பொருள்கள் மல்கும்படி உபதேசரித்தருள் வேணுமென்கை. (மகிழ்ந்து) எம்முடைய நிர்பந்தத்திற்காக வன்றிக்கே தம்பேரூக உகந்து உபதேசரிக்க வேணுமென்கை. இப்பாட்டுக்கு அந்தரங்கமான வொரு ஸ்வாபதேசார்த்தம் கேள்வி. ‘தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர்’ (பெரிய.திரு. 10-8-8) என்றும், ‘பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு’ (பெரியாழ்.திரு. 4-1-6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணபிரானுக்கு இவ்வவதாரத்தில் பல பல தேவிமார்களிருந்தாலும் திருவாய்ப் பாடியில் நப்பினைப் பிராட்டியே மிகக்சிறந்த தலைத்தேவியாவள். இதுபோல எம்பெருமானுக்கு அபிமத ஸ்ரீஸௌஷத்யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2011

விஷயபூதர்களான ஆசாரியர்கள் பல பலரிருந்தாலும் எம்பெருமானுரோாரு வரே ‘தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதும் பாதி நாந்யத்ர’ என்னும்படி அவன் திருவள்ளமுகந்த பேராசிரியராவர். ஒருவர்க்கு மடங்காத ஏழு காளை களை வலியடக்கிக் கண்ணன் நப்பினைப் பிராட்டியை மணம் புரிந்தான். பகவான் எம்பெருமானுரைப் பரிக்ரஹி தது, ஒருவர்க்கு மடங்காத காளைபோன்ற ஏழு விரோதிகளைக் களைந்தொழித்தான். அந்த ஏழு விரோதிகள் யாவரென்னில், “அறுசமயச் செடியதனை அடியறுத்தான் வாழியே” என்பதிற் சொல்லப்பட்ட அறுவரும் “செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்து விட்டான் வாழியே” என்பதிற் சொல்லப்பட்ட கவி புருஷனுமாக எழுவர். இந்த நப்பினையைக் “கந்தங் கமழுங் குழலீ!” என்று கேசபாசத்தி னழைக்கயிட்டுக் கூறினது எம்பெருமானுர் மதாந்தர ஸந்ந்யாஸி களைப் போலே சிகையைத் துறவாமல் “கமநீஸிகாந்திவேஸம்” என்றும், “ஸரிகயா ஸோகரினம் பதிம் யதீநாம்” என்றும், “காரிசுதன் சூழல் சூடிய முடியும் கனநற் சிகைமுடியும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிகாபந்த ஸெளந்தர் யத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தபடியை நினைப்பட்டும். பந்தார் விரலி! என்றதும் ஸ்வாமிக்கு மிகப்பொருத்தம். பந்து என்பது ஆசார்யம் ருதயத்தில் (149) “பந்து கழற்பாவை...பொங்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம்” என்றருளிச்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

செய்தபடி லீலாவிபூதி முழுவதையும் சொல்லுகிறது. இது நித்ய விபூதிக்குமுபலகஷணம். ஸ்வாமிக்கு உடையவர் என்றிரே திருநாமம்; உபயவிபூதியும் தம் கையிலே யுடையவர் என்றபடி. அதுவே பந்தார் விரலி யென்பதற்கு ஸ்வாமிகிறது.

இப்பாட்டின் ஈற்றடியில் மகிழ்ந்து என்கிற வினையெச்சம் உயிராகக் கொள்ளப்பட்டது. உபதேசரிக்கும் ஆசிரியர்க்கு மகிழ்ச்சியுண்டாவது அரிது; ஏனென்றால், இவன் ஸம்வத்ஸரவாஸம் பண்ணிற்றிலனே; “நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்ரூயாத்” என்கிற விதியைக் கடந்து உபதேசரிக்க வேண்டியிருக்கிறதே; ஶரிஷ்ய: ப்ராப்த: ப்ரீக்ஷாம் – ஶரிக்ஷணீய: என்றிருக்க ஒரு

பத்தொன்பதாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் *தத்துவமன்று தகவென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக்குறிப்பு. தத்துவமன்று தகவு என்று யாரை நோக்கிச் சொல்லப்படுகிறது? என்ன காரணத்தினால் சொல்லப்படுகிறது? என்று தெரிந்து கொண்டாலன்றி இங்கு ஈற்றடியின் பொருள் த்ருப்திகரமாக நெஞ்சிற்புகாது. ஆகவே *மைத்தடங்கண்ணினுயென்று தொடங்கி விவரித்தாகவேண்டும். நுட்பமாக விவரிக்கிறோம்.

(மைத்தடங்கண்ணினுய) ஆசார்ய ஸார்வபௌமருடைய விபோஷாபிமான பாத்ரபூதனை விலக்ஷன ஶரிஷ்யனு

பரீகைஷயுமின்றிக்கே இவனுக்கு உபதேசரிக்கவேண்டிய தாகிறதே; இவன் ப்ரேமத்தோடே பேணியநுஸந்திக்கு மவனே அல்லனே? இத்யாதி ஸரங்கைகளினால் நெஞ்சுதஞ்சும்பியிருக்கு மாசிரியர்க்கு மகிழ்ச்சி எங்ஙனே யுண்டாகும்? ஆனாலும் “மனமுடையீரன்கிற ஸ்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்ஶிக்கு நானும் நமருமென்னும் படி ஸர்வருமதிகாரிகள்” என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய (18) ஸுக்தியின்படி எங்களைப் பூர்ணத்திகாரிகளாகக் கொண்டு மகிழ்ச்சியில் ஈஷத்தும் குறையின்றியே பரமத்ருப்தியோடு நெஞ்சு திறந்து வாய்திறந்து கதவு திறந்து உபதேசரிக்க வேணுமென்கை. (18)

19. தகவுமாலை

டைய தன்மை சொல்லுகிறது இதனால். மையென்பது அஞ்சனம். அதாவது லித்தாஞ்ஜனம். ‘மநஸி விலஸதாக்ஷனை பக்தி லித்தாஞ்ஜனேநே’ என்று பட்டரும், ‘லித்தாஞ்ஜனேந் பவதைவ விபூஷிதாக்ஷா: பஸ்யந்தி’ என்று தேசரிகனும் பணித்தபடியே பக்தி லித்தாஞ்ஜனம் அணியப் பெற்று அதனால் ஞானவிகாஸம் பெற்றவரே! என்கை. (நீயுன் மனைளை எத்தனை போதும் துயிலெழுவொட்டாய்) மனைளன் என்கிறது ஆசார்யரை. அவர் கண் திறந்து எங்களைக் கடாக்கிக்க நினைத்தாலும் எங்கள் மேல் கடாக்ஷ வீக்ஷனம் ப்ரஸரிக்க வொண்ணுத்தபடி உன்மேல் ஒரு

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

மடைப்படுத்தியிருக் கின்றுயே என்றவாறு. இப்படியிருக்கை யன்றே ஸ்சிஷ்யர்களுக்குப் பெருமை. “எத்தனை போதும் துயிலெழுவொட்டாய்” என்றதனால் அந்தப் பெருமைதான் காட்டப்பட்ட தாகிறது. (எத்தனையேலும் பிரிவாற்ற கில்லாய்) ‘ஆசாரியன் செய்த உபகாரமாவது, தூய்தாக நெஞ்சு தன்னில் தோன்று மேல் தேசாந்தரத்திலிருக்க மனந்தான் பொருந்தமாட்டாது’ என்கிறபடியே ஆசாரியரை கண்ணகாலம் விட்டுப் பிரிகையும் அஸஹ்யமாயிருக்கு மாயிற்று ஸ்சிஷ்யனுக்கு.

(தத்துவமன்று தகவு – தத்துவம் தகவன்று) இதில் பரம குஹ்யமான வேதாந்த விழுப்பொரு ளொன்று நுட்பமாகக் காணத்தக்கது. அத்வைதிகள் “தத்துவமலி” என்கிற வாக்யத்தையே பற்றிக்கொண்டு அத்வைத வாதத்தை ப்ரபலப்படுத்து கிறார்கள். அவர்கள் கூறும் பொருளை நம் ஆசாரியர்கள் அயுக்தமென்று கண்டிக்கிறார்கள்; இங்கு ‘தத்துவம் தகவன்று’ என்றது

*தத்துவமலிக்குப் பிறர்க்கூறும் பொருள் தகுதியற்றது – என்று ஸுசிப்பித்தபடி. தத்துவமலிக்கு நாம் சொல்லும் பொருள் தகுதியற்றது என்று ஸுசிப்பித்ததாகவும் ஆகலாமன்றே? என்று சிலர் கேட்கக் கூடும். அவர்களை முன்னம் தெளிவிக்கிறோம். ‘தத் த்வம் தகவன்று’ என்று மூலத்திலுள்ளது; தத் என்பதற்கு வாச்யமான பரப்ரஹ்மமும், த்வம் என்பதற்கு வாச்யனான ஜீவாத்மாவும் ஒன்றே யென்பது தகவன்று என்பதாக ஸ்வரஸப்பொருள் கிடைப்பதால் அந்யதா ஸங்கைக்கு அவகாஸமில்லை. பட்டருடைய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர ஸதகத்தில் (24) “தத்துவமஸ்யேவமாத்யா வ்யாக்யாதா ரங்கதாம ப்ரவண விஜயிபிர வைதிகை: ஸார்வபெளமை:” என்றவிடத்து நம்முடைய சிந்தாமணி வியாக்யானத்தில் *தத்துவமலிக்குப் பிறர் கூறும் பொருள் ஸர்வாத்மநா அஸங்கத மென்பது மிகவிரிவாக உரைக்கப்பட்டிருப்பதால் அங்குக் கண்டுகொள்வது.(19)

20. நீராட்டுமாலை

இருபதாம்பாட்டின் ஈற்றடியில் “இப்போதே யெம்மை நீராட்டு” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக் குறிப்பு. நப்பின்னை நங்கையை நோக்கி “உன்மணைளை எம்மை இப்போதே நீராட்டு” எனப்படுகிறதிங்கு. உன் மணைளேடே எம்மைச் சேர்த்து நீராட்டு என்பது தாத்பர்யமாகத் தேறுகின்றது.

நீராடுவதென்பது தாபம் தீருகைக்காகச் செய்யும் செயலாதலால் உன்மணைளனுடைய தாபமும் எங்களுடைய தாபமும் தீர்ந்ததாகும்படி திருவே! நீ செய்ய வேணுமென்கிற பிரார்த்தனைதேறிற்றுகிறது. ஸம்ஸாரிகளான நமக்குத் தாபமுண் டென்பது வாஸ்தவம்; “ஸம்தப்தம் விவிதைர் து:கைர் துர்வசை ரேவமாதிபி:।

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

தேவராஜ தயா ஸிந்தோ! தேவதேவ! ஜகத்பதே, த்வதீக்ஷண ஸாதாலிந்து வீசி விகேஷபஸீகரை:, காருண்ய மாருதாநீதை: ஸீதலைரபிஷிஞ்ச மாம்” (தேவராஜாஷ்டகம் 7,8) என்று திருக்கச்சி நம்பிகளும், “தாபத்ரயீமய தவாநல தஹ்யமாநம்.. ஹஸ்தீஸ! த்ருஷ்டயம்ருத வ்ருஷ்டிபிரா பஜேதா:” (வரதராஜஸ்தவம் 72) என்று கூரத்தாழ்வானும் பணித்தபடியே நாம் தாபத்பதர்களாயிருக்கிறோம்; எம்பெரு மானுக்குத் தாப ப்ரஸக்தியேது? என்று கேட்கக்கூடும். கேண்மின். பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் நூற்றெற்ட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் திருநாங்கூர்த் திருவெள்ளக்குளத் திருப்பதிக்குப் பாடல் பாடுமவர்; “நான்டிமை செய்ய விடாய் நானுனே னெம்பெருமான், தான்டிமை கொள்ள விடாய் தானுனை-ஆனதற் பின், வெள்ளக் குளத்தே விடாயிருவரும் தணிந்தோம், உள்ளக்குளத் தேனையொத்து” என்று பாடினர். எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்யவேணு மென்கிற விடாய் நமக்கிருப்பதுபோல, நம்மை அடிமை கொள்ளவேணு மென்னும் விடாய் அவனுக்குமுள்ளது. சேதநனும் ஈஸ்வரனும் கலந்தால் இருவருடைய விடாயும் தணியுமாயிற்று. உண்மையில் நம்முடைய விடாயிற்காட்டிலும் அவனுடைய விடாய் மிகப்பெரிது

என்பது ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களி னுல் அறுதியிடப்படுகின்றது. பகவத் கீதையில் (8-14) ‘அநந்யசேதாஸ் ஸததம் ... தஸ்யாஹும் ஸாலப: பார்த்த’ என்றவிடத்திற்கு பாஷ்யமருளா நின்ற ஸ்வாமி “தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹுமேவ தம் வருணே’ என்று பகவானுடைய உக்தியாக வருளிச் செய்துள்ளார். அவன் பேராவல் கொண்டு நம்மோடு ஸம்சலேஷிக்க வந்தாலும் நாம் வெறுத்துத் தள்ள, அவன் நம்முடைய பிரிவை ஆற்றவொண்ணுமே பதறுகிறுனென்றால் அவனது விடாய் எத்தகைத்தாயிருக்க வேண்டும்! ஆளவந்தாரும் “மஹாத்மபிர் மாம் அவலோக்யதாம் நய கஷணேபி தேயத்விரஹோதி துஸ்ஸஹ:” (ஸ்தோ.ர.56) என்றநூளிச் செய்தாரிறே. அவனுடைய விடாயை உள்ளபடி யறிந்தவர்கள் பேசுகிற பேசுக்களன்றே இவை. ‘கஷாத் த்ருட் பீடித நிர்தநரைப்போலே கண்டு கொண்டுண்டு பருகி’ என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்யஸுக்தி யொன்று போதுமே. ஆக, நப்பின்னை நங்காய் திருவே! எம்மையும் உன்மணைளைனயும் இப்போதே நீராட்டு என்றது இருதலையினுடையவும் தாபத்தைத் தணியச் செய்திடாய் என்றதாயிற்று. (20)

21. புகழ்மாலை

இருபத்தேராம் பாட்டின் ஈற்றடியில் ‘போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்து’ என்றிருப்பதை நோக்கியது

இம்மாலைக்குறிப்பு. இது கண்ணபிரானை நோக்கி ஆய்ச்சியர்கள் சொல்லுவது. ‘மாற்றுருனக்கு வலிதொலைந்து உன்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

வாசற்கண் ஆற்றுது வந்து உன்னடிபணி யுமாபோலே போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்து” என்னுமளவும் ஒரு வாக்கிய மாகையாலே இதற்குச் சேர பொருள் காணவேணும்.

பகவத்பரமான அர்த்தமும், ஆசார்யபரமான அர்த்தமும் இதற்குக் கேள்வி. ஸர்வபூத ஸாஹ்ருத்தா கவும், ஸர்வபூதேஷா ஸமஞகவும், *தேவாநாம் தாநாவாநாஞ்ச ஸாமாந்ய தைவதமாகவும் ப்ரஸித்தனை பகவானு டைய திருவுள்ளத்தினாலே மாற்றுரெனப் படுபவர் யாருமிலர். ‘பாண்டவாந் த்விஷீஸே ராஜந் மம ப்ராணை ஹி பாண்டவா:’ என்று பகவதுக்தியின் படியே தாம் தாமாக பாகவத விரோதம் பண்ணித் திரியுமவர்களே மாற்றுரெனப் படுபவர். அன்னவர்கள் எதிரம்பு கோத்து ஜீவிக்க மாட்டாமல் தத்தம் வலிமாண்டு தங்கள் அநந்யகதித்வம் தோற்ற உன் திருவாசலிலே வந்து படுகாடு கிடந்து போற்றிப் புகழுமா போலே நாங்களும் வந்து சேர்ந்து உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத் தொழிந்து புகழுரைகளைப் பேசாநின்றே மென்கை. இனி ஆசார்ய பரமான அர்த்தம் கேள்வி.

(மாற்றுருனக்கு வலி தொலைந்து இத்யாதி) மாற்றுர் – மாறுபாடு கொண்டவர்கள்; பகைவர்களென்றபடி. ப்ரமாணங்களையும், ப்ரமேயங்களையும், ப்ரமாதாக்களையும் தூஷித்துக்கொண்டு வேறுபட்டிருந்த மதாந்தரஸ்தர்கள் இங்கு மாற்றுர் எனப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வந்து வாதஞ்செய்து வலிமாண்டு ஸ்ரீஸௌஷத்யாபாத்ரம் – ஜூவரி 2011

அடிபணிந்தார்களென்பது எம்பெருமா னர் பட்டர் நம்பிள்ளை போல்வாருடைய சரிதைகளிலே விசுதம். யாதவப்ரகாசர், யஜ்ஞமூர்த்தி முதலானேர் எம்பெருமா னர் திருவடி களிலே வலிதொலைந்து அடிபணிந்தவர்கள். தஞ்சீரை ஞானியர் கள் தாம் புகழும் வேதாந்திகள் நஞ்சீயராகி பட்டர் திருவடிகளிலே வந்து பணிந்ததும், துன்னுபுகழுக் கந்தாடை தோழுப்பர், நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் முதலானேர் நம்பிள்ளை திருவடி களிலே வந்து பணிந்ததும் ப்ரஸித்தம். அவரவர்கள் குணங்களுக்குத் தோற்றுப் போற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டு வந்து புகுந்ததுபோலே அடியோங்களும் வந்து புகுந்தோம். எம்மையும் ஆட்கொண்டருள வேணும் – என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிற படி. அத்வேஷிகளாகவும் அநுகூலர் களாகவுமிருந்தவர்கள் வந்து பணிவதிற் காட்டிலும் த்வேஷிகளாயிருந்தவர்கள் மாச்சரியம் நீங்கி வந்து பணிவது விஶேஷமாதலால் அஃது இங்கெடுத்துப் பேசப்பட்டது. ஆசார்யவிஷயத்தில் சிஷ்யர்கள் முக்கியமாகச் செய்ய வேண்டியது ‘குரும் ப்ரகாசரயேத் தீமாந்’ என்கிறபடியே ஆசார்யனுடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்வதேயாம். “ஏற்றி மனத்தெழில் ஞான விளக்கை யிருளைனத்தும் மாற்றினவர்க்கொரு கைம்மாறு மாயனும் காணகில்லான், போற்றியுகப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும் பொங்குபுகழ் சாற்றிவளர்ப்பதும் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கே,” (21)

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

22. சாபநிவாரணமாலை

*அங்கண்மானாலப் பாகரத்தில் ‘அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள் மேல் நோக்குதியேல் எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்து’ என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக்குறிப்பு. ஆனால் சாபநிவாரண மென்றிருக்கத்தகாது. சாபநிவருத்தி மாலை யென்றிருக்கவேணும். நிவாரண மென்பதற்கு போக்குவதென்று பொருள். சாபத்தை ஒருவர் போக்குவதா கப் பாகரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்க வில்லை. சாபம் தன்னடையே தொலையு மென்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதற்குச் சேர நிவருத்திபதம் இருக்கவேணுமே யல்லது நிவாரணபதம் இருக்கத்தகாது. விழுந்தா னென்பதற்கும் தள்ளுண்டான் என்பதற்கும் எவ்வளவு வாசியுண்டோ அவ்வளவு வாசியுண்டு நிவருத்திக்கும் நிவாரணத்திற்கும். ஆகவே சாப நிவருத்தி மாலையென்று மகுடத்தைத் திருத்திக் கொள்வது. எம்பெருமானு டைய கடாக்ஷம் சாபநிவாரணம் செய்வ தாக்க கொண்டால் என்ன குறை? என்று மன்றுடவேண்டா. தப்பென்று நாம் சொல்லிவிட்டால் தப்புத்தானது. “த்ராதும் நஸக்த்யா யுதிராமவத்யம்” என்றதை நினைப்பது. சாமமிழியுமாலை யென்று எளிதாக இட்டிருக்கலாமே. இது நிற்க. ஆய்ச்சிகள் தங்கள் மேல் ஏதோ சாபமிருப்பதாக இப்பாட்டில் சொல்லு கிறார்களே, இவர்களுக்கு எவ்விதமான சாபம், யார் கொடுத்த சாபம்? எப்போது கிடைத்த சாபம்? என்று கேட்கவேண்டா; அவசியம் அனுபவித்தே தீரவேண்டிதான்

பாபமே சாபமென்பது. எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதானது ப்ரபல பாபத்தின் பலனுதலால் இதுவே சாபமெனப்படுகிறது. இது அவன்றன்னு டைய திருக்கண்ணேக்கம் பட்டவாரே தொலையுமென்க. இங்கு ‘சரமணீ விதுரா ரிஷிபத்னிகளைப் பூதராக்கின புண்டாக்கங்கள் நெடுநோக்கு சாபமிழிந் தென்னப் பண்ணுமிறே’ என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணை (95) வியாக்கியானத் துடன் அனுஸந்திக்கத்தக்கது. எம்பெருமானுடைய ஒவ்வோர வயவழும் ஒவ்வொருவருடைய சாபம் தீர்த்தது. திருவடித்தாள் அஹல்யையின் சாபம் தீர்த்தது. திருமுழந்தாள் குபேர புத்திரர்களான நளகூபர மணிக்ரீவர் களின் சாபம் தீர்த்தது(யமளார்ஜூந பங்க கதையை நினைப்பது). திருத்துடைகள் மதுகைடபர்களின் சாபம் தீர்த்தன. *பிஷ்டதுஷ்ட மதுகைடப கீடெள இத்யாதி ஸாந்தரபாஹூஸ்தவ ஸமக்தியை ஸ்மரிப்பது. ருத்ரசாபம் மார்வில் ஸ்வேதத்தாலே தீர்ந்தது. தூர்வாஸச் சாபம் மார்பிலிருப்பவளாலே தீர்ந்தது. இப்போது திருக்கண்களாலே ஒரு சாபம் தீர்கிறது. நித்யஸம்சலேஷம் கிடைப்பதே இவர்களுக்கு ஸாபம் தீர்வதாம்.

எம்பெருமானுடைய திருமேனி யில் மூன்று திவ்யாவயவங்கள் பக்தர் களுக்கு முக்கிமானவை. இவற்றுள் முதல் அவயவம் திருக்கண்; ‘ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேத் மதுஸமதநா: ஸ்ரீஸௌலேஸத் யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2011

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஸாத்தவிகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோகஷார்த்த சிந்தக:” என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்திலேயே கடாக்ஷித்து ஸாத்தவிகத்வத்தை யுண்டாக்கவல்ல தன்றேவிது. அப்படி கடாக்ஷிப்பெற்ற வர்களுக்குத் திருவடியே தஞ்சமாகிற படியால் அது இரண்டாவதான அவயவம். அப்படி திருவடிகளிலே விழுந்தவர்கள் ‘அஞ்சேலன்று கைகவியாய்’ என்று அபயப்ரதானத் தையே விரும்பிக் கொண்டிருப்பவர்களா தலால் அபயமுத்ராஞ்சிதமான ஹஸ்தம் மூன்றுவதான அவயவம். இவை யெல்லாவற்றினுள்ளும் முக்கியமான அவயவம் திருக்கண்களோயாகும். அவற்றுல் கடாக்ஷிக்கப்பெற்றுல் ஶாப மென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் தொலைந்து போம். அவஸ்யம் அநுபோக்தவ்யமான பாபமென்று எதுவும் சேஷியாது. இங்கு ஸ்வாபதேஸார்த்த முறையில் ஆசார்ய ருடைய கடாக்ஷமே அபேக்ஷிக்கப்படு கிறது. ஆசார்யர் முதலிலேயே பரிபூர்ண கடாக்ஷம் செய்தருளினால் அதை பால ஶரிஷ்யர்கள் தாங்ககில்லார்கள். *புள்ளூப் பிள்ளைக்கிரைதேடும் மென்கிற புள்ளம் பூதங்குடிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத் திலே ஆலவாயுடையானென்னும் தமிழனுக்கு பட்டர் உரைத்தருளின அர்த்த விஶேஷங்கின்படி ஶரிஷ்யர்கள் தாங்கள் கிரஹிக்கக்கூடியவளவில் அர்த்தங்களைச் சிறுகச் சிறுக உபதேசிப் பதுதான் செங்கண்சிறுச்சிறிதே விழிக்கை.

இனி அங்கணிரண்டுங்கொண்டு விழிக்கையாவது – (இது விஶேஷங்கித்துக் குறிக்கொள்ள வேண்டிய சீரிய பொருள்) ஸாபாஷிதநீவியிலும், ஸங்கல்ப ஸார்யோதயத்திலுமின்னதோரு ஸ்ரோக ரத்நம் கேண்மின்; “ஏகயைவ குரோர் த்ருஷ்ட்யா த்வாப்யாம் வாபி லபேத யத், நதத் திஸ்ருபிரஷ்டாபிஸ் ஸஹஸ்ரேணைபி கஸ்யசித்” என்பது. ஆசார்யனுடைய ஒரு திருக்கண்ணினாலோ, இருதிருக்கண்களாலோ ஒருவன் அடையக்கூடிய நன்மையை மற்றையோருடைய மூன்று கண்களினாலும், எட்டுக் கண்களினாலும், ஆயிரங்கண்களினாலும் அடைய முடியாது என்கை. ஆசார்யனுடைய ஒரு திருக்கண்ணைவது ‘ஸாபேந் மநஸா த்யாதம்’ என்னும்படியான அந்தரங்க கடாக்ஷம். எம்பெருமானுரை ஆளவந்தார் ‘ஆமுதல்வனிவன்’ என்று உட்கண்ணாலே கடாக்ஷித்தது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இனி ஆசாரியன் இரு திருக்கண்களாலே கடாக்ஷிக்கையாவது – உட்கண்ணாலும், வெளிக்கண்ணாலும் கடாக்ஷிக்கையாம். “சக்ஷாஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந்” என்று சபரி சொன்னபடிக்கும், “யம்யம் ஸ்ப்ருஸதி பாணிப்யாம் யம்யம் பஸ்யதி சக்ஷாஷா” என்றபடிக்கும் வெளிக்கண் பார்வைதானே பவித்ரமாக்கவல்லது; உட்கண் கடாக்ஷமும் உடன்சேர்ந்தால் கேட்க வேணுமோ? (மேலெடுத்த ஸ்ரோகத்தில் ஸஹஸ்ரேணைபி என்றத னால் இந்தரன் கண் விவக்ஷிதமன்று;

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

புருஷஸுக்தோபக்ரமத்தில் ஸஹஸ்ராக்ஷ: என்றும், திருவாய்மொழியில் “துணைமலர்க்கண் களாயிரத்தாய்” என்றும் சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனுடைய திருக்கண்ணே விவகூதம்.) ஆக, த்ரிமூர்த்திகளின் கடாக்ஷத்தினும்

மேம்பட்டதான் ஆசார்ய கடாக்ஷம் லபிக்கப்பெற்றுல் ஶாபம் தொலையத் தட்டென்? ப்ரபலமான அவித்யாதி களையே ஶாபமென்கிறது. “போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்” என்றவிடத்து வியாக்கியானம் ஸேவிப்பது. (22)

23. ஆராய்ச்சிமாலை

*மாரிமலை முழுஞ்சிற் பாசுரத்தின் ஈற்றடியில் *யாம்வந்தகாரியம் ஆராய்ந்தருள் என்றதை நோக்கியது இம்மாலைக் குறிப்பு. தாம்வந்த காரியம் இன்னதென் பதைச் சொல்லாதே ‘காரியமாராய்ந்தருள்’ என்னக்கூடாது. கீழ்ப்பாட்டிலே எம்மைக் கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்த ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான் ‘ஆயர் சிறுமிகளே! என்னிடம் பலர்வந்து கடாக்ஷிக்க வேணும் கடாக்ஷிக்கவேணும் என்பதுண்டு; கண்ணைத் திறந்து பார்ப்பது தானே கடாக்ஷம்; பார்த்தாயிற்று, போங்கள்’ என்றால் உடனே, ஒரு காரியமாக வேணுமென்று ப்ரஸ்தாவிப் பர்கள்; நீங்களும் அப்படி ஒரு காரியத்தை உத்தேப்பித்து வந்தவர்கள் தானே; அது இன்ன காரியமென்பதைச் சொல்லிவிடுங்கள்’ என்று பணித்தான். அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள் ‘பிரானே! திருப்பள்ளியறையில் சயனித்தபடியே என்னகாரியமென்று கேட்டருளாதே; உன் கோயில் நின்றிங்ஙவனே போந்தருளிக் கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து அதன்பிறகு யாம் வந்த காரியம் இன்ன தென்பதை ஆராய்ந்தருள்’ என்றார்கள்.

ஆகவே இங்கு ஆராய்ந்தருள் என்பதற்கு ஆலோசித்தருள் என்பது பொருளன்று; வினவியருள் என்பது பொருள். இவர்கள் வந்த காரியத்தை இப்பாட்டி லும் சொல்லவில்லை, மேற்பாட்டிலும் சொல்லவில்லை என்று பலர் நினைப்பர்கள். இரண்டுபாட்டிலும் சொல்லியேயிருக்கி ரூர்கள் என்பதை ஆராய்ந்து அறிய வேணும். ஆராய்ச்சியில் வல்லவர்களே இதை அறியவல்லவர்கள் என்று காட்டவே ஆராய்ந்தருள் எனப்பட்டது. கீழே எட்டாம்பாட்டிலும் ஆராந்தருளென்றுள்ளது. இங்கும் அங்ஙனமேயுள்ளது. ஆனால் பொருளில் வாசியுண்டு. அங்கு அருள்வன் என்பது அருளென்று குறைந்துகிடக்கிறது. தேவாதிதேவனை நாம் சென்று ஸேவித்தால் (அவன்) ஆராய்ந்து ஆவாவென்று அருள்வன் என்றதங்கு. இங்கு அருளவேணுமென்று வேண்டுகோள். அருள் - ஏவலொருமை வினைமுற்று என்க. நுனிப்புல் மேய்வார் கடக்கநின்று, “ஸாரம் து ஸாரஸ்வதம் ஜாநீதே நிதராம்” என்னும்படியான ஞானப்பெருமை வாய்ந்தவர்கள்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவர்கள் வந்த காரியம் இப்பாட்டிலேயே சொல்லப் பட்டுள்ளதென்று அறியலாம். வந்த காரியம் என்றது வருகைக்கு உறுப்பான காரியம் என்றபடி. “யத்கார்யார்த்தம் வயமாகதாஸ்ம: தத்கார்யம் விசாரயேத் யர்த்த: இவர்களுக்கு உத்தேச்யமான காரியம் இப்பாட்டில் தெரிவிக்கிறபடி கேண்மின். கண்ணபிரான் பள்ளிகொள் ஞம் போது “ஏரார்கோலந் திகழக் கிடந்தாய் கண்டேனம்மானே!” என்றும் “அம்மாமலர்க்கண்வளர்கி ன்றுனே என்னுன் செய்கேனே!” என்றும் ஈடுபட்டு “அரவணையாய் ஆயரேரே! துயிலெழாயே” என்று திருப்பள்ளி யுணர்த்தவேணுமென்பது ஒரு காரியம். இக்காரியம் நிறைவேறியாயிற்று. அடுத்த காரியங்கள் – உள்ளிருந்து புறப்பட்டருளை மழுகு காணவேணும், சீரியசிங்காசனத்து வீற்றிருக்குமழுகு காணவேணும், பல்லாண்டு பாட வேணும் என்பன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஸம்ப்ரதானங்களான காரியங்கள். புறப்பட்டருளும் அழுகு காணகையும், வீற்றிருக்குமழுகு காணகையுமாகிற காரியங்களானவை விண்ணப்பம் செய்தவுடனே இப்பாட்டிலேயே ஸித்தித்துவிட்டன. பல்லாண்டு பாடுகையாகிற காரியம் அடுத்தபாட்டில் நிறைவேறுகிறது.

பெருமாள் புறப்பட்டருளை மழுகுண்டே, அது வாசாமகோசரம். இது விஶேஷவித்து நம் பெருமாள் ஸந்திதி யிலே அநுபவிக்கத்தக்கது. ஸ்ரீராமாய ஸ்ரீஸஹஸத்யாபாதரம்— ஜனவரி 2011

ணத்தில் பெருமாளுடைய புறப்பாட்டி னழகை “பர்வதாதிவ நிஷ்கர்மய லிமஹோ கிரிகுஹாஸய:” என்று வான்மீதி வருணித்தார். அதனையே ஆண்டாள் இப்பாட்டில் நான்கு அடிகளாலே விவரித்துரைத்தாள். அதற்குமேல் ‘உன்கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி’ என்பதனால் நடையழுகு காணுமாசை தெரிவிக்கப் பட்டது. அசோகவனத்திலே அலற்ற நின்ற பிராட்டி “தந்யா: பஸ்யந்தி மே நாதம் ஸிம்ஹ விக்ராந்தகாமிநம்” என்று பெருமாளுடைய நடையழுகை நினைத்துப் புலம்பினாள். “அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குஸாகண்டகாந்” என்று சொன்னவள் முன்னே போகாமல் “அக்ரத: ப்ரயெள ராம: ஸீதா மத்யே ஸாமத்யமா” என்னும்படி பெருமாளை முன்னே போகவிட்டுத் தான்பின்னே போனது அவருடைய நடையழுகு காணவேண்டியேயன்றே. அந்த நடையின் சிறப்பு விளங்கவே முனிவனும் யயெள என்னுடே ப்ரயெயெள என்றான். ஸாமித்திரை இளையபெருமாளுக்கு வந்ப்ரயாண அனுமதி தருமிடத்து “ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷி: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி” என்று கூறினவள் பெருமாளுடைய நடையழுகிலே துவக்குண்ணுடே கொள்ளாய் என்றனரே ஸரிக்கிட்தது. கச்சதா மாதுல குலம் என்றவிடத்துள்ள கச்சத்து போலன்றே இந்த கச்சத்து.

இனி கண்ணபிராணுடைய
45

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

நடையழகு பற்றிச் சொல்லவேணுமோ? “கானகம்படி யுலாவி யுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன் குழலுதினபோது, மேனகையொடு திலோத்தமை யரம்பை உருப்பசியரவர் வெள்கிமயங்கி, வானகம்படியில் வாய்திறப்பின்றி ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே” என்னும்படியாகவன்றே கண்ணபிரானு டைய உலாவுதல். இப்படிப்பட்ட நடையழகைக் கண்ணன் கானகத்திலேயன்றே காட்டுவது. காவலிலே அடங்கி யொடுங்கி நடுங்கிக் கிடந்த விவர்களுக்கு அந்நடையழகு காண அவகாசமேது. *விண்ணின்மீதமரர்கள் விரும்பித்தொழு மிறைத்தாயர்பாடியில் வீதியூடே காலிப்பின்னே யெழுந்தருளு மளவில் நடையழகு காணலாமெனினும் *சாலகவாசல்பற்றி நுழைவனர் நிற்பனராகி யிருந்தவக்காலத்திலும் கண்ணுரக்காண அவகாசமில்லாமே போயிற்று. அவ்விழவுகள் தீர இப்போது சதுர்கதியும் சதுரகதியும் காணக் குதூஹலித்தபடி.

இதற்குமேல் சீரியசிங்காசனத் திருக்குமழகு காணவாசை. “பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு பெளவமெறி துவரை எல்லாருஞ் குழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர்” (பெரியாழ். திரு.4-1-6) என்கிறபடியே நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்களுடனே ஸ்ரீத்வாரகையிலே சீரியசிங்காசனத் திருந்தவழகைக் கண்டாருளரென்று கேள்விப்பட்டால்

போதுமோ? அவ்வழகை நாங்கள் இங்கே காண வேண்டாவோ? இவையன்றே நாங்கள் விரும்பி வந்த காரியங்கள். ஆராய்ச்சி யற்றவர்கள் இங்களே யறியமாட்டாதே வேறேயொரு காரியம் விவகாசிதமாயிருப்பதாகவெண்ணித் தேடிக்கிடப்பர்கள். ஆராய்ச்சிமாலையில் ஆழவிழியத் தக்க அறிஞர்களின் அறிவுக்கள்றே இவை நிலமாவது.

இன்னமும் ஆராய்ந்தால் இன்னுமோர் இன்சவைப்பொருள் தோன்றும். நூற்றாதியில் (88) ‘கலிமிக்க செல்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப் பெருமான் ஒலிமிக்க பாடலை யுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனை வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்’ என்று சீரிய சிங்கமாகச் சொல்லப்பட்ட “ஜைநேப கண்டூவ: யதிஸார்வபெளம் ஸிம்ஹும்” உள்ளுறைப் பொருள் வகையில் இப்பாட்டுக்கு விஷயமாதலால் அந்த ஸிம்ஹுத்தைப்பற்றின ப்ரார்த்தனைகளும் பாங்காகத் தெரியவரும். பெரும்பூர்மாழனிக்குப் பின்னுனவளான ஆண்டாளுடைய அந்தாங்கத்திலுறையும் அப்பொருள் தன்னை நம்முடைய ஆராய்ச்சியின் எல்லையான பொருளாகக் கேள்வு.

(மழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதரும்) எம் பெருமானுருடைய திக்விஜய யாத்ரையில் எங்கும் ஸிம்ஹுகர்ஜைன் யாகவே யிருந்தபடியைச் சொன்னவாறு. ‘போதருமாபோலே’ என்று இங்கு ஸ்ரீஸௌரைத்யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2011

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

உவமையாகக் கூறியிருந்தாலும் உபமாநார்த்தங்களுக்கு உபமேயெந் தன்னிலேயே உபஸம் ஹாரமென்று கொள்ளக்கடவது. ‘இந்துரிந்துரிவ ஸ்ரீமாந்’ ‘ககநம் ககநாகாரம் ஸாகரஸ் ஸாகரோபம:, ராமராவணயோர் யுத்தம் ராமராவணயோரிவ’ என்றவையுங் காண்க. அநந்வயாலங்காரப்ரக்ரியை. (உன் கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி) உன் கோயிலென்று ஸ்வாமி யின் திருவவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீபெரும் பூதாரை விவக்ஷிக்கிறது. அங்குநின்றும் பெருமாள் கோயிலாகிய காஞ்சீபரிக் கெழுந்தருளியும் திருமலைக் கெழுந்தருளி யும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக் கெழுந்தருளியும் திருநாராயணபுர மெழுந்தருளியும் இங்ஙனே போந்தருளும்படியைச் சொல்லுகிறது. (கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து) சிங்காசனம், சீரியசிங்காசனம், கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட ஆஸனமாகக் கொள்ள வேணும். யதிராஜஸப்ததியில் (70) “க₃த₂ா தாத₂க₃தாநாம் க₃லதி” என்ற ஸ்ரோகத்தின் முடிவில் “புஜகி யதி பதெள பத்ரவேதீம் த்ரிவேதீம்” என்று எம்பெருமானீர் த்ரிவேதியாகிற சிங்காசனத்திலே யெழுந்தருளியிருப்ப தாகச்சொல்லிற்று. இதன் பொருளை ஒரு

வ்யாக்யான கர்த்தாவும் உள்ளபடி உரைத்திலர்.: த்ரயாணும் வேதாநாம் ஸமாஹார: த்ரிவேதி; மூன்று வேதங்கள் என்றபடி. ரிக்வேதம், யஜார்வேதம், ஸாமவேதம் ஆகிற மூன்று வேதங்களும் எம்பெருமானீர்க்குச் சிங்காசனமாயிருந் தனவாக உரைப்பது சிறப்புடையதன்று. பேதஸ்ருதி, அபேதஸ்ருதி, கடகஸ்ருதி என்று மூன்றுக் குக்கப்பட்ட ஸ்ருதிகளே த்ரிவேதியாக வேதாந்த தேசியிகனுக்கு விவக்ஷிதம். அத்வைதிகளுக்கு அத்வைத ஸ்ருதி யொன்றே ஆஸனமாயிற்று; த்வைதிகளுக்கு த்வைத ஸ்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று; நம் ஸ்வாமிக்கோ வென்னில் அவ்வுபய ஸ்ருதிகளோடு கூட கடகஸ்ருதியும் ஆஸனமாயிற்று. அதாவது, ஸ்வாமி ஒரு ஸ்ருதியையும் தள்ளாமல் மூன்று ஸ்ருதிகளையும் முக்யார்த்தமாகவே கொண்டருளி விஶிஷ்டாத்வைத தர்பாநநிர்வாஹும் செய்தருளினபடியால் இவர்க்கு அம்மூன்று வேதபாகங்களும் சீரியசிங்காசனமாயிருந்தனவென்கை. இப்படிப்பட்ட ஆசார்யஸார்வபெளமரி டக்டே வந்து சேர்ந்த ஸிஷ்யர்கள் யாம் வந்த காரியமாராந்தருளென்றது – ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தறியவேண்டிய பொருள்களை ஆராயுமாற்றலை யருள்க என்றபடி. (23)

24. இரக்கமாலை

*அன்றிவ்வுலகப் பாசுரத்தின் ஈற்றடியில் *இன்றுயாம் வந்தோம் இரங்கு என்றிருப்பதை நோக்கியது ஸ்ரீஸஹஸத்யாபாத்ரம்– ஜனவரி 2011

இம்மாலைக் குறிப்பு. கண்ணபிரானை நோக்கி இரங்கவேணும் பிரானே! என்று பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. ‘நாஸெள

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா கேவலம் ஸ்வேச்சயவாஹும் ப்ரேகேஷ் கஞ்சித் கதாசந॥’ என்றும், “நிர்ஹேதுக கடாகேஷன் மதியேந மஹாமதே ப்ராப்யோஹும் நாந்யதா ப்ராப்ய:” என்றும் அவன்தான் சொல்லி வைத்திருக்க, கடாகஷித்தருளவேணு மென்றும் இரங்கவேணுமென்றும் தத்தவ வித்துக்கள் ப்ரார்த்திக்கத்தகுமோவென்று ஶரங்கிக்கக்கூடியதுண்டு. கடாகஷிப்பதும் இரங்கியருள்வதும் அவன் திருவுள்ளத் தினைலாகுமத்தனையல்லது ஒருவருடைய ப்ரார்த்தனையினைக்கக்கூடியதன்றுதான், ஆனாலும் அது புருஷார்த்தமாக வேண்டியதற்காக அப்ரதிஷேதத்யோதக மாடும் சைதந்யகார்யமாடும் இத்தலையில் ப்ரார்த்தனையுண்டாகிறது. நம்முடைய ப்ரார்த்தனைக்காக அவன் இரங்கினு னென்றே கடாகஷித்தானென்றே தத்தவ வித்துக்கள் ஒருகாலும் நினையார்கள். நம்முடைய வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜிநம் பெறுவதற்காக நாம் எம்பெருமானை நோக்கி ஏதோ சொல்லவேண்டியது கடமையாகிறது. “ஸா ஜில்வா யா ஹரிம் ஸ்தெளதி” என்றபடி நாப்படைத்த ப்ரயோஜிநம் பெறுகைக்கு எம்பெருமானைத் துதிக்கவேண்டியது அவர்ஜூநீமாகிறது. “ந ஹி கர்சித் கூஷனமபி ஜந்து திஷ்டத்யகர்மக்ருத்” என்று கீதாசார்யன் சொன்னபடி எதையாவது (த்ருணச்சேத கண்டுயநாதி கள் போன்ற காரியங்களைச்) செய்து கொண்டும், வாய்மூடியிருக்க முடியாமல்

பேசிக்கொண்டும் போதைப் போக்க வேண்டியிருக்கிறது. அங்ஙனே நிகழும் வாய்ப்பேசுக்களிலே “ந ஹி கல்யாண க்ருத் கர்சித் துர்கதி ம் தாத கச்சதி” என்றதை நோக்கி நன்றான வார்த்தைகளைப் பேசவிரும்பி பகவத் பாகவத் ஆசார்ய விஷயங்களிலே நாவைச் செலுத்தித் துதிகள் செய்கிறோம். அப்படிப்பட்ட துதிகளில் ஏதாவதொரு வினைமுற்று (கரியாபதம்) இடவேண்டிய தாகிறது. ‘உன்னைநானடைந்தேன்’ ‘உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்’ ‘உனக்கு அடிமைத்தொழில் பூண்டேன்’ ‘உன்னை யெங்ஙனம் விடுகேன்’ உனக்குப் பல்லாண்டு கூறுவன் ‘ஒருநாள் காண வாராய்’ ‘என்னை நீகுறிக்கொள்ளே’ ‘ஒருவனடியேனுள்ளான்’ என்றிப்படி பலபலவகையாகப் பேசுமடைவிலே “அடியேனிடரக் களையாயே” ‘நெடியாய்! அடியேனிடர் நீக்கே’ ‘அடியேற் கொருநாளி ரங்காயே’ ‘தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்’ என்றிங்ஙனேயும் வார்த்தைப்பாடுகள் வெளிவருகின்றன. இவையெல்லாம் பர்யாயேண ஸமாநார்த்தகங்களே யென்று கொள்ளலாம். ‘உன்னை நானடைந்தேன்’ என்பதும் ‘அடியேற்கு இரங்காய்’ என்பதும் ஸமாநார்த்தமாக ஆய்விடுமோ வென்று சோதநம் பண்ண எழுவேண்டாம். பெரும்பாலும் ஒரே வகையான பாவவ்ருத்தியோடே சொல்லும் வார்த்தைகளே இவையெல்லாம் என்றுணர்க.

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

‘ஸர்வஜ்ஞோபி விச்வேஸர: ஸதா காருணிகோபி ஸந்। ஸம்ஸார தந்த்ர வாஹித்வாத் ரகஷாபேகஷாம் ப்ரதீகஷதே என்பது நூற்கொள்கையாகையாலும், முழுகாப்படியில் (163) ‘இவன் அர்த்திக்க வேண்டாமோ? “ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானே வென்னில், இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ள முகக்கும்” என்று பிள்ளையுலகாசிரியரு மருளிச் செய்கையாலும் “கடாக்ஷித்தருள வேணும்” இத்யாதி ப்ரார்த்தனைகளுக்கு விஶேஷித்து ஒரு பொருளும் கிடையாது. இரங்கவேணுமென்று நாம் வேண்டினால்தான் அவன் இரங்கியருள் வன் என்று நினைக்குமவர்களால்லர் இவர்கள். “நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:” என்று தேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தபடியும் அதற்கும் நிதாநமாக “வரத! தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே ஸரணமிதிவசோவிமேநோத்ரியாத்” என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்தபடியும், அது தனக்கும் நிதாநமாக “அதுவுமவனதின்னருளே” என்று ஆழ்வார் தாமருளிச் செய்தபடியும் அத்தனையில் நினைவாலே வெளிவரு மிந்த வார்த்தைகளில் எவ்விதமான சோத்யத்திற்கும் அவகாசமில்லையென்க.

இரங்கு யென்பதற்கு தயை பண்ணவேணுமென்று பொருள். தயை பண்ணவேணுமென்பது ஸமயாநுகண மாகப் பலபல பொருள்களைத் தாங்கி நிற்கும். உதாரனிடத்திலே யாசகன் சென்று தயை பண்ணவேணுமென்றால் ஸ்ரீஸஹஸத்யாபாத்ரம்— ஜூவரி 2011

தேவி என்று பொருள்படும். ஆசாரியன் பக்கலிலே ஸரிஷ்யன் வந்து தயை பண்ணவேணுமென்றால் அடியேணுக்கு உபதேசிக்க வேணுமென்றதாகும். ப்ரபுவினிடத்திலே குற்றவாளன் வந்து தயை பண்ண வேணுமென்றதாகும். இங்ஙனே பல்வேறு பொருள்களை ஸந்தர்ப்பாநுகுணமாகத் தரக்கடவதான இச்சொல் ‘இன்று யாம்வந்தோமிரங்கு’ என்ற இவ்விடத்தில் எப்பொருளைத் தருகின்ற தென்னில்; கேண்மின்.

(1) சித்ரகூட பரி ஸரத்தில் காகன் வந்து நலிந்த போது பெருமாளைத் துயிலெழுப்பின பிராட்டி ‘ஸமயா போதித: ஸ்ரீமாந் ஸாக ஸாப்த: பரந்தப:’ என்று, கெட்டேன் ! கெட்டேன் !! துயில் கொள்ளுமழுகு கண்ணரக் கண்டு கொண்டேயிருக்க வேண்டியிருக்க, ஜயோ! பாவியேன் துயிலுணர்த்தி விட்டேன்! என் செய்தேன்! என் செய்தேன் !! என்று பலவாண்டுகள் கடந்த பின்புங்கூட அக்ருத்யகரணம் பண்ணினாற்போலத் துடிக்கவேண்டி யிருந்தது. இஃதறிந்துவைத்தும் நாங்கள் கோயில் காப்பாளையும், வாசற்காப்பாளையும் நிர்ப்பந்தமாக வேண்டி உள்ளே புகுந்து பரம போகமான பள்ளிகோளை பங்கப்படுத்தினாலோ! இதனில் மிக்கோர் குற்றமுன்டோ? இதனை கஷமித்தருள வேணும்; (2) புஷ்பஹாஸ ஸாகுமாரதர மான திருவடிகளன்றே இவை; பங்கஜரஜஸ்ஸாம் பாதாருந்துதமாம்படி

சங்கதமிழ்மாலை முப்பது

சேஜென்லோசந சர்ச்சாடஸஹ
வெளகுமார்ய ஶாலிநிகளான
பிராட்டிமாரும் பிடிக்கக் கூசும் படியான
இத்திருவடிகளைக் கொண்டு நடக்கப்
பண்ணினேமே! ‘இங்ஙனே போந்தருளி’
என்று நாங்கள் சொல்லத் தகுமோ?
இப்பெரிய குற்றத்தைப் பொறுத்தரு
ளாய். (3) அகில ஹேய ப்ரத்யநீகனுய்
கல்ளாணிகதாநனுய் ஸகல ரக்ஷகனுய்
ஸர்வேப்ரவரனை உன்னைக் கொண்டு
ஏங்களுக்குண்டான அமங்களாங்களைப்
போக்கிக் கொள்ளவும் இல்லாத
மங்களாங்களை உண்டாக்கிக் கொள்ளவும்
ப்ராப்தமாயிருக்க,
ஏங்களுடைய ரக்ஷயத்வ ஸ்வரூபத்திற்கு விருத்தமாக
உன்னை ரக்ஷிக்கத்தேடி மங்களாஸாஸநம்
பண்ணினேமே; ப்ரேம பரவசர்
செய்யுமத்தை நாங்கள் செய்தது
அநுகாரமத்தையிறே, யாருடைய
நிலைமையை யார் அநுகரிப்பது பிரானே!
கூஷமித்தருளாய் இதனை.

‘ரஸவிராவ்யதிவித்யவ்ருத்தை:’
என்று பட்டரும், ‘ரஸதமநிவேதாய
ஸாதியாம்’ என்று தேசரிகனும் பணித்த
படியே ரஸநாடியிலே புக்குப்பெருகும்
பொருளொன்று கேள்வி; “இன்று

25. வருத்தம்தீர்மாலை

*ஓருத்திமகன் பாசுரத்தின் ஈற்றடி
யில் ‘வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து’
என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக்
குறிப்பு. வருத்தம் தீர்ந்தது எதனுலே
என்பதை நாம் ஊவித்தறிய வேண்டாத

யாம்வந்தோமிரங்கு” என்றவிடத்தில்
இலக்கணப்படி “இன்று யாம்” என்னக்
கூடாது; இன்றியாம் என்றே சொல்ல
வேணும். இன்று + யாம், சந்தியாமிடத்து
“யவ்வரினிய்யாம்” என்ற நன்னாற்
சூத்திரத்தின்படி (இன்றியாம்) என்றே
யாகும். மற்று + யான், மற்றியான்; மற்று
+ யாதும், மற்றியாதும் என்பனபோலே.
ஏவஞ்ச, மூலத்திலுள்ள சொல் வடிவம்
(இன்றியாம்) என்பதே யாகும். இங்குப்
பிரிக்கும்போது இன்று என்றே பிரிக்க
வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்த மில்லை; இன்றி
என்றும் தாராளமாகப் பிரிக்கலாம். இன்றி
– ஒருவகையான கைம்முதலுமின்றி என்ற
படி. ‘நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறி
விலேன்’ ‘இடகிலேன் ஓன்றட்டகில்லேன்
ஜம்புலன் வெல்ல கில்லேன், கடவுனுகிக்
காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்’
“ந தர்மநிஷ் டோஸ்மி நசாத்மவேதீ ந
பக்திமாந் தவச்சரணைவிந்தே” இத்யாதிப்
படியே அகிஞ்சநர்களாய் வந்தோமென்று
கையை விரித்துக்காட்டி, உன்னுடைய
இரக்கத்திற்குத் தண்ணீர் துரும்பாக
ஏங்கள் கையிலே ஏதுமில்லா மையாலே
தாராளமாக இரங்கியருளாலா
மென்கிருர்களாயிற்று. (24)

படி அது பாசுரத்திலேயே பொறிக்கப்
பட்டுளது. திருத்தக்க செல்வமும்,
சேவகமும் பாட, அதனால் வருத்தம்
தீர்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிரா நின்றதிறே.
அப்பாடவின் பொருள்கேள்வி. (திருத்தக்க

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

செல்வம்) ‘துல்ய ஸீலவயோ வ்ருத்தாம் துல்யாபிஜிந் லக்ஷ்ணம், ராகவோர்ஹுதி வைதேஹிம் தஞ்சேய மலிதேக்ஷன்’ என்று திருவடி சொன்னபடியே பிராட்டிக்குத் தக்க பெருமானும், பெருமானுக்குத் தக்க பிராட்டியுமாக அமைந்த தகுதியான செல்வத்தைப் பாடிக்கொண்டே வந்தோமென்பது அந்யாபதேசத்தில். ஸ்வாபதேசத்திலோ வென்னில்; பெரியபிராட்டியாரோ டொத்த செல்வமுடையவர் ஸ்வாமி எம்பெருமானுர். நம்போல்வார்க்குப் புருஷகார க்ருத்யம் பண்ணி எம்பெருமானடி சேர்ப்பிக்கையே பிராட்டிக்குச் செல்வம். இதுவேதான் எம்பெருமானுர்க்கும் செல்வமாகும். அவருடைய திருவடி ஸம்பந்த மில்லாதார்க்கு மோகஷமில்லை யென்பது ஸம்ப்ரதாயம். (**சேவகமும் யாம்பாடி**) இரட்டுற மொழிதலால் சேவகமென்கிற சொல் பரத்வ ஸெலாலப்யங்களைச் சொல்லும். தமிழில் சேவகமென்று வீரத்திற்குப் பெயராதலால் பரத்வம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்; வடமொழி விகார மென்று கொண்டால் ஸேவக வ்ருத்தி செய்வதென்று பொருள்பட்டு ஸெலாலப்யம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்.

திருத்தக்க செல்வம் என்றது திருத்தத்தக்க செல்வமென்றபடியுமாகும். *இன் சங்கதை வாளாழியான் போலே. ‘பயன்றுகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றுகத் திருத்திப் பணிகொள்

வான்’ என்றும், ‘இராமானுசா! நீயிந்த மண்ணகத்தே திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே *உலகில் திருந்தாதார் தம்மைத் திருத்துகையாகிற செல்வ மன்றே ஆசாரியர்களுடையது. ‘பணிமானம் பிழையாமே யடியேனைப் பணி கொண்ட’ என்றவிடத்து (ஈட்டில்) ஜதிஹுந்யம் ஈண்டு அநுஸந்திப்பது. ‘ஸ்காலித்யே ஸாலிதாரம்’ என்பதன்றே ஆசார்ய லக்ஷணங்களில் தலையானது. (சேவகமும்) கண்ணனிடத்திலே பரத்வ ஸெலாலப்யங்கள் மாறி மாறி விளங்கினுப் போலே ஆசார்யர்களிடத்தும் இங்ஙனே காணுநின்றேம். அவர்களது ஞான விளக்கத்தை நோக்கும்போது பரத்வம் தோன்றும். அவர்கள் ஸம்ஸாரிகளோடும் புரையறக் கலந்து பழகும்படியை நோக்கும்போது ஸெலாலப்யம் தோன்றும். ஆக இவற்றையெல்லாம் சிந்தை செய்வார்க்கு வருத்தங்கள் தீர்ந்து மகிழ்ச்சியோகுமென்னத் தட்டுண்டோ?

திருத்தக்கசெல்வம் என்பதற்கு உட்புகுந்து ஆராய்ந்து அறியக்கூடிய சீரிய பொருளொன்று கேள்வி. நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் வ்யவஹாரங்களைல் லாம் திரு என்னுஞ் சொல்லின் சேர்த்தியி னலே மிகச் சிறப்புப் பெற்றிருக்கும். பிறர் அபிஷேகமென்பர்; நாம் திருமஞ்ஜிநமென்போம். பிறர் பாதமென்பர்; நாம் திருவடி யென்போம். பிறர் துள்ளி யென்பர், நாம் திருத்துழாய்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

என்போம். பிறர் ஆராதன மென்பர்; நாம் திருவாராதனம் என்போம். பிறர் சுயனித்தல், நித்ரை செய்தல் என்பர், நாம் திருக்கண்வளர்தல் என்போம். பிறர் ஆடிப்பூரம் என்பர், நாம் திருவாடிப்பூரம் என்போம். இங்கனே அளவுகடந்த வ்யவஹார வாசிகள் காணலாம். நம்மாழ்வார் பிரதமப் பிரபந்தத்தில் “திருமாலுருவொக்கும் மேரு, அம்மேருவில் செஞ்சுட்ரோன் திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கர மொக்கும், அன்ன கண்டும் திருமாலுருவொடு அவன் சின்னமே பிதற்ற நிற்பதோர் திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கு எங்கே வரும் தீவினையே” என்றெரு பாசுரமருளிச் செய்துள்ளார். இதில் திரு என்னுஞ் சொல் நிரம்பியிருக்கிற தென்கைக்காக இப்பாட்டை நாம் எடுத்துக் காட்டினே மல்லோம்; இதில் ஈற்றடியில் ‘திருமால் தலைக் கொண்ட’ என்றவிடத்தில் மால என்னுஞ் சொல்லுக்கு வ்யாமோஹம் என்று பொருள்; பைத்தியம் என்றபடி. அதற்கும் திருவைச் சேர்த்தார் ஆழ்வார் என்கிற அதிஶயத்தைக் காட்டவே இப்பாட்டையெடுத்தோம். ஆக, திருத்தக்க செல்வமாவது திருவென்னும் சொற் சேர்த்தியினால் விளைந்த

ஸம்ப்ரதாயச் செல்வம். இப்படிப்பட்ட விலக்ஷனை ஸம்பிரதாயத்திலே நாம் ஐநிக்கப்பெற்றே மேயென்று சிந்தனை செய்யச் செய்ய வருத்தமெல்லாம் தீர்ந்து மகிழ்ச்சி வண்டாகுமன்றே.

அன்றியும், ‘திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா!’ என்று ஆழ்வாரும், ‘க:ஸ்ரீ: ஸ்ரிய: என்று ஆளவந்தாரும் பேசும்படி யான செல்வமே திருத்தக்க செல்வம். நம்மாழ்வார் ‘சுவையன் திருவின் மணைளன்’ என்றருளிச்செய்தார். அங்கு வ்யாக்யாத்ரு ஸார்வபெளமர்கள் ‘(சுவையன்) பரமரலிகன். இந்த ரலிகத்வத்துக்கு உள்றுவாய் சொல்லுகிறது திருவின்மணைளன் ... பெரியபிராட்டியார். *அகலகில்லே னென்னப் பிறந்தவன்’ என்றருளிச் செய்தனர். *திருத்தக்க செல்வமென்பதைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம். இதற்கு தனியே யொரு புத்தகமிடவேணுமென்று கொண்டு நிற்கிறே மிப்போது. இதற்கு மட்டுமென்ன? ஒவ்வொரு மாலைக்கும் ஒவ்வொரு தனிப்புத்தகமிடவேண்டியதே. இட்டால் அது காநநசந்தரிகையா காமே உபயோகங் கொள்ள உபந்யாஸ கர்கள் எங்கும் மலிந்திருக்கையாலே ஆனந்தமாக இடுவோம் விரைவில். (25)

26. ஆவினிலையான் மாலை

*மாலே மணிவண்ணை பாசுரத்தின் ஈற்றடியில் ‘ஆவினிலையாயருள்’ என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக் குறிப்பு. யசோதைப்பிராட்டி கண்ணை

ஆவிலைத்துயின்ற குழவியாகவே அடிக்கடி சொல்லுவள். அம்புவியை யழைக்குமிடத்து ‘பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேல், பண்டொருநாள்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஆவினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்’’ என்றாள்; செங்கீரயாட வேண்டும் போது “உய்ய வுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு...ஆவினிலையதன்மேல் பையவுயோகு துயில்கொண்ட பரம்பரனே! ’ என்றாள். *அக்காக்காய் நம்பிக்கு கோல்கொண்டுவா வென்னும் போது “ஆலத்திலையானரவினை மேலான்” என்றாள். “பூச்சுடவாரா யென்றழைக்கும்போது “உண்டிட்டு வகிளை யேழும் ஓராவிலையில் துயில் கொண்டாய்’’ என்றாள். இங்ஙனே அபரிமிதம். எம்பெருமானுடைய அற்புதமான செயல்களுள் *ஞாலமேழு முண்டு ஆலமாமரத்தினிலைமேல் ஒரு பாலகளுட்கு துயின்ற செயலுக்கு ஈடானது எதுவுமில்லை. ஒரு பெரிய பாசுரம் இட்டருளி இக்கதையைப் பரமபோக்யமாகப் பேசினவர் நம்மாழ்வார்வொருவரே. திருவாசிரியத் தின் நிகமனப் பாசுரம் ‘‘நளிர்மதிச்சடையனும் நான்முகக் கடவுளும், தளிரொளியிமையவர் தலைவனுமுதலா, யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட, நிலநீர் தீகால் சுடரிரு விசம்பும், மலர்ச்சுர் பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க, ஒருபொருள் புறப்பாடின்றி முழுவது மகப்படக்கரந்து, ஓராவிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமா மாயனையல்லது, ஒரு மாதெத்தியம் மற்றுடையமோ யாமே’’ என்று வெகு அற்புதமாக அமைந்துள்ளது. இதைச் சிறிது விவரித்து

அனுபவிப்போமிங்கு. *நளிர்மதிச் சடையனென்னு மிப்பாட்டின் கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார்க்கு ஒரு பெரிய துயரமுண்டாயிற்று. (அதாவது) ஸகலசேதநர்களும் ப்ராப்தஸேஷியான எம்பெருமானை அடிபணிந்து அவனுக்கே வழுவிலாவடிமைகள் செய்ய ப்ராப்த மாயிருக்க, அது செய்யாதே தேவதாந்தரங்களை பஜிப்பதும் ஜீவஹி ம்ஸாருபமான கொடிய காரியங்களாலே அந்த கூஷாத்ர தெய்வங்களை ஆராதிப்பதுமாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தையே பூண்கட்டிக் கொள்ளுகிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன அந்தி! என்று துயருற்றார். ஒரு ஸம்ஸாரியும் ஆழ்வாருடையதுயரத்தைப் பரிஹரிக்க முன்வராமற்போகவே, இப்பாழும் ஸம்ஸாரிகள் எக்கேடாவது கெட்டும்; நாமும் இவர்களைப் போலே அனர்த்தப்பட்டுப் போகாமே எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கப்பெற்றேமே என்று உகந்து அவ்வுக்கப்பை வெளியிடுகிறார் இப்பாட்டில்.

ஸம்ஸாரிகள் பஜிக்கின்ற பிறதெய்வங்கள் யாவும் நம்மைப் போலவே பலவகை ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளாகி எம்பெருமானுடைய திருவருளால் தப்பிப்பிழைப்பவர்களே யொழிய, தங்களுடைய ஆபத்துக்களைத் தாங்களே பரிஹரித்துக்கொள்ளவோ, பிறருடைய ஆபத்துக்களைத் தாங்கள்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

பரிஹரிக்கவோ ஆற்றலுடையவர்களால் வர் என்பதை விளக்கவேண்டி, இந்தத் தெய்வங்களைல்லாம் பிரளையகாலத்தில் எம்பெருமானது திருவயிற்றிலே ஒடுங்கிக்கிடந்து ரகசங்கூபெற்றவை காண்மினென்றும், சிவனும் பிரமனும் தேவேந்திரனும் முதலான எல்லாப் பிராணிகளும் எல்லாவுக்குமுழுப்பட சிறியதான திருவயிற்றின் ஒரு பக்கத்திலே கலசம்படியாக உள்ளே யிட்டு மறைத்து ஒரு சிற்றுலந்தளிரிலே பள்ளி கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறொரு கஷ்டத்தேவதையை நாம் ஶேஷியாகக் கொள்ளுவோமோ? கொள்ளமாட்டா டோம். – என்று இத்தகைய அத்யவ ஸாயத்தினால் தாம் வாழ்ந்தபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினாயிற்று. ஆக, ஆவினிலையானுடைய இதிலூஸம் இதர தெய்வங்களின் அவரத்வத்தையும், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வத்தையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகத் தெரிவிக்க அவதரித்ததாயிற்று.

இவ்வளவேயன்று; எம்பெருமா னுடைய வொரு அத்புத ஶக்தியோகத்தை யும் விளக்கவந்தது இவ்விதிலூஸம். பொய்கையாழ்வார் தம் முடைய திருவந்தாதியில் (69) “பாலன்தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு, ஆவிலையினமேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர்–ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ? சோலைசூழ் குன்றெறுத்தாய் சொல்லு”

என்றெரு பாசுரத்தினால் ஆவினமேலால மர்ந்த திருமாலை நோக்கி ஒருகேள்வி கேட்டிருக்கிறார். அது வெகு சமத்காரமான கேள்வியாகவுள்ளது. மஹாப்ரளயத் திலே இந்த விபூதி அழியாதபடி திருவயிற்றிலே இதனை வைத்துக் கொண்டு அப்ராக்ருதமான உனது திருமேனியைச் சிறுக்கி ஒரு சிறுகுழவி வடிவத்தைக் கொண்டவனுகி, ஶயனிப்பதற்குச் சிறிதும் பற்றுத ஒரு ஆலந்தளிரில் நீ பிரளையகாலத்தில் ஶயனித்தருளினுயென்று பரம ஆப்தர்களான முனிவர் மொழிகின்றனர். ‘எத்திறம்!’ என்று நினைந்துநைந்து ஈடுபடும்படியான இச் செயலானது முன்பு க்ருஷ்ணவதாரத்தில் ஏழுபிராயத் தில் *அட்டுக்குவி சோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர்வாவியும் நெய்யளறுமடங்க வமுதுசெய்து ஏழுநாள் ஒருசேரக் கோவர்த்தன மலையை யெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து நின்ற அரும்பெருஞ் செயலைக் காட்டிலும் மிக மிக ஆஸ்சர்ய மாயிருக்கின்றது; நீ கணவளர்ந்த அந்த ஆல் பிரளைவெள்ளத்தில் தோன்றியதோ? விண்ணில் தோன்றியதோ? பிரளைத்தில் கரைந்து போன மண்ணிலிருந்துதான் தோன்றியதோ? இதன் வரலாற்றை விளங்கச் சொல்ல வேணுமென்பது கேள்வி. ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஸ்வர னும் விடையிறுக்கக்கில்லானென்று ஆழ்வாருடைய திருவுள்ள மென்பது சொற் போக்கில் தெரியாநின்றது.

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

இங்ஙனேயொரு சரிதையை நடத்திக் காட்டின திருமாலின் திருவுள்ளந் தானென்ன? என்னில்; தன்னுடைய அகடித கடநா ஸாமர்த்யத்தினால் நேரும் அதிமாநாஷ சேஷ்டிதங்களிலும், மற்றும் வேதாந்த ப்ரபாதிதங்களாய் பொருத்த மற்றவைபோல் தோன்றுமவையான விஷயங்களிலும் குதர்க்க மூலமான சோத்யங்களைச் செய்யத் தகாதென்று ஶரிக்கிப்பதேயாகும். இது ஶரார்க மீமாம்சையில் தேர்ந்தபொருள். அதில் இரண்டாமத்யாயத்தின் முதற்பாதத்தில் ‘க்ருத்ஸ்நப்ரஸ்க்திர் நிரவயவத்வ ஶப்தகோபோ வா’ (26) என்பதொரு ஸுத்ரம். இது பூர்வபக்ஷி ஸுத்ரம். ‘ஸ்ருதேஸ் துஶப்துமூலத்வாத்’ (2-1-27) என்பது ஸித்தாந்த ஸுத்ரம். ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்னும் வாதத்தில் ப்ரஹ்மமே ஜகத்தாக பரிண மிப்பதாய்த் தேறுகிறது. ப்ரஹ்மமோ நிரவயவமா னது; அது ஜகத்தாகப் பரிணமிக்கும் போது ப்ரஹ்மம் முழுவதுமே காரியப்பொருளாகப் பரிணமிக்க வேண்டியதாகிறது. ஏகதேசேந பரிணமிக்கிறதென்னும் பகஷித்தில் ப்ரஹ்மம் நிரவயவமென்று சொல்லுகிற ஸ்ருதி விரோதிக்கும். ஆகையாலே ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாக வொண்ணது— என்கிற பூர்வபக்ஷிமே முந்தின ஸுத்ரத்தின் பொருள். (இதைச் சிறிது விவரிப்போம்) கீழே உபஸம்ஹாராதிகரணத்தில் ‘க்ஷீரவத்தி₄

என்று க்ஷீரத்ருஷ்டாந்தம் கொடுக்கப்பட்டி ருக்கிறது. க்ஷீரத்ருஷ்டாந்தம் பொருந் தாது. க்ஷீரம் ஸாவயவமாகையாலே அது போலே ப்ரஹ்மமும் ஸாவயவமென்ன வேணும். அப்படிகொண்டால் நிரவயவத்வ ஸ்ருதி கோபிக்கும்; நிரவயவமாகில் ப்ரஹ்மம் க்ருத்ஸ்ந பாகத்தாலும் பரிணமமடைந்ததாக வேணும். ஆகட்டுமேயென்னில் க்ருத்ஸ்நமும் ஒருகாரியப்பொருளாக பரிணமிக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகையாலே ப்ரஹ்மகாரணத்வாதம் ஒவ்வாது என்பதாகப் பூர்வபக்ஷி. இதன் மேல் ஸித்தாந்தமுனர்த்தும் ஸுத்ரம்—‘ஸ்ருதேஸ் து ஶப்தமூலத்வாத்’ என்பது. துஶப்தம் பூர்வபக்ஷித்தை வ்யாவர்த்திப் பிக்க வந்தது. ப்ரஹ்மம் நிரவயவமென் பதும், அது கார்யப்பொருளாகப் பரிணமிக்கிற தென்பதும் ஆகிய இரண்டும் ஸ்ருதிஸித்தமான அர்த்தங்கள். ப்ரஹ்மமோ ஶப்த ப்ரமாணமொன்றினே லேயே அறியப்படுமது; ஆகையாலே கீழே தோன்றின பூர்வபக்ஷி யுக்தமன்று என்பதாக ஸுத்ரார்த்தம். இதையும் சிறிது விவரிப்போம். ஸாவயவமான வஸ்துதான் ஏகதேசத்தாலே பரிணமிக்க முடியுமென்றும், நிரவயவமான வஸ்துவானது அப்படி ஏகதேசத்தாலே பரிணமிக்கமாட்டாமல் க்ருத்ஸ்நாம்பாத்தாலும் பரிணமித்தாகவேணுமென்றும் ஒரு நியதி சொல்லுவதானது லெளகிக பதார்த்த த்ருஷ்டியினுல்தானே.

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

இப்படியொரு வ்யாப்தி கல்பிக்க வேணுமானால் பரப்ரஹ்மம் தவிர மற்ற வஸ்துக்களில் மாத்திரமே கல்பிக்கலாம். ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் இந்த வ்யாப்தி கொள்ள அவசியமில்லை; ஏனெனில், ப்ரஹ்மத்தை நாம் ஶாஸ்தரங்கொண்டே அறிகிறோம். அந்த ஶாஸ்தரமானது ப்ரஹ்மத்திற்கு நிரவயவத்வத்தையும் பஹாபவனத்தையும் (அதாவது நாநா வஸ்துக்களாகப் பரிணமிப்பதையும்) ஒதியிருக்கினற்று. அது ப்ரஹ்மத்தினுடைய அநிர்வசநீயமான ஶரக்தி விஶேஷாத்தைப் பொறுத்தது. அத்புத ஶரக்தியுக்தமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே நாம் லெளகிகவஸ்து த்ருஷ்ட்யா சோத்யம் செய்வது தகாது. ஒன்று பாருங்கள். கண்ணுடைவன்தான் காணமுடியும். காதுடையவன் தான் கேட்கமுடியும்; கண்ணிலாதான் காணகில்லான்; செவியிலாதான் கேட்ககில்லான் – என்று ஒரு வ்யாப்தி சொல்ல நினைத்தால் பரப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற பேர்களிடத்தில்தானே இப்படிச் சொல்லமுடியும். “பஸ்யத்யசகஷா: ஸ்ருணேத்யகர்ண: அபாணிபாதோ ஜவநோ க்ரஹீதா” என்று ஒதப்படுகிற பரமபுரங்கினிடத்திலே இந்த வ்யாப்தி பயன்பெறுதன்றே. ஆகவே உலகில் காணும் நியாயத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சோத்யம் செய்வது கூடாது.

வேதாந்திகள் இங்கு விஶேஷஷித்

துக் குறிக்கொள்ளவேண்டிய விஷய முண்டு; பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகதாத்மநா பரிஞ்ஞம் போலவே ப்ரதிவஸ்து பூரணத்வமும் ஸ்ருதிலித்தமாயிருக்கின் றது. நிரவயவமான ப்ரஹ்மம் வஸ்து தோறும் எங்ஙனே பரிஸமாப்ய வர்த்திக்க முடியும்? என்று சிலர் சோத்யம் செய்வ துண்டு. அந்த சோத்யமும் ‘ஸ்ருதேஸ்து ஶப்தமூலத்வாத்’ என்கிற இந்த ஸுத்ரத்தினால் ஶரிக்கப்பட்ட ந்யாயத்தினாலேயே மடிந்தொழிகின்றது. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் ந்யாயலித்தாஞ்ஜிநத்தில் வெகு சதுரமாக அருளிச்செய்து முடித்திருக்கின் றர். அப்படியிருந்தும் இதில் இன்னமும் சிலர் தெளிவுபெறுமல் கலங்கியிருக்கிறார்கள். பகவான் ஒரு வஸ்துவிலே பரிஸமாப்ய வர்த்தித்துவிட்டால் அவ்வளவோடு பகவான் உபக்ஷணங்கு விடுகிறபடியால் மற்றொரு பொருளில் வியாபிக்க எப்படி முடியுமென்று இந்த சோத்யத்தையே திருப்பித்திருப்பிச் செய்துகொண்டு காலங்கழிக்கிறார்கள். அந்தோ! அன்னவர்கள் ‘ஸ்ருதேஸ்து ஶப்தமூலத்வாத்’ என்கிற ஸுத்ரம் என்ன ஶரிக்கிறதென்பதையும் இந்த ஸுத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி என்ன அருளிச்செய்கிறார் என்பதையும் சிறிதும் நோக்கமாட்டிற்றிலார். “ஸப்தைக ப்ரமாணகத்வேந ஸகலேதர வஸ்து விஸஜாதீயத்வாத் அஸ்யார்த்தஸ்ய விசித்ரஶக்தி யோகோ ந விருத்யதே”

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

என்பது ஸ்ரீபாஷ்யஸுக்தி. இதைப் பற்றின விரிவுகளை நம்முடைய ப்ரஹ்ம வ்யாப்தி பரிஷ்கரியா, அத்புதசக்தி முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்க.

கூரத்தாழ்வான் “கிம் ஸாதந: க்வ நிவஸந் கிமுபா ததாந: இத்யாதியாலே பிறருடைய கு ஶோத்யங்களை அனுவதித்து “இத்யாத்யநிஷ்டித குதர்க்கமதர்க்கயந்த: த்வத்வைபவம் ஸ்ராதிவிதோ விதுரப்ரதர்க்கயம்” என்று (வ்யாஸமுநி காட்டின ஒரே பத்ததி யாலே) தாத்ருஸாசோத்யங்களை நிரவித்துத் தலைக்கட்டினார்.

வேதாந்த தேசிகனும் அச்யுத ஸாதகத்தில் “புரி ஸபஹாநஸரோ”, என்னும் ஸ்லோகத்தை “அப்பு அபாக்தி - அத்புதசக்தி:” என்றே தலைக்கட்டினார். ஆவினிலையான் கதையைச் சொல்லப் புகுந்து “பாலாக்ருதேர் வடபலாஸ

மிதஸ்ய யஸ்ய” என்கிற ஸ்லோகத்தை, ஒருவாறு பொய்கையாழ்வாரை யடியொற்றி, வினைவாகவே தலைக்கட்டி னார். அந்த வினைவுக்கு விடையிறுக்க அத்புதசக்தி யோக ப்ரபஜ்ஞமொழிய வேறு தஞ்சமில்லையிரே.

*ஆவினிலையா யருள்’ என்பதற்கு ஆசார்யபரமான யோஜனையில், ஆவின் நிலையாய் என்று பிரித்து, ஆல மரத்தின் நிலைமை போன்ற நிலைமையையுடைய வரே! என்று பொருள் கொள்வது. ‘எம்பெருமான் திருவடியிலே ஒதுங்கு தல் பனை நிழலிலொ துங்கினுற் போலே; எம்பெருமானார் திருவடி நிழலிலே யொதுங்குகை ஆல நிழலிலொதுங்கினுப் போலே’ என்று அம்மங்கியம்மாள் வாரத்தை. பனை நிழலின் தன்மையும், ஆலநிழலின் தன்மையும் உலகமறிந்ததே யாதலால் நாம் விவரிக்கவேண்டா.(26)

27. கூடியிருந்து குளிர் மாலை

*கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்ப் பாசுரத் தின் ஈற்றாயில் *கூடியிருந்து குளிர்ந்தென் றதை நோக்கியது இம்மாலைக்குறிப்பு. இன்னேராடு கூடியிருந்தென்று சொல்லிற்றில்லையாகிலும் கூடத்தகாதவர் களை விலக்கி, கூடியேயிருக்கவேண்டிய வர்களோடு கூடுகைதான் இங்கு விவகாஷிதம். குலசேகராழ்வார் ஒரு திருமொழியிலே “மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யயெனக் கொள்ளு மிவ்வையந்தன்னென்றுங் கூடுவதில்லையான்” “நூலினேரிடையார் திறத்தே ஸ்ரீஸஹஸத்யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2011

நிற்கும் ஞாலந்தன்னென்றுங் கூடுவதில்லையான்” “மாரானார் வரிவெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்யும் பாரினுரொடுங் கூடுவதில்லையான்” “உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத் தொடுங் கூடுவதில்லையான்” “தீதில் நன்னெறி நிற்க அல்லாது செய் நீதியாரோடுங் கூடுவதில்லையான்” என்று பன்முறையுங் கூறினார் கூடத்தகாதவர் களை. ‘வரம் ஹதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: ந செளாரி சிந்தாவிமுக ஜந ஸம்வாஸ வைபரஸம்॥

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

என்னும் ப்ரலோகத்தையே அப்பாசரங்கள் விவரித்தனவாயின. அன்னவர்களோடு கூடுவதை விலக்கிக் கொள்ளுகை தானே சிறந்த குளிர்ச்சியாகும். அதற்கு மேல் கூடத்தக்கவர்களோடு கூடவும் பெற்றுல் குளிர்ச்சியைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? கூடத்தக்கவர்கள் யாவரென்னில்; குறிக்கொண்டு கேண்மின்; *மறந்திகழு மனமொழிந்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி இடர்ப்பாரத் துன்பந்துறந்து இருமுப் பொழுதேத்தி எல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்; *தூராதமனக்காதல் தொண்டர் தங்கள் குழாங்குழுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடியாராத மனக்களிப்போட்டுமுத கண்ணீர் மழை சோர நினைந்துருகி யேத்துமவர்கள்; *அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளி கொள்ளுமணியரங்கள் திருமற்றத்தடியார்கள்; *தென்னரங்களை வாழ்த்தி மால்கொள்சிந்தையராய் ஆட்டமேவியலந்தழைத்து அயர் வெய்தும் மெய்யடியார்கள்; *பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலே என்றிருக்குமவர்கள்; *பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சி யழுது கொண்டிருக்குமவர்கள்; ‘த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குசா விழுதிகர்களாய் ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாஸ்ரயணஸாலிகளாயிருக்குமவர்கள்; அத ச, “அபகதமதமானைரந்தி மோபாய நிஞ்செடாதிகதபரமார்த்தை

ரர்த்தகாமாந பேகை: நிகிலஜந ஸாஹ்ருத்பிர் நிர்ஜித க்ரோதலோபை: வரவரமுநி ப்ருத்யைரஸ்து மே நித்ய யோக:” என்று நித்ய குதூஹல ஶராலிகளாய் *மணவாள மாமுனிவன் பொன்னடியாஞ் செங்கமலப் போதுகளை யுன்னிச் சிரத்தாலே தீண்டில் அமானவனும் நம்மைக் கரத்தாலே தீண்டல் கடனெனகிற அத்யவஸாயத்தில் தலைநின்றிருக்குமவர்கள்; அக்னிழ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்கி ஸாகிக்க நினைக்குமாபோலே யும், விஷயப்ரவணர்களாய் ஸாகிக்க நினைப்பாருடைய திரளில் நின்றும் விலகி ‘உன்றன்னே டுற் ரே மேயாவோ ம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்’ என்றிருக்குமவர்கள். இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணர் களாய் குண்ணுபவ கைங்கர்யங்களே போது போக்காயிருக்குமவர்கள். ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாஸ ஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும், அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானுகையாலே தன்னைக் கண்டால் ஸத்ருவைக் கண்டாற்போலே யிருக்குமவர்கள். ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலே போலேயும், ஸ்ரீவைஷணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயுமிருக்குமவர்கள். ஈப்பவரைனக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலே

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

யும், ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற் போலேயும், ஶரிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமதவிஷயத் தைக் கண்டாற்போலேயும் குதூஹலித் திருக்குமவர்கள். தேஹுயாத்ரையில் உபேக்ஷாயும், ஆத்ம யாத்ரையில் அபேக்ஷாயும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியுமடைய ராயிருக்குமவர்கள். உகந்தருளின நிலங்களில் மங்களாஸாஸந ப்ராவண்ய மும் ஆஹாரநியதியும் அநுகூல ஸஹவாஸமும் ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியுமடையராயிருக்குமவர்கள். விஶோஷித்து, *தம் நெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி உலகத்தை வஞ்சியாதே, முன்னேர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னேர்ந்து தாமதனைப் பேசுமவர்கள் நித்ய ஸஹவாஸ யோக்யர்கள். ஆசாரியர்கள் அனைவரும் முன்னைசரித்த ஆசாரந்தனை அறியாதார் பேசுகின்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டு மருளாதே பூருவர்கள் சீர்த்தநிலை தன்னிலே நிலைநின்றிருக்குமவர்கள் நித்யாநுபவயோக்யர்கள்.

கோவிந்தா! உன்னேடு கூடியிருந்து குளிர வேணும் நாங்கள். உன்றன் பொய்யைக் கேட்டு உன்வரவு பார்த்து யமுனையாற்றில் வார்மணல் குன்றில் பொழுது விடியுந்தனையும் நின்றிருந்து வஞ்சிக்கப்பெற்றேமாய்,

மீண்டொருகால் நீ எங்கள் பக்கல் வந்தவாறே ‘என்னுக்கவளை விட்டிங்கு வந்தாய் இன்னமங்கே நடநம்பி நீயே’ என்றும், ‘எற்றுக்கு நீயென் மருங்கில் வந்தாய் எம்பெருமான் நீயெழுந்தருளே’ என்றும், ‘பொய் யொருநாள் பட்டதே அமையும் புள்ளுவும் பேசாதே போகுநம்பீ’ என்றும், ‘சுவரார் கதவின் புறமே வந்து நின்றீர்-ஏதுக்கிதுவென் இதுவென்னிதுவென்னே’ என்றும், ‘மழறு தேன்மொழியார்கள் நின்னருள் குடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவெயாடும் கிளியோடுங்குழகேலே’ என்றும், ‘என்னைமார்தன்மபாவமென்னை ஒரு நான்று தடி பிணக்கே’ என்று சொல்லி உன்னுடனே கூடோ மென்று கதவடைத்து ஊடினவர்களான்றே நாங்கள்; அக்கொடிய நிலைகளெல்லாம் தொலைந்து நாம் எப்போதும் கூடியிருந்து குளிர்வோமாக. கூடியிருப்போ மென்றுலே போதுமே; அதற்குமேல் குளிர்வோ மென்று ஒன்று கூற வேணுமோ வென்னில்; கூடியிருந்தே கண்வளர்ந்து போதைப் போக்குவது முன்டே; அங்ஙனன்றிகே “அவிரலித கபோலம் ஜல்பதோரக்ரமேண – அவிதி தகதயாமா ராத்ரிரேவ வ்யரம்ஸீத்” என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனார் சொன்னபடியே யாகவேணுமென்கை. (27)

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

28. பறைதருமாலை

*கறவைகள் பின்சென்றின் ஈற்றி யில் *இறைவா நீ தாராய் பறை யென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக் குறிப்பு. திருப்பாவையில் பறையென்னு ஞ சொல் பன்முறையும் வருகிறது. *நாராயணனே நமக்கே பறை தருவானென்று முதற்பாட்டிலேயே கூறிற்று. *கீழ்வானப் பாட்டில் ‘பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு’ என்றது. *நோற்குச் சுவர்க்கப் பாசுரத்தில் *நம்மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனுலென்றது. மற்ற விடங்களிற் கானும் பறையில் காட்டிலும் இங்குக் கானும்பறை விஶேஷங்களைத்து. என்ன விஶேஷங்களென்னில்; *நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனுன்ற விது கும்பகர்ண நிலுந்தாவான சக்ரவர்த்தி திருமகனைச் சொல்லுகிறது. அப்பெருமா ஞும் பறை தருவதாகச் சொல்லியிருப்ப தால் *மாலே மனிவண்ண பாசுரத்தில் கோரப்பட்ட பொருள்களினிடையே பேசப்பட்ட ‘சாலப்பெரும்பறையே’ என்பதற்கு எது பொருளோ அது பொருளாக இருக்கத் தகுதியில்லை. சாலப் பெரும்பறை யென்பது வாத்ய விஶேஷமாகும். ‘நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்.. இறைவா நீ தாராய் பறை’ ‘அங்கப்பறை காண்டவாற்றை’ என்னுமிடங்களில் படதலு மென்கிற வாத்ய விஶேஷம் பொருளாயிருக்க ஒளசித்யலேபாமுமில்லை. பறை யென்பதற்கு அர்த்தமாக ப்ரஸித்தமான

வஸ்து தொனிக்கும் வஸ்துவாதலால் (தவநிப்ரதாநமான வஸ்துவாதலால்) தவநி மர்யாதையில் கிடைக்கும் பொருளே கொள்ளத்தகும். ‘அபேக்ஷிதமான வஸ்து’ என்னும் பொருளை விவக்ஷித்தே பறை பறை என்கிறார்கள்; இவர்களுக்கு அபேக்ஷிதமான வஸ்து எது வென்னில்; அஃது அடுத்த பாசுரத்தில் இவர்கள் தம்மாலேயே முக்க கண்டமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை விசாரித்தாலோ வெளிய பறை தருமாலையின் விவரணம் தேரூது.

‘இறைவா நீ தாராய்பறை’ என்ற வுடனே கண்ணபிரான் முறுவல் பூத்து “ஆய்ச்சிகாள்! முதற்பாட்டே பிடித்து நானும் குறிக்கொண்டு வருகிறேன்; பறை பறை என்கிறீர்கள்; *அன்றிவ்வுலக மளந்தாய் பாசுரத்தில் பல்லாண்டு பாடுகையையே பரமப்ரயோஜநமாகக் காட்டினீர்கள்; அதிலும் ‘பறை கொள்வானின்று யாம் வந்தோம்’ என்றீர்கள்; அதற்கடுத்த பாசுரத்திலும் ‘உன்னை யருத்தித்து வந்தோம் பறை தருதியாகில்’ என்றீர்கள்; அதற்கடுத்த பாசுரத்தில் பாஞ்சசன்னியம், பறை, பல்லாண்டிசைப் பார், கோலவிளக்கு, கொடி, விதான மென்று பலவற்றை விரும்பினீர்கள்; அந்த ஸமுதாயத்திலும் பறை யென்பது சேர்ந்திருக்கிறது. முடிவாக *இறைவா நீ தாராய் பறை யென்கிறீர்கள்; இதனால் உங்களுக்கு விவக்ஷிதமானதை விளம்பியேயாக வேணுமென்றான்.

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

அதற்கு ஆய்ச்சிகள் ‘குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது’ என்றார்கள். அதாவது, கைங்கர்யம் செய்கையே எங்களுக்கு விவகூஷிதமானதென்கை. ‘கேசவநம்பியைக் கால்பிடிப்பாளென்னுமிப்பேறு எனக்கருள் கண்டாய்’ என்றும், ‘வள்ளல் மாலிருஞ்சோலை மணைளரை பள்ளி கொள்ளுமிடத்து அடிகொட்டிடக் கொள்ளுமாகில்’ என்றும் சொல்லுகிறவர் களாகையாலே திருவடி வருடுகையாகிற கைங்கர்யம் செய்துபோக வந்தார்கள் போலும் என்று கருதிய கண்ணபிரான் ‘ஆய்ச்சிகாள்! அதுவாகில் விவகூஷிதம், ஆசை தீர்த் திருவடி ஸேவை செய்து விட்டுப் போய் வாருங்கள்’ என்று சொல்லித் திருவடியை நீட்டியருளினேன்; நப்பின்னைப் பிராட்டியை அழைத்து ‘சில ஆய்ச்சிகளின் கையிலே ஆலவட்டமும் கொடு’ என்றான். அது கேட்ட ஆயர் சிறுமியர் ‘இற்றைப்பறைகொள்வானன்று காண்’ என்று தொடங்கித் தங்கள் மனத்திலுள்ள பறையின் பொருளை விசுத்திகரித்தார்கள்.

‘இற்றைப் பறை கொள்வானன்று’ என்றது – எங்களுடைய பறை இன்று ஒருநாளோடே முடிந்து போமதன்றுகாண் என்றபடி. பின்னை என்னென்னில்; யாவதாத்மபாவி கைங்கர்யமே எங்களுக்கு உத்தேச்யம் என்றார்களா பிற்று. ஆக, ‘இறைவா நீ தாராய் பறை’ என்றதன் உட்கருத்தை நன்கு விவரிப்பது அடுத்த பாசுரமே யாதலால் அது

கொண்டு *பறை தருமாலை விவரிக்க வாயிற்று. பறை தருகைக்கு இன்றியமையாத ஹேதுக்கள் இப்பாட்டில் உரைக்கப்பட்டன. எங்ஙனேயென்னில்; நாயகனே! நின்னருளே புரிந்திருக்கிற எங்கள் பக்கலில் எடுத்துக் கழிக்கலாம்படியும் சில உபாயங்கள் கிடையாது. ‘இரங்கு’ என்றும், ‘அருள்’ என்றும் நாங்கள் அபேக்ஷித்த அருளுக்கு ப்ரதிபந்தகமாக எங்கள் திறத்தில் ஸாதநாம்பரமொன்று மில்லை யென்று விளக்கமாகக் கூறுகிறார்கள். ஸாத்யோபாயங்களை ஒழித்து ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கு மதிகாரி களுக்குப் பேற்றுக்குக் கைம்முதலாயிருப் பதொரு நற்கருமமில்லை யென்கையும், மேலும் செய்ய யோக்யதை இல்லை யென்கைக்காகத் தங்களுடைய அபகர்ஷத்தை அநுஸந்திக்கையும், மூலஸாக்ருதமான ஸப்ஸ்வரனுடைய குணபூர்த்தியை அநுஸந்திக்கையும், ஸம்பந்தத்தை உணருகையும், பூர்வாபரா தங்களுக்கு கஷாமணம் பண்ணுகையும், உபாய பூதனுன ஸப்ஸ்வரன் பக்கலிலே உபேயத்தை அபேக்ஷிக்கையுமாகிற இவை ஆறும் அதிகார அங்கங்களாத லால் இப்பாட்டில் இவ்வாறும் வெளியிடப்படுகின்றன.

கீழ் எட்டாம்பாட்டில் “கோதுகல முடைய பாவாயெழுந்திராய் பாடிப்பறை கொண்டு” என்றும் ‘கூடாரைவெல்லுஞ்சீர்க்கோவிந்தா! உன்றன்னைப் பாடிப்பறை கொண்டு’ என்றும் கூறினவிடங்களை

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

நோக்கினால் இனிமேல் பறை கொள்ள வேண்டாதே ஏற்கெனவே பறை கொண்டுவிட்டதாகத் தெரிய வருகின்றதே யென்று சிலர் திகைப்ப துண்டு; அவ்விடங்களில் பாடுகையாகிற உத்தேச்யத்தைப்

பெற்று என்பதே பொருளென்றுணர்க; “சொல்திரியினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை” என்ற நன்னாற் சூத்திரத்தின்படி ‘பறை கொண்டு’ என்பதற்கு – பறைகொள்ள என்னும் பொருளும் பொருத்தமே.(28)

29. காமங்கள்மாற்றுமாலை

*சிற்றஞ்சிறுகாலே பாசுரத்தின் ஈற்றடியில் *மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மாலைக்குறிப்பு. ‘மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று’ என்னும் வாக்கியம் மிகவும் ஸாரமாகக் கொள்ளத்தக்கது; திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்தரத்தில் மத்யம பதமான நமஸ்ஸானது காகாக்ஷிந்யாயத் தாலே முன்னேயுள்ள ப்ரணவத்திலே அந் வ யித்தும், பி ன் னே யுள்ள *நாராயணயவில் அந்வயித்தும், தன்னேடே யந்வயித்தும் மூன்று விரோதிகளைக் கழிக்கிறதென்பர். இதனை பட்டர் அஷ்டஸ்லோகியில் ‘மந்தர ப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா’ என்கிற இரண்டாம் ஸ்லோகத்திலே விவரித்தருளுகிறார். முழுக்காப்படியில் “நமஸ்ஸாலே விரோதியைக் கழிக்கிறது” என்றாருளிச்செய்து, “விரோதிதான் மூன்று; ஸ்வரூப விரோதியும் உபாயவிரோதியும் ப்ராப்ய விரோதியும்” (83,84) என்றுமருளிச்செய்து, இந்த விரோதிகள் கழியப்பெற்ற நிலைமையில் பேச்சு எங்ஙனேயிருக்கு மென்பதைக் காட்டு மளவில் ‘ஸ்வரூப விரோதி

கழிகையாவது *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே யென்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது *களைவாய் துன்பம் களையாதொழியாய் களைகண் மற்றிலேனன்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதிகழிகையாவது *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்றிருக்கை (85) என்றாருளிச்செய்திருப்பது ப்ரஸித்தம். ப்ராப்ய விரோதி கழிந்த நிலைமையிற் பாசுரம் இதுவென்று காட்டப்பட்ட தாயிற்று. இதைச் சிறிது விவரிப்போம். ப்ராப்யமாவது பலன்; பலனை அநுபவிக்கும்போது நேருகிற விரோத மென்னவென்று தெரிந்துகொள்ள வேணும். பலனை அநுபவிக்கும்போது ஆனந்தம் அவச்யமுண்டாகியே தீரும். அந்த ஆனந்தத்தைத் தன்னுடையதாக நினைத்தல் பெரிய விரோதி. நிலாத் தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவை தமக்கு ஒரு உபயோகமின்றிக்கே பிறர்க்கே உபயோகப்பட்டுப் பிறரையே ஆனந்தப்படுத்துகின்றன. தாம் சிறிதும் ஆனந்தம் கொள்வதில்லை. அது போலவே பகவானுக்கு நாம் உபயோகப் படுமளவில் அதனால் ஆனந்தப்படுகிற

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

வன் பகவான்தானே யாகவேணும். சேதந லாபம் ஈப்ரவரனுக்கே பேறு ஆகையாலே பேறு பெற்றவன் தானே ஆனந்திக்கப் ப்ராப்தியுண்டு. ஆனால் நிலாத்தென்றல் சந்தனம் புஷ்பமென்று த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்ட பொருள்கள் அசேதநமா கையாலே அவற்றுக்கு ஆனந்தமுண்டாக ப்ராப்தியில்லை. நாம் சேதநராகையாலே சைதந்யப்ரயுக்தமாக நேரக்கூடிய ஆனந்தம் எங்குனே தவிர்க்கமுடியும்? என்று கேள்வி பிறக்கும். நம்முடைய கைங்கர்யத்தினால் எம்பெருமான் ஆனந்திக்க, அது கண்டு நாம் ஆனந்திக் கக்குறையில்லை. நாம் செய்யும் கைங்கர்யம் ஸாக்ஷாத்தாக நம்முடைய ஆனந்தத்திற்கு ஹேதுவாகக் கூடாதென்பதே விஷயம். ஆனவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் ‘கதாஹமை காந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹரஷியிஷ்யாமி’ என்கிற ஸ்லோக ரத்நத்தினால் இந்த தத்தவார்த்தத்தை யநுஸந்தித்தருளினார். இந்த ஸ்லோகத் தில் ‘ப்ரஹரஷியிஷ்யாமி’ என்பது ஜீவநாடி. இதில் பகவானே! உனக்கு நான் கைங்கர்யம் செய்து எப்போது ஆனந்தப் படப்போகிறேன் என்று கூறுமல் ‘உன்னை எப்போது ஆனந்தப்படுத்தப்போகிறேன் என்று சொல்லியிருப்பதானது ‘மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று’ என்கிற இப்பாசுரத்தின் பொருளையே (வடிக்கட்டின ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தத் தையே) அருளிச் செய்தபடி.

அவ்விடத்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்

ஸ்ரீஸௌராத்ரம்— ஜூன் 2011

தில் ‘ப்ரஹரஷியிஷ்யாமி’யின் ஸ்வாரஸ் யத்தை விளக்காநின்ற வேதாந்தவாசிரி யர் “த்வத்தாஸபூதஸ்ய மே த்வத் ப்ரஹரஷியேவ ப்ரதாநம் ப்ரயோஜநம் இதி பாவ: ஏவம் ஸ்வாதீந ஸ்வார்த்த கர்த்ருத்வ போக்ருத்வ ப்ரமரஹித கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா க்ருதா பவதி” என்று பணித்தார். சிலவிடங்களில் உகப்பு சேதநநிஷ்டமாகப் பேசப்பட்டாலும் இந்த ஸாஸ்த்ரார்த்தத்துக்கு விரோத மின்றிக்கே அது நிர்வலஹிக்கத்தக்கதாகும். த்வயமந்தரத்தில் உத்தரவாக்யத்தின் முடிவிலுள்ள நமஸ்ஸாக்குப் பொருள் பணிக்கும் பிள்ளையுலகாசிரியர் “நம: கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது; களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது. .... கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநை போலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமண்டு; ‘மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு’ என்னைந்றதிறே” (முழுக்காப்படி 178,179,183,184) என்றருளிச்செய்ததும், அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் “தனக்கென்னப்பண்ணுகையாவது – ‘போக்தாங்கும் மம போகோடயம்’ என்கிறபடியே இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்குறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை. பகவந்முக விகாஸஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய இதில் போக்தருத்வ ப்ரதிபத்தியும் மதீயமென்னும் ப்ரதிபத்தியும் நடக்கு மாகில் அபுருஷார்த்தமாயிறேயிருப்பது.

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

....சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை காதாசித்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் சொல்லுமாபோலே நம: பத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய விரோதி நிவருத்தி ப்ரார்த்தனையும் இங்கிருக்குங் காலத்தோடு ப்ராப்ய பூமியில் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக் கடவுதாயிருக்கும். கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபோக்த்ருத்வ ப்ரதி பத்தியாகிற விரோதி யின் உதயமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் ‘மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்ன நின்றதிறே’ என்று. அதாவது, உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்குவரும் ஆனந்தத்துக்கு

ஸ்வபோக்த்ருத்வ புத்தியை விளைவித்து ஸ்வருபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே! என்று நித்யஸ்ரிகள் பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லா நின்றதிறே யென்கை. ஆக அவ்விஷய வைலகங்கிணைய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோக்த்ருத்வபுத்தி அங்கும் விளைகயாலே இப்பத்தில் ப்ரார்த்தனை (நமஸ்லிலுள்ள விரோதி நிவருத்தி ப்ரார்த்தனை) என்று முன்னெடன்னுமிடம் லித்தம்” என்று மணவாளமாமுனிகளாரு ஸிச் செய்த பூஞ்சூக்திகளும் இங்கே அநுஸந்தேயம். ஆனால் திருப்பாவை ஸதஸ்யர்களில் பலர் இச்சவை யறியார்கள். (29)

30. திருவருள்மாலை

*வங்கக் கடல் கடைந்த பாசுரத்தில் *எங்குந் திருவருள் பெற்றின்புறுவரென் றிருப்பது நோக்கியது இம்மாலைக் குறிப்பு. ஆளவந்தார் *எங்குந் திருவருள் பெற்று என்றதை நோக்கியே “ஸ்ரேயோநஹ்ய ரவிந்தலோசந மந: காந்தா ப்ரஸாதாத்ருதே ஸமஸ்ருத்யகங்கார வைஷ்ணவாத்வஸூ ந்ருணை மீம்பாவ்யதே கர்லி சித்” என்றருளிச் செய்தார். ‘பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு’ என்றார் ஆழ்வாரும். பிராட்டி புருஷகாரமானு லல்லது எம்பெருமான் காரியம் செய்யா ஞகையாலே திருவருள் மிக முக்கிய மென்க. திருவரங்கத்தமுதனர் நூற்றந்தாதியில்

நூற்றேழு பாசுரங்களினால் எம்பெருமானு ரைப் போற்றுவதையே பரம புருஷார்த்த மாகக் கொண்டவர் நூற்றெட்டாவது பாசுரத்தில் “பங்கயமாமலர்ப்பாவையைப் போற்றுதும்” என்று தம்முடைய அபேகஷிதலித்திக்குத் திருவருளையே தஞ்சமாகக் கொண்டாராயிற்று.

இப்பாசுரத்தில் இத் திவ்யப்ரபந்தம் கற்பார்க்குப் பலனுரைத் துத் தலைக்கட்டுகிறது. கீழ் ஓங்கியுலகளாந்த பாசுரத்தில் *தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து நீங்காத செல்வம் நிறைந்திடுமென்று பலன் சொல்லி யிருப்பதானது கோபிகள் தாங்கள் அநுஷ்டிக்கும் நோன்பினால் விளையக் கூடிய பலனைச் சொன்னவாறு;

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

இப்பாசுரம் இத்திருப்பாவை கற்றூர்க்குப் பலன் சொல்லுகிறது. கீதாசார்யன் ‘கர்மண்யோவாதிகாரஸ் தே மா பலேஷா கதாசந்’ என்று ஒரு பலனையும் விரும்பத்தகாதென்று சொல்லியிருக்க, இங்குப் பலனுரைப்பது கூடுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா. பலனை விரும்பக் கூடாதென்று சொன்ன பகவானுக்கு – செய்கிற கார்யம் நிஷ்ப்பலமாய் விடுமென்று திருவுள்ளாமன்றே. நாமாக ஒரு பலனை விரும்பினால் கஷாத்ர பலனைத்தான் விரும்புவோம்; உயர்ந்த பலனை விரும்ப நமக்குத் தெரியாது; ஆனதுபற்றியே பலனை நீ விரும்பாதே யென்று தெரிவித்தபடி. இங்கு அருளிச் செய்யப்படுகிற பலன் எப்படிப்பட்ட தென்று பார்க்கவேணும்; “செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத்திருமாலால் எங்குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்” என்று திவ்யதம்பதியினுடைய திவ்ய க்ருபா லாபமேயன்றே பலனுகச் சொல்லப்பட்டது. இது ஸாக்ஷாத் பிராட்டிதானே யருளிச்செய்த பாசுரமாகையாலே, திருப்பாவை யநுஸந்தானத்தினால் உபயவிபூதியிலும் நமக்கு இன்பம் நிஸ்ஸந்தேஹுமென்று தேறியிருக்கலாம்.

திருவருள் என்பதற்குத் திருவின் அருள் என்னும் பொருளைவிட, திருவென்பதை அருளுக்கு அடைமொழி யாக்கி, திருவடி, திருவாய், திருக்கண், திருக்குளம் இத்யாதிகளிற் போலச்

சிறந்தவருள் என்று பொருள்கொள்வது பிரகாணத்திற்கு மிகச்சேரும். முன்னே செல்வத்திருமாலால் என்றிருப்பதால் அருள்செய்கையிலே பிராட்டியின் அந்வயம் ப்ராப்தமேயாயிற்று. ஆகவே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்யக்ருபையி னால் எங்கும் இன்புறுவர் என்றதாகக் கொள்க. இங்குனே நாமெழுதுவதைக் காணும் பிறர் “திருவின் அருளால் என்று பொருள் கொண்டால் பிராட்டிக்கு மோகஷப்ரத்தவமில்லை யென்கிற ஸ்வகீய வித்தாந்தத்திற்கு பங்கமாகு மென்று கொண்டு இங்குனே யோஜித்த படிபோலும்” என்று (சிலர்) நினைப்பர்கள். கீழே நாமெழுத்தக்காட்டிய “ஸ்ரயோநஹ் யரவிந்த...” இத்யாதியான ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸுக்தியிற் காட்டிலும் இதில் ஒரு விஶேஷங்கில்லைகிடர். ஜஹிகமாயும் ஆமுஷ்மிகமாயுமுள்ள ஸ்ரேயஸ்ஸாக்கள் பிராட்டியின் அருளில்லாதவன்று பெறமுடியாதென்னுமிடம் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். பிராட்டி புருஷகார மானைலல்லது ஈஸ்வரன் காரியம் செய்யானென்னுமிடத்தை ஸகல ஆசாரியர்களும் ஸமகண்டமாகக் கூறியுள்ளார்கள். சதுச்சலோகியின் மூன்றுவது ஸ்ரேலாகத்தின் பாஷ்யத்தில் தேசிகனருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸுக்தி – “மோகஷப்ரதே பகவதி முமுகஷுணும் கடகதயா ஏஷா திஷ்டதீதி ஸர்வ ஸம்மதம்” என்பதன்றே. இந்த ஸ்ரீஸுக்தியின் முன்னிலையில் நவீனர்

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

களின் நூதனக்கொள்கை இரவியைக் கண்ட இருள்போல் மறையுமன்றே. “எம்பெருமான் தான் மோகஷமளிப்ப வன்; புருஷகார க்ருத்யம் செய்பவளாக மட்டும் பிராட்டியிரா நின்றுள் என்பது தான் ஸர்வஸம்மதமான வித்தாந்தம் என்பதன்றே மேலேகுறித்த வடமொழி வாக்கியத்தின் நிர்விவாதமான பொருள். அதேயிடத்தில் ஒரு ஸ்லோகமுமிட்டரு ஞகிருர் தேசிகன்; “அஸ்தி கர்மார்ஹ புலதேபத்யெள க்ருத்யத்துவயம் ஸ்ரியः நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸந்து₄ க்ஷணம் அநுக்ரஹே”இதி. இந்த ஸ்லோகத்தின் பொருளாவது , அவரவர்களுடைய கருமங்களுக்குத் தக்கபடி பலன் கொடுப்பவன் பகவானேயாவன்; அங்குப்பிராட்டி இருவகையான காரியம் செய்து நிற்பன்; அப்பெருமான் நிக்ரஹோந்முகஞையிருக்கும்போது அந்த நிக்ரஹேச்சையைத் தவிர்க்க முற்படுகை யொன்று; அநுக்ரஹாபிமுகஞைகும் போது அவ்வங்கரஹத்தை மேன் மேலும் பெருகச் செய்வது மற்றென்று. ஆக இவ்விரண்டு க்ருத்யங்களே பிராட்டிக்குள்ளனவென்று சொல்லி வைத்திருக்க இதில் பினக்கு வளர்வது பெருவியப்பே. தேசிகனுடைய ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளை யெடுத்துக் காட்டி அவற்றை நாம் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக்காட்டும் ப்ரயாஸம் ஏதுக்கு? அவர் தமிழிலேயே ஸ்பஷ்டமாகப் பணித்திருப்பது காணலாமே.

அவருடைய சிறு ரஹஸ்யங்களில் ரஹஸ்ய ரத்நாவலி யென்பது பதின்மூன்றுவது ரஹஸ்யம். இது முப்பது வார்த்தைகள் கொண்டது. இதில் நான்காவது வார்த்தை - “ஸர்வ ஸ்வாமிநியாய் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸேஷமாய் ஸஹதர்மசாரினியான பெரியபிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்ஸல்யாதிஶாயத்தாலும், அத்தலையில் வால்லப்யாதிஶாயத்தாலும் புருஷகார மாயக் கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறுள்’ என்பது. இதற்கடுத்த ரஹஸ்யம் ரஹஸ்ய ரத்நாவளி ஹ்ருதய மென்பது. அது ரத்நாவளீ வார்த்தைகளுக்கு அடைவே விவரணம் காட்டுவது; அதையுங் கண்டு தெளிவது. ஸாரமான வார்த்தையால் தலைக் கட்டுகிறோம். புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஏகாஸ்ரயத்தில் கூடியிருக்கமுடியாது. பிராட்டிதானே முக்திஸாம்ராஜ்ய மளிக்க வல்லவளா யிருந்தால் அநாயாஸமாகத் தானே கொடுத்து வாழ்விக்க என்ன தடை; தண்டரனை எம்பெருமான் பக்கவிலே இவள் மன்றாடுவது எதற்காக? தவாதஸி யன்று ஸமர்யக்ரஹணம் நேர்ந்தால் பாரணைக்கு ப்ராதாந்யமா? உபராகப்ரயுக் தமான உபவாஸத்திற்கு ப்ராதாந்யமா? என்று ஒருவர் தர்மஸந்தேஹம் கேட்க, தவாதஸி யாகையாலே பாரணைக்குத் தான் ப்ராபல்யமென்று எங்கள் பிதாமஹர் பிரபல விசாரஞ்செய்து

சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது

ஸஞ்சிகை யெழுதி வைத்திருக்கிறார்
என்று சொல்லுவர் ஒரு பெரிய மேதாவி.
த்வாதசியன்று க்ரஹணம் நேருவ
தெப்படி யென்கிற விசாரத்தில் அந்தோ!
புத்தி செல்லுவதில்லை. அதுபோலவே
இவ்விஷயத்திலும் நியமேந
வ்யதிகரணதர்மங்களான புருஷகாரத்வ
உபாயத்வங்களுக்கு ஸாமாநாதி
கரண்யம் கூடுவதெங்கனே? என்று இந்த
மிகச்சிறு விஷயத்தையும் ஆராயகில்லாது
வாதவிவாதங்களை வளர்த்துகின்றார்
களென்றால் இதனினும் மிக்க வியப்பு
வையகத்திலுண்டோ? அவிசாரித
ரமணீயங்களான தூர்வாதங்கள் நீங்கத்
திருவருள் வேண்டியதே. அந்தத்
திருவருளின் ப்ரஸ்தாவத்தினால்
தலைக்கட்டியது ஸர்வம்ஸமஞ்ஜஸம்.

நிகமனம்

மாலைக்குறிப்பு இட்டவர்கள்
திருவருள் மாலையிலே நிகமனஞ்
செய்கையாலே இவர்கள் பெற்ற
திருவருளைச் சிறிது விளம்புகிறோம்.
நம்முடைய இந்நால் முகமாக இவர்கள்
இத்தகைய விஶேஷார்த்த நிதிகளைப்
பெற்றதுவே சிறந்த திருவருளாகும்.

“சாதகஸ் த்ரிசதுராந் பய:கணைந்
யாசதே ஜலதரம் பிபாஸயா ஸோபி
பூரயதி விப்வமம்பஸா॥” என்றான்
பண்டிதராஜன். திருப்பாவை ஸதஸ்ஸை
நிர்வல்லிக்கப் புறப்பட்டவர்கள் ஏழேழு
நிமேஷங்களுக்கு விஷயம் விரும்பினார்
கள். எத்தனைகால மெடுத்து எவ்வளவு
அநுபவித்தாலும் கொள்ளமாளாவின்ப
வெள்ளமான இந்த மஹாநிதி
உலகுக்கெல்லாம் கிடைத்ததானது
உண்மையில் மிகச் சிறந்த திருவருளே.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ர.ப.அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி எழுதிய
சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது முற்றிற்று.
ஆண்டாள் திருவடிகளே பரஞாம்
எம்பெருமானூர் திருவடிகளே பரஞாம்
ஜீயர் திருவடிகளே பரஞாம்

*இந்நாலினை வெளியிட அநுமதியளித்த ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.ரங்கநாதாசார்யஸ்வாமிக்
கும், ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.ராஜஹம்ஸாசார்யஸ்வாமிக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்
கொள்கிறோம்.

மனம் வருந்தியிருந்தார். அற்றை நாளிரவில் விவாஹத்துக்கு ஏற்றபருவம் வந்ததைக் ஆலிலைத் துயில்வோன் ஆழ்வாரது கனவில் கண்டு தந்தையார் இவளுக்கு ஏற்ற தோன்றி, ‘இன்று நீர் நமக்கு மாலை கொண்டு கொழுநைக் காணப்பெற்று கவலைப்பட்டு வாராதிருந்தது என்?, என்று வினாவியதற்கு இவளையழைத்து நீ யார்க்கு வாழ்க்கைப்பட அவர் தம் திருமகளாரது பொருந்தாச் விரும்புகின்றுய்? என்று வினவ, ஆண்டாள் செய்கையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அது ‘மாணிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் கேட்டு அப்பெறுமான், அவள் வாழ்கில்லேன்’ என்று சொல்ல, பட்டர்பிரான் சூடிக்கொடுத்த மாலையே காணும் நறுமண பின்னை எங்ஙனம் நிகழ்வது? என்றுகேட்க, மிக்கு நமது உள்ளத்துக்கு நனி உக்பாவது; சூடிக்கொடுத்தாள் ‘பெறுமாளுக்கே ஆதலின் இனி அத்தன்மைத்தான் உரியவளாக விருக்கிறேன்’ என்று தொடையலையே நமக்குக் கொண்டுவருவீர்; கட்டுரைத்தாள்.

என்று அருளிச்செய்தனன். உடனே அதுகேட்டு விஷ்ணுசித்தர் கண்விழித்த விஷ்ணுசித்தர் அம்மங்கையை நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளிலுள்ள மலர்மங்கை யென்றே எண்ணி அவள் எம்பெறுமான்களுள் யார்க்கு வாழ்க்கைத் திறத்து அளவற்ற அன்பு கொண்டு துணைவியாகத் துணிகின்றுய்? என்று அனைத்துலகத்துக்கும் அன்னையாய் விசாரித்தலும், கோதை ‘அவ்வப்பெறுமான் அவற்றை ஆண்டு வருகிற இலக்குமியின் களுடைய வைபவத்தை விளங்க அவதாரவிசேஷமென்ற காரணத்தால், எடுத்துக்கூறி யருள வேண்டும்’ என அவளுக்கு ஆண்டாள் என்றும் மாதவனுக் வேண்ட, வேயர்குலத்தலைவரும் அவ்வாறே குரிய மலர்மாலையைத் தான் சூடிக்கொண்டு எடுத்து அருளிச்செய்து வருகையில், பார்த்துப் பின்பு கொடுத்தது காரணமாகச் வடமதுரையில் எழுந்தருளியின் ‘சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்’ என்றும் கண்ணபிரானது வரலாற்றைக் கேட்ட திருப்பெயரிட்டு அழைத்துவந்தார். வளவிலே மயிர்ச்சிலிர்ப்பும், திருவேங்கட

அந்நாச்சியார் தனது பருவம் முடையானது வரன்முறையைச் செவியற்ற வளருந்தோறும் ஞானபக்திகளும் உடன் பொழுது முகமலர்ச்சியும், திருமாலிருஞ் வளர்ந்து வரப்பெற்று, தனக்கு ஏற்ற சோலைமலை யழகாது வடிவழைகை அறிந்த காதலனுகக் கருதிய கடல்வண்ணன் மாத்திரத்தில் மனமகிழ்ச்சியும் பெற்று விஷயமான வேட்கை விஞ்சியவளாகி, இனி பூநிரங்கநாதனது மஹிமை செவிப்பட்ட அவனை ஒரு நொடிப்பொழுதும் வுடனே அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து நிற்க, கூடாதிருக்கப்பொருமல், கண்ணனது அப்பொழுது அந்தந்தத்திருப்பதி பிரிவை ஆற்றுத் தூயர்மங்கைகள்போலத் யெம்பெறுமான்களெல்லாரும் இவளது தானும் நோன்புநோற்று உயிர் தரிப்பவளாய் சுயம்வரத்தை யுத்தேசித்து அவ்வபிப்ராயத்தைத் திருப்பாவை பூநிலிலிபுத்தார்க்கு எழுந்தருளி இவளது நாச்சியார்திருமொழி என்ற திவ்விய ஞானக்கண்ணுக்கு விஷயமாக, இவள் பிரபந்தங்களின் மூலமாகப் பகவத் அவர்களுள் ரங்கநாதனிடத்தே மனத்தைச் சுந்தித்தியிலே விண்ணப்பஞ்செய்து செலுத்தி அவனுக்கே தன்னை மணமகளாக வாழ்ந்திருந்தாள்.

இப்படி யிருக்கையில், இவட்கு சிந்தித்திருந்தாள்.

அதனையறிந்து ஆழ்வார் 'நம்பெருமாள் இவளைக் கடிமணம் புரிதல் கைகூடுமோ!' என்று சிந்தித்திருக்கையில், திருவரங்கச்செல்வன் இவருடைய ஸ்வப்நத்திலே யெழுந்தருளி 'உமது திருமகளைக் கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டுவாரும். அவளை யாம் அங்கீரிப் போம்' என்று அருளிச்செய்ய, அதனால் விஷ்ணுசித்தர் வியாகுலம் நீங்கி மனமகிழ்ந்திருந்தனர். பின்பு, பூர்வங்கநாதன் ஸ்தாநீகர் முதலிய கோயிற் பரிஜனங்களுடைய கனவிலே தோன்றி 'நீங்கள் ஸகலமங்கள் வாத்தியங்களோடும் சத்திரசாமராதிகளோடும் நமது நவரத்தினப் பல்லக்கையும் உடன் கொண்டு வில்லிபுத்தூர்க்குச்சென்று ஆண்டாளைப் பல்லக்கிலேற்றி அழைத்துவாருங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான்; அவ்வாறே எல்லாப்பரிகரத்தாரும் சென்று பெரியாழ்வாரையடுத்து நம்பெருமாளது அருளிப்பாட்டை விண்ணப்பஞ்செய்ய, கர்ணம்ருதமான அவ்வாரத்தையைச் செவியாரக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, கோதைதாதை, வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய ஸந்நிதியிலே பூர்வங்கநாதனது நியமனத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து அநுமதி பெற்றுப் பிரயாணமாயினர். அச்செய்தியைக் கேள்வியற்று பூர்வல்லபதேவன் அக்கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைத் தானும் உடனிருந்து விசேஷமாக நடத்திக்கொண்டு களிகூர்ந்து க்ருதாரத்தனக்கருதித் தன் ஏவலாளரைக்கொண்டு பூர்வில்லிபுத்தூரையும் பூர்வங்கநகரத்தையும் இவ்விரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள நெடுவழியையும் தண்ணீர் தெளித்தும் பூப்பந்தவிட்டும் தோரணங்கட்டியும் வாழைகழுகு நாட்டியும் நன்றுக அலங்கரிப்பித்துக் கஜதுரங்காதி சதுரங்க பலத்துடனே ஆழ்வார் பக்கல்வந்து

சேர்ந்தான். அப்பால் பட்டர்பிரான் ஆண்டாளை மணிச்சிவிகையில் எழுந்தருளப்பண்ணி மங்கள வாத்திய கோஷத்துடனே 'ஆண்டாள் வந்தாள்! சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி வந்தாள்! சுரும்பார்க் குழற்கோதை வந்தாள்! திருப்பாவை பாடிய செல்விவந்தாள்! பட்டர்பிரான் புதல்விவந்தாள்! வேயர் குலவிளைக்கு வந்தாள்! என்று பல திருச்சின்னங்கள் பணிமாற மெய்க்காப்பாளர் உடன் குழந்து நிற்க தாழும் அரசனுமாக இருபுறத்தும் இடைவிடாதிருந்து அழைத்து வந்து திருவரங்கம் பெரியகோயிலை யடைந்து பெருமாளுடைய முன்மண்டபத் திலே அப்பிராட்டியை நிறுத்திப் பெருமாளைச் சேவிக்கப் பண்ணுவிக்கையில், அத்திருமாலின் திவ்வியஸௌந்தர் யம் இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்றவாறு போல, ஆண்டாளைக் கவரத்தொடங்கி யதனால் சூடிக்கொடுத்தநாச்சியார் சிலம்பார்க்கச் சீரார்வளையொலிப்பக் கொடியேரிடையாடக் காதளவுமோடிக் கயல்போல் மிளிருங்கடைக்கண் பிறழ அன்ன மென்னடை கொண்டு அருகிற சென்று ஆநந்தக்கடலில் ஆழந்து திருவரங்கன் திருவடிவருடக் கருதி நாகபரியங்கத்தை மிதித்தேறி நம்பெருமாள் திருமேனியிலே ஐக்கியமாயினர்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே பரஞம்